

מקור מצרי טוען:

דיין

פועל

פגישת

פיסגה

ישראלית - מצרית

קליא ירי

אייאכשר

שלא לגחך למר
אה הפיתולים ש
מתפתלים כמה

מעיתוני ישראל, במאמציהם שלא להזכיר את שם העולם הזה, ניקח, למשל, עיתון ערב כמו ידיעות אחרונות. ביום הראשון הי שבוע הביא עיתון ערב זה לידיעת קוראיו ידיעה חשובה, הנוגעת לראש-הממשלה, גול-דה מאיר. הידיעה נראתה לעורכי העיתון כה מעוררת עניין, עד שסגרו אותה במסי-גרת בעמוד הידיעות האחרון של העיתון. ה"סקופ" הגדול של ידיעות אחרונות, ש-כתב העיתון היה צריך להעבירו טלגרפית מלונדון, סיפר כי השבועון הבריטי אוב-זרוור, מסר על שמועות המהלכות בקלי-פורניה בדבר יומן בין ראש-הממשלה גול-דה מאיר והמיליונר לואיס בוואר מלוס-אנג'לס.

חמישה ימים קודם לכן הופיעה כמובן אותה ידיעה על שער העולם הזה, אבל עורכי ידיעות אחרונות התעלמו מכך. רק אחרי שסוכנות ידיעות בינלאומית העבירה את גילויי העולם הזה בפרשה זו לכל רחבי העולם; רק אחרי שהידיעה פורסמה באר-צות-הברית; רק אחרי שכבר החלה שרשרת תגובות על הפירסום ברחבי העולם; ורק אחרי שעיתון בריטי פירסם על שרשרת תגובות זו — מצא ידיעות אחרונות לנכון להזכיר את הגילוי. אבל שם העולם הזה לא נזכר בו.

תופעה זו אינה אופיינית רק לידיעות אחרונות, אלא לובים מעיתוני ישראל. היא באה לידי ביטוי מודגש בשבועות האחרונים, כאשר נערכו חילופי מידע אינטנסיביים בין העיתונות הישראלית לעיתונות האמריקאית בפרשת מאיר לנסקי. העיתונאים הישראלים בארצות-הברית דיווחו לעיתונותם בארץ על כל מילה שהתפרסמה בעיתונות האמריקאית בפרשה זו. העיתונות האמריקאית פירסמה ידיעות על פירסומי העיתונות הישראלית בעניין זה.

העיתונות האמריקאית, הפועלת ברובה לפי כללי הגינות מקובלים במיקצוע זה, לא רק שציטטה את מקור הידיעות, אלא גם הבליטה את מקור הפירסומים על לנסקי. עיתונים מכובדים כמה הלוס-אנג'לס טיימס או המייאמי הראלד, דיווחו לקוראיהם על פירסומי העולם הזה בפרשה (ראה תמונות). המייאמי הראלד, שהוא העיתון הנפוץ ביותר בפלורידה, איזור פעילותו ומגוריו האחרון של מאיר לנסקי, ושאוחד מכתביו לשעבר הוא הנק מסקי, שפירסם לאחרונה את הספר לנסקי — אפילו טרח לפרסם את שער העולם הזה עליו מופיעה תמונת לנסקי (העולם הזה 1671).

שער, העולם הזה, במיאמי הרלד

ציפום של ציפום

כי לגבי עיתונים אלה ואחרים, שהסי-תמכו על פירסומי העולם הזה, כמו בפרשת הרומן של גולדה עם לו בוואר, היה ברור שהעולם הזה הוא שפוצץ את הפרשה. שכן שער העולם הזה שהתייחס למאבק המת-נהל בצמרת ממשלת ישראל בקשר להאר-כת רשיון השהייה של מאיר לנסקי בארץ, פורסם מספר ימים לפני שהופיעו בישראל

THE ARTICLE on Lansky in Haolam Hazeh, or "This World," one of Israel's most popular weekly magazines, included a resume of Lansky's career with emphasis on alleged Nevada "skimming" techniques. The cover photograph depicts Lansky by the pool of the Accadia Grand Hotel near Tel Aviv, one of the holdings of Dan Hotels Ltd., in which the so-called Miami Group of investors has had an interest. Because of Lansky's in-

המיאמי הרלד

ובעולם הידיעות על גירושם של מספר חברי סינדיקאט הפשע האמריקאי בנמל-התעופה בלוד, ולפני שכל העיתונות הישראליה החלה להקצות מקום לידיעות על פרשה זו.

דבר זה לא יכלו כמה מעיתוני ישראל לעכל. הם העדיפו לפרסם ידיעות סלגרפיות מאת כתבים בארצות-הברית, שציטטו עיתונים אמריקאיים שהידיעות בהם היו מבור-ססות על פירסומי העולם הזה, ובלבד שלא להזכיר אותנו.

הגדיל לעשות שוב ידיעות אחרונות, ש-

Lansky is rarely seen in public, and in his one brief newspaper interview here he said he had come to Israel as a Jew, to relax and enjoy life. Haolam Hazeh, a sex-and-politics weekly, claimed last week that there was "a struggle between Israeli cabinet ministers and pressure groups over Lansky's right to Israeli citizenship." Because of Lansky's reputed financial holdings in Israel, Haolam Hazeh termed him "a guest of honor" in this country.

הקוס-אנג'לס מיימס

פירסם סידרת כתבות שהועברה אליו טל-גרפית מכתבו בארצות-הברית. ידיעות אחר-רונות יכול היה לחסוך לעצמו את כספי המיברקים. היה זה העתק כמעט מילולי של כתבה שהופיעה שבועיים קודם לכן בעו-רן הזה.

התרגלנו כבר לתופעה זו של התעלמות מגילויי העולם הזה. אולם כאשר אין מספר סמים ידיעה מקורית שהופיעה אצלנו, אלא אחרי שהיא מועתקת בעיתוני חוץ (אגב, סוכנות הידיעות שהעבירה את הידיעה על הרומן של גולדה טרחה לציין כי הסיפור פורסם לראשונה בעולם הזה). יש בכך משהו פאתולוגי. ראוי לגיחוך ולחמלה, יו-תר מאשר לרוגז.

אלי תרמי

LOVE-LOVE Styled in U.S.A. by biflex

חזיה של בִּיפֶּלֶקס מאר'ג רשת חדיש וקליל בצבעים בו סגור וטורקיז אח תאהבי-תאהבי את עצמך בסדרת מוצרי LOVE LOVE BIFLEX של

חוצרי biflex INTERNATIONAL משווקים בישראל נ"י

ציפום: תולה-הרגלי פרסום בורשמוני-חוליה

אני מצילם כ... דינולטה

להשיג בחנויות המובחרות

תמרורים

נולד • בכיתהחולים אסותא בתל אביב, לסירסומאי יעקב נחמן ולאשתו נורה, בן (3.5 ק"ג). לזוג בת בת 11: אורית.

נולד • לאיש אמפא עזרד גורד דצקי, שהוא אב לשניים, ביום השנה ה' שלישי לפטירת אביו זאב גורדצקי ז"ל, בן שלישי: זאב.

נחוג • בלונדון, על בימת הצילומים

קרטים

של סירת הטלויזיה המשכנעים, יום-הולד

תו ה-46 של טוני קרטים, שגורק לכי בוד יום-הולדת לגובה עלידי צחת ה' הסרטה 47 פעמים.

מנהלים רומן • הכוכבת קנדים ברגה, שהיתה ארוסתו של טרי מלצ'ר בנה של דורים דיי, והמפיק 17 אדלר המבוגר ממנה ב-10 שנים והעומד להפיק סרט גדול בכיכובה.

נישוא • באנגליה, על גבי דוכרה בתעלה להמאנש, לאחר ארבעה שבועות של היכרות, כוכבת העבר ג'ניפר ג'ונס

(52) והמליונר נורטון טיימון (64), איתו נפגשה על חוף-הים שליד הוליבוד. השניים נישאו בלביים מפני שלא הצליחו להשיג רישיון נישואין רגיל. ג'ניפר, שי היא אם לשני ילדים מנישואיה לשחקן המנוח רוברט וקר ולבת מנישואיה ל' מפק דויד סלוניק, סבלה מהתמוטטות עצבים לאחר מותו של סלוניק והתאוששה מכנה רק לאחרונה.

נפצע • פצעים קלים מפגיעת מכר ניה, עת חצה את הכביש במעבר חציה ברחוב רמב"ן בירושלים, שופט בית-המשפט העליון ד"ר יצחק קיסטר (66).

הקייץ

גופך ידבר אליו... את והוא על שפת הים.

הוא מתפעל מהגוון הנפלא של עורך. גופך שזוף, רענן וצעיר. גופך מדבר אליו. גם בערב, מבעד לשמלתך הקלילה, שומר עורך על גוון השיזוף השחום והנפלא. אין כוויות, אין קילוף. עתה את יודעת את הסוד: סנטן של "הלן קרטיס" לשיזוף מהיר ובריא.

Helene Curtis
PARIS, LONDON, NEW YORK

לבחירתך: קרם SUNTAN בשפופרת, שמן "סנטן" בבקבוק.

מאיר לנסקי רוצה להיות

שכנו של שמעון פרס

מאיר לנסקי, מי שהוכתר בתואר הכוס של סינדיקאט הפשע בארצות-הברית, אינו מוטרד מן הסערה המתחוללת סביב שהייתו בישראל ומתעניין באפשרות לרכוש דירה בה יוכל להתגורר באופן קבוע, במקום הדירה העומדת לרשותו כעת באורח זמני במלון אנדיה. לנסקי הביע את רצונו לרכוש דירה בבית בו יתגורר שרידת-חבורה שמעון פרס כי רחוב אופנהיימר ברמת-אביב. הוא מתעניין בין היתר ב"אדגר", השויכת לגיני פרס, אחיו של השר, באפשרויות לרכוש דירה מתאימה באותו בניין בו מתגורר פרס, או למעשה עד כה פרס רכש את הדירה.

סיכסוך במחלקת המים

והמאור בעיריית ת"א

מחלקת המים והמאור של עיריית תל-אביב, משותקת לאחרונה. הסיבה: סיכסוך בין מנהל המחלקה, המהנדס משה דותן, לבין האיש מספר שנים במחלקה, יהודה גוזני, הנושא את התואר מהנדס מפעלי מים. הסיכסוך בין השניים הגיע לשיאו לפני שבועיים ור-גום לפילוג בין עובדי המחלקה, שעיקר תעסוקתם עתה הוא ויכוחים בנושא הסיכסוך. תוצאה נוספת של היח-סים המתוחים בין העובדים: תלונה שהוגשה למשטרה על תקיפה בין יריבי המחנות.

מיבצע לשמירת

הנקיון בכבישים

המועצה למען ארץ-ישראל יפה עומדת להפעיל מתנדבים ומתנדבות שיפקחו על נקיון הכבישים הראשיים בישראל. הכוונה היא למיבצע שימנע השלכת פסולת ו-ליכלוך ממכוניות הנוסעות בדרכים הרא-שיות של הארץ.

במדינות רבות בעולם, ובמיוחד בארצות-הברית, נק-סים נהגים הנתפסים בזיהום דרכים בנקודות כבדים ביותר. בישראל העונש על עבירה של זריקת פסולת לכביש הוא קנס בסך 20 ל"י בלבד, אך המשטרה אינה מקפידה על תקנה זו ורק לעיתים רחוקות מובאים לדין נהגים שזיהמו כבישים. המתנדבים שתפעיל המועצה ירשמו מספרי מכוניות שמתוכן הושלכה פסולת לכבישים. משרד התחבורה הסכים לספק למועצה את כתובות הנהגים שמספריהם יירשמו, והמועצה תיפנה לאיתם נהגים כשעולות הסכרה ושיכנוע.

עימות "תנובה" — חלבנים

בגלל

רווחים

צפוי עימות בין תנובה לבין מחלקי החלב.

הרקע לקרע בין הצדדים — הוא רצונה של "תנובה" להפי-חית מרווחיהם של המחלקים, המקבלים מחיר שווה עבור הי-בקבוקים שהם מכינים לבתי-לזה שהם מכי-אים להנזיות.

הנהלת תנובה טו-ענת כי עבור מכי-רה סיונאית לחנר-יות לא מגיע למחל-קים הכסום שהם מקבלים היום.

דירות לעולים יינתנו

למשפחות מרובות ילדים

המשרד לקליטת עלייה ישאל דירות שי-נועדו לעולים למשרד השיכון, כדי לפתור בעיות-מגורים של משפחות מרובות ילדים וזוגות צעירים. ההחלטה על כך נתקבלה על-ידי הרשות לעלייה ו-קליטה, המשותפת לסוכנות ולממשלה.

מרדכי בראון עומד

לפרוש מן הסוכנות

מרדכי ("מורלה") בראון, מי שהיה קצין הינוך ראשי בצה"ל, עשוי לפרוש בקרוב מתפקידו כראש מחלקת הנוער והחלוצים בי-סוכנות היהודית.

בראון מנמק את פרישתו בבריאותו הרופפת ובעול הכבד של נסיעותיו הרבות בעולם, במסגרת תפקידו, שיש בהם משום קושי בריאותי ופגיעה בחיי המשפחה שלו.

אגב, נסיעותיו הרבות של מורלה, עוררו בשעתו ביי-קורת קשה מאוד בקרב כמה ממנהלי הסוכנות, שטענו כי כמה מנסיעות אלה נעשו שלא לצורך.

גורם נוסף לעירעור מעמדו של בראון, הוא כישלון הנוער במפקד הציוני, בו הש-תתפו רק 891,966 איש, מהם 645,616 בארצות-הברית.

בראון, שעמד מאחורי האירגון העולמי של הסטודנטים

נסיעת אלון לארה"ב

לעיכוב מיתקפה מדינית

נסיעתו של סגן ראש-הממשלה יגאל אלון לארצות-הברית לא תוכננה מראש ונקבעה כמעט ברגע האחרון, אחרי שהגיעו לישר-אל ידיעות על מיתקפה אמריקאית מתוכ-נת כבדה מאוד, המיועדת לסחוט מישראל ויתורים לגבי ההסדר החלקי עם מצריים.

לפי אותן ידיעות אין האמריקאים מתכננים ללחוץ ישירות על ישראל, אלא להפעיל לחצים באמצעות גור-מים עקיפים, ובעיקר בעזרת גורמים מערב אירופאים. אלון ינסה לשכנע את האמריקאים לדחות את הפעלת לחציהם. נסיון זה מבוסס על האמונה של מספר שרים בכירים בממשלה, כי אם ניתן יהיה למשוך את מצב הקיפאון הנוכחי עד לשנת 1972, שהיא שנת בחירות בארצות-הברית, לא יופעלו עוד לחצים מצד ארצות-הברית על ישראל.

בחירתו של אלון לשליחות זו נעשתה על רקע דעותיו היוניות המתונות. בעת ביקורו של שרי-החוץ האמריקאי ויליאם רוג'רס בי-ישראל, נעלב אלון בצורה קשה, אחרי שי-גולדה מאיר השתיקה אותו מספר פעמים בצורה נסה, בעת שניסה להציג את דעו-תו שלו.

לפני צאתו של אלון הובטח לו עליידי גולדה שלא להיכנע לדרישות המפדיל הנוגעות לשינויים בעניינים הנוגעים לחיק החינוך שהוא מחזיק בידו.

יצחק רבין יחזור לארץ

לבירור עתידו

שרירי ישראל בחשיגנטון, יצחק רבין, עומד לחזור בימים הקרובים לישראל, למה שיוגדר רשמית כ"חופשת מולדת". למעשה מיועד ביקור זה לקבוע סופית את תאריך פרישתו מתפקידו כשגריר וצירופו כשר לממ-שלה — דבר שהובטח לו, אבל טרם סוכם סופית.

נראה שמועד צירופו של רבין לממשלה קשור בצירופה של אישיות צבאית בכירה לממשלה. רבין יצורף לממשלה מספר חוד-שים לפני צירופה של אותה אישיות. עתה, כשמועד צירופה של אותה אישיות נדחה, ייתכן שגם מינויו של רבין יידחה לזמן קצר.

על כל פנים, ברור שרבין יסיים את כהונתו כשגריר עד תום השנה האזרחית הנוכחית.

ישראל תחזק את

התבססותה באפריקה

לפי הערכתו של שרי-החוץ אבא אבן, שהור מסויר בארצות אפריקה, תחזק ישראל את התבססותה באפריקה.

לפי אותה הערכה, למרות ההתבססות, לא יוכלו אותן מדינות לתמוך בישראל כי-הצבקות באו"ם.

טלוויזיות

"אמקור" הצועד בראש תעשית הטלוויזיה בישראל
מוסיף לכם צבע לחיים עם מקלט היוקרה

SPECTRA

במבחר 8 צבעים. חידושים נוספים - 20 "SPECTRA"
מתאים גם לחדר השינה. ודגם 8003 עם המסך האופטימלי

יתרון חשוב - שרות **אמכא**

מיתרונות טלוויזית אמקור

המפתח הבלעדי
נועל את המקלט
בפני ילדים וזרים

עין אלקטרונית
מראה לך על איזה מנענע
לחצת. ממש כמו במחשב
האלקטרוני.

6 לחצני מגע
בכל אחד מששה תאי
המנענעים נמצא לחצן מגע.
כל אחד מהם אפשר לכוון
מראש לכל אפיק בכל תחומי
ה-U.H.F. - V.H.F.

מונענים אוטומטיים
אינך צריך ללחוץ ולסובב
כפתורים. כוון פעם אחת
את לחצן המגע. מעתה
בלחיצת אצבע קלה תקבל
את הקליטה הטובה ביותר
שבחרת מראש.

לי תמכור רק **אמקור**

המפיצים: **אמכא** וסוחרים מורשים

מכתבים

קודמות. הבוחר הישראלי המטופש בלע שבע פעמים אותם סתיונות לעוסים. שמי לא חנן ואם אני נגיש קלפני של הכנסת השמינית לפני שינוקו חוקי ה' כפיה הדתית מהמדינה, ולפני שיבטלו חוקי קי דיכוי הזונות וההומואים! חוקים רקובים אלה הם פשע נגד האדם! חנן גולדברג, חולון

אימרות

שפר

- (1) מחר! לנסקי לשלטון במדינת ישראל.
- (2) חילופים! סינדיקאט בודדים מארה"ב.

חשיש, משטרה ובתי-משפט

טרה מודיע שהחקירה מסתעפת ויש חשד שהחשוד יכרת מן החוק וישפיע על עדים. כאמור, איש אינו רוצה למנוע מן המשטרה לחקור ככל שתראה במיקרה של הפרת חוק. השאלה היא מדוע חייב החשוד לבלות את התקופה הזאת דווקא באבן כביר? אם אין לו עבר אלים ואם יש באפשרותו תו להפקיד ערבות ואם יש לו רכוש ומשפחה — מדוע לא ישב וימתין בביתו?

פרשקס

לעומת זה טענותם שמותר לאדם לעשן חשיש בביתו, לדעת חסרת בסיס. לא יורשה אדם להפר חוק בביתו יותר מאשר בכל מקום אחר. כל זמן שעוד קיים החוק (הבלתי מוצדק לדידתי) הכולל חשיש ברישית הסמים המסוכנים לא יורשה אדם לי

עשן חשיש בביתו יותר מאשר יותר לו לכייס, לאנוס או אפילו להכות את אישתו בפרטיות ביתו. החוק הוא עניין לכנסת ולא ניתן — וגם לא צריך להר נתן — לשינוי או סירוש ע"י אנשי משטרה. כמו כן אין זה תפקידו של העולם הזה לקבוע עדיפויות לעבודת המשטרה. המשטרה מודרכת ע"י בתר המשפט. כל עוד מטילים בתיהמשפט עונשים כבדים על עישון חשיש, על המשטרה לראות את העבירות בצורה דור מה. אילו השופט היה מסרב להאריך את מעצרו של מר זוהר ופמלייתו ור מסיל אחרי כן קנס של 5 — ל"י ור אילו בתיהמשפט היו גוהגים כך בעק בית במשך 3 חודשים, אני מבטיחם שתוך זמן קצר היתה המשטרה מס סיקה לטפל במעשני חשיש, בדיוק כפי שהפסיקו לצוד הומוסקסואלים ורופאי נשים המבצעים גרידות.

מיכאל פרשקס, תל-אביב

● הקורא מיכאל פרשקס הוא קצין משטרה לשעבר.

ח"כ פרוש והעולם התחתון

אני תוהה אם ח"כ פרוש הוא באמת תינוק תמים כפי שהוא מעמיד פנים, ואם באמת לא הכיר בעובדה שלג'ו סטאשר וחבורתו יש קשרים עם העולם התחתון האמריקאי.

האם לא ידע שהכספים הניתנים לו ע"י אנשים אלה הם רוחחים מסמים, מזונות ומהימורים? או האם הבטיח ח"כ הרב פרוש לאנשים אלה מקלט בסוה בישראל, לאחר שקיבל סכום של 100.000 דולר עבור

קראתי את כתבותיכם בעניין ה"ה ווהר, אינשטיין ושיסל (העולם הזה 1762-1763). הרשו לי לחזור ולהבטיח לכם שהמחוקק בשום אופן לא התכוון שהנ"ל ישרצו באבו-כביר. המעצר מכ

חן למנוע התחמקותו של החשוד לפני המשפט ע"י בריחה ל"ח"ל או הפחתת עדים במשך החקירה. אינני חושב שאחד מן החשודים הנ"ל (כולם בעלי משפחות ונכסים) היה בורח מן הארץ. כמו כן אני מבין מן הסיפור שכל העדים נגד הקבוצה הם אנשי משטרה, כך שאני מקווה שגם גורם ההשפעה על העדים יורד בכלל מן ה"פרק.

הבעיה העיקרית היא איפוא השמועה בלתי חוקית בתקופת המעצר לשם ענישה או לשם

לחץ להודאות. הייתי מציע שאיזה סטור דנט לסוציולוגיה או למשפטים יקח את הבעיה כנושא לעבודה סמינריונית ויחקור ודלהן:

(א) מה הוא אחוז הנחבשים ל-45 שעות שמוכאים בכלל להארכת מעצר? מה הוא אחוז המוכאים להארכת מעצר שמוכאים לאחר מכן למשפט?

(ג) מה הוא אחוז הנעצרים ל-4 ימים ומעלה שאחרי כן מורשעים כחוק?

(ד) מה הוא אחוז הנעצרים שלגביהם טוענת המשטרה שינסו להתחמק מן החוק, שלאחר מכן אינם מתייצבים למשפטם, בורחים מן הארץ או מפקידים את הערבות?

אני חושב שיתברר שלא יותר מ-20 אחוז מן הנעצרים מוכאים למשפט בכ"ל ולא יותר מבערך 10% מורשעים. אילו ידעו השופטים מסקנות אלה, לא היו מקלים כל כך בחלוקת 4 או 7 או 10 ימי-מעצר כל פעם שאיזה סמל משי

אגודת ישראל? אני סבור שחקירה מטעם הכנסת לבדיקת המוסר נחוצה באופן דחוף. כמו כן אני סקרן מאוד לדעת:

(1) האם מתאפשר הדבר לכל איש-עסקים ישראלי לרשום את חברתו בליכנסטון, ולפעול בישראל כחברה זרה, על כל היתרונות הכרוכים בכך?

(2) האם תפקידיו של הרב פרוש כסגן ראש עיריית ירושלים, וכבעליה של חברת ה' בנייה נחלת ישראל Nahlat Israel Trust Building, אינם יוצרים ניגודי אינטרסים?

(3) אילו חוזי-בניה בירושלים בוצעו על ידי חברתו?

לצערי אינני יכול לחתום בשמי, שכן אני פוחד מחבריו הגנאסטים של הרב פרוש ומחבריו מפלגתו משליכי האבנים.

קורא, ירושלים

הבוחר

הישראלי

בחלומיקרטיה הישראלית המגוחכת מב' טיחים לבוחר לפני כל בחירות את אותן הבטחות פז שלא קוימו אחרי הבחירות ה'

קוטסי הסמים בורחים מישראל. (3) צעירים! בורחים לגרמניה, קנדה ו' אוסטרליה ומשאירים מושב זקנים. (4) קוק! למה משולה ישראל? לקוצ בתוך גוף סל. (5) חובות! עוד לא נעשה סקר על דרישות החומריות והצבריות של אזרחי המדינה. (6) חוק! עמידה נחושה לצדקת עתיד טוב יותר.

יוסף אזקלס, ירושלים

החייל

והדיסקוטק

אני חייל, ואוהב לבלות בזמן החופשי שלי. אבל ביום שישי 10.6.7 נתקלתי ב' בעיה שלא נתקלתי בה עד עכשיו. בחרתי לבלות בדיסקוטק בעל שם ב' ירושלים, "הספניקס" שבמלון הוליילנד. אלה שהכניסה לא ניתנה לי בנימוק שלא היתה לי בת לחיה (היות וחברתי שגם היא חיילת לא קיבלה חופשה).

אפילו אם לא הייתי מוצא בת-זוג ב' דיסקוטק לא הייתי מפרע לאף אחד אם הייתי יושב בצד ומסתכל. **אמיר לב, ירושלים**

בשבוע שעבר קראתי בעיתון על אדם צעיר שיש לו מחלת עצמות שבלתי אפשרי לרפא בארץ והוא זקוק לנסוע לחוץ לארץ וזוה צריך לעלות 20.000 ל"י. מקרים כאלו בצור רות מחלת-לב, כל יות וכדו', ישנם 50 לשנה בכל העולם. מה עושים קרובי המשפחה שקרובים שלהם נידונים למות בגלל שאי-אפשר לשלוח אותם ל- חו"ל. המשפחה פונה ל- ציבור לאסוף נדבות דרך העיתון ושוב

אהרליך

פעם הסך הדרוש לא נאסף. אני שואל שאלה אחת ופונה לליגה ל- זכויות האדם באו"ם: יש מרכזי רוקפלר, רוטשילד, פורד וואתיקן, שמוציאים כסף עבור הצלת אנשים בעולם בכל מיני מיקר רים יוצאים מהכלל ובזה הם מצילים וז האנושות. למה הם לא עוזרים למקרים כנ"ל? הגני מציע בזה שהם יקציבו סך של מיליון דולר לשנה עבור מקרים כאלו של אנשים שנדונו למות בגלל חוסר עזרה רפואית.

זק אהרליך, תל-אביב
מגדומנים, גרפומנים,
נרקיסים וכל השאר

זה שנים רבות עוקבים אנו בחרדה ו- בהנאה, אחר פריחתו וקמילתו (לסירוגין) של הומונקולוס אשר קנה לו אחיזה כ- "מנהל חשבונות" בעיתונכם הנכבד. הג"ל, אשר פירסם עצמו כגרפומן, אשר

חוש ההומור שלו משרל לזה של זוג קסטייטות, ואשר עקב תשישות כלשהי (כפי הנראה), הפך סוכן פרסומת לחיבר- טורים וצירקולטורים למיניהם (ראה מאמר ריו) — יוצא למלחמת חרמה על ריעיו הנרקיסים.

ידידנו הג"ל, אשר עוד לפני מספר שנים הו משמני גופו הכבד — אלפי חיבר- טורים זעירים, ואשר היה זקוק לפריסקופ על מנת לראות את המקום בו מתחברות רגליו העבות לגופו — שוכח את הימים בהם גיפף את עצמו בכל אירוע חברתי ב- הספד השחוק של "זן על דן".

וכך התגפף דן עם עצמו, ובמגדיר ל- פרחי הארץ נכתב עליו: "נרקיס צהוב" — זן חסר ריח (או כל- שונו של הג"ל — לא מסריח).

והנה רוח שטות: דן הלא קטן, החליט כי טוב מראה עיניים ממשמע אוזניים, וקם ונסע לארץ הסינימה. אולם שם נרקיסים הרבה! וכולם גדולים ויפים! והעיקר —

ריחם ניחוח! ואכן, ההומופרייגניוס (ידידנו), התאמץ — אבל לא הוזה בדיוק מתחרה של מרלון ברנדו. ונכמרו רחמינו, וכותבי העיתים נעצבו אל ליבם.

דן השמן התאמץ, התאמץ — ויצא דן רוה, דן כחוש. והלוא יודעים כולנו מה אמר המצביא על אנשים כחושים... לפריסקופ אין צורך עוד אבל אהה... אייה נס כד השמן... חביבי אין ניסים! נרקיס מאידך הסובל מתסביך הרדיפה מד- איג מחד (איפה לא עבד!) ומשגוען התנש- אות מאידך (נאום לחמורים), אידיאולוג ב- פרוטה אשר כל כוחו בטרופת נרקיסים דומים לו (ראה הדה בושש, דויד אבידן, יגאל תומרקין...).

ולבסוף יה דן דן דן... אחרי שאתה מגפף ומנשק את עצמך אר- בע עשרה פעמים ביום בפומבי ובגסות (המשך בעמוד 8)

חדש
ונעים

ליידי אמה

יותר נעימה, יותר עדינה!

לך, האשה המתקדמת, האשה המודרנית, מוגש עתה מוצר חדש, מודרני: — ליידי אמה.
"ליידי אמה" עם בושם קליל ומרענן. מכילה תכשיר מיוחד השומר וגם מעדן את עוד הידים.
ליידי אמה: מדיחה את כלי המטבח בעדינות, מנקה הכיור והאמבט בקלות, הכל נקי — נעים לחפלא, הכל ממש — כמו חדש!
ליידי אמה — לרחיצת פירות וירקות.
ליידי אמה במיכל פלסטי אדמוני. נסי עוד היום — ותהני כבר היום!

מוצר מצויין-של "שמן" כחובן!

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

של אוראנג-אוטאנג, מעל כל כלי קומוני-קציה הנותן לך "עוד צ'אנס" ולאחר ש-אתה משמש מודל ואב טיפוס לכל נרקיס מתחיל, מה לך כי יצא קצת על נרקיסים אחרים?

בן אדם, כדברי הנרקיסיסט המודרני גימס - "חיה ותן לחיות !!!" יא, בשם חוג הקריעה "בית קלור", רחובות

היגינה

ציבורית

הזדמנות (שנאחזתה זמן רב) להביע את הערכתי לזן בן-אמוץ עבור חלק גדול מן הרשימות שלו בהנהלת חשבונות. יש לי הרגשה שהוא עתיד להפוך למדור מרכזי בשטח של היגינה ציבורית ואיג-טלקטואלית.

איחולי הכנים לכך. אשר לסרט רסיסי חיים, עליו כתב דן (העולם הזה 1754), אני הרבה יותר מסוייג. אינני חושב אותו לסרט-מופת ובלתי-יגש-כת, אלא לסרט טוב, מעניין ורגיש. צבי, תל-אביב

המקד

והגור

בגליון העולם הזה 1760 פורסמה רפור-טאזיה שנשאה את השם "המקל והגור" מתחת לכותרת "במדינה", שמטרתה היתה לתאר משהו ממא שרעע בליל הפתורים. גם עבדכם הנאמן, ככותב הרפורטזיה, ב-דעה שהמשטרה נהנה לא-בהתאפקות, הפ-עילה כוח מעל לסביר ושגתה למן רגע אימתן רשיון הפגנה לפנתרים. אך, הואיל וצוטטו דברים מפי אני, כאחד שנעצר, חייב אני להעמיד אותם על דיוקם. נאמר שם, כביכול בשמי, כי "גם בתחת המשטרה המשיכו השוטרים במכות וקללות". דברים אלה לא נאמרו מפי כלל וכלל. נכון, כי

רחל כמלכה בבוטיק

רחל כמלכה

לרחל מתאים יותר לצעור מאשר למכור בבוטיקים (העולם הזה 1763). למרות שלפי הכתבה שלכם על מוכרות הבוטיקים, הו-פך מעמד המוכרות לסמל ההצלחה החדש של נערות הווה.

רינה שינפדר, חיפה

רחל גולדפרב כמלכה וכמוכרת ב-בוטיק - ראה תמונות.

הבהרות עז

אוניברסיטת חיפה

במורכם, "במדינה" בגליון העולם הזה 1760, הגכם מביאים תוכנן של מספר שי-חות שלי עם כתבכם.

גירסתו של הכתב על שיחות אלו דור-שת כמה השלמות והבהרות: א. הכתב שאל וחזר ושאל אם אני אוניברסיטת חיפה מחרימים את העולם ה-זה. התשובה היתה והינה שאין אנו עוס-קים בחרמות ואי-ננו מחרימים את העולם הזה.

שידה

ג. לעצם הענין, בוודאי שאין לאוניבר-סיטת חיפה דבר להסתיר בנושא זה, אין אוניברסיטה או מוסד אחר העושה לקידו-מם של סטודנטים מבני המיעוטים את ש-עושה אוניברסיטת חיפה.

מיכאל שידה

ממונה על קשרי ציבור, חיפה

הדובר אומנם מכחיש חרם על העולם הזה אך אינו מכחיש שסירב למסוד איג-פורמציה אותה חייב היה למסור בתוקף תפקידו.

מיספר הסטודנטים שמסר אינו תשובה מלאה לשאלת הכתב. זכאי הציבור לדעת מה מספר הסטודנטים הערביים האמיתי באוניברסיטה.

את אשר עושה אוניברסיטת חיפה למען סטודנטים ערביים ניתן היה לקרוא בהעולם הזה 1732, בכתבה אוניברסיטה של הש-ב.

קוראים השוהים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עריפות תינתן למצרפים תמר-נות למכתביהם.

שף ניקולאי מציע לך לשמור מודעה זו

כששף ניקולאי קבל לטעימה את גבינת החזרת החדשה של שטראוס, הוא התלהב מאד, דמיונו היוצר מטעמים, החל לפעול והתוצאה: מתכונים-קישן חדשים ונפלאים. אלה הם:

רוטב קוקטייל חלב לדגים.

מבשלים דג פילה או משתמשים בדגים מטוגנים או מבושלים או מהגריל, מיום קודם. מפרקים כך שלא יהיו חתיכות קטנות, מוסיפים מעט מלפפון כבוש - גמבה כבושה, מלח, פלפל, מיץ לימון ומערבבים הכל. בינתיים מכינים גבינת חזרת שטראוס לרוטב מורכב מהגבינה, בתוספת קטשופ עגבניות - פלפל, מעט מאד ברנדי ומדללים מעט עם חלב עד לסמיכות של רוטב. את תערובת הדגים מכניסים לכוסות על עלי חסה ויוצקים על הכל את הרוטב. מקשטים עםפלח לימון, ביצה קשה ושמיד קצוץ.

ממרחי גבינת חזרת

להוסיף לגבינת החזרת קטשופ עגבניות עם קוביות עגבניות. ללא עור וללא גרעינים.

להוסיף לגבינת חזרת שטראוס, ירקות חתוכים לפסים דקים, פלפל ירוק ואדום - עגבניות ללא עור וללא גרעינים - זיתים שהוריס ושמיד קצוץ.

להוסיף פירות למינהם: תפוחי עץ, בננות, תאנים מיובשים ואפילו אפרסמון בעונה שלו. לקישוט להשתמש בעלי נעינע ודובדבן.

להוסיף דג מטיאס, אילתית או לקרדה, חתוך יפה ושווה ומעט מאד אנשובי, בדג צריך להשתמש בעדינות רבה ולא להגזים. להוסיף מעט פרי, אולי סוכר כדי שלא יהיה חריף מדי.

כל הממרחים מצוינים לכריכונים, כריכים, סנדוויצים, לחם קלוי, לחם שוודי, קרקס ופמפרניקל.

תפוחי עץ ממולאים גבינה פיקנטית

קולפים תפוחי עץ בינוניים ובעזרת כף מיוחדת מוציאים הפנים, כך שהתפוח נשאר חלול. מכניסים התפוחים לתוך מים רותחים עם סוכר ומיץ או מיץ לימון, חולטים פעם או פעמיים. מקררים היטב ושמים על מפית נקיה. לתוך התפוח החלול שמים גבינת חזרת שטראוס. מקשטים בדובדבן ועלי נעינע או זית שחור. מוגש צונן היטב כמנה ראשונה בתפריט חלבי או לארוחת בוקר.

סלט גבינת "חזרת"

מוסיפים לגבינת חזרת שטראוס פסים דקים של תפוחי עץ חמצמצים, פלחי בננות ומעט אננס. בעונה, ענבים כחולים. מכינים פרוסות לחם לבן קלוי או מטוגן. על הלחם הקלוי מורחים את סלט הגבינה, מחליקים מעט ומקשטים בענב זית או דובדבן, מגישים מיד. כשדוצים להכין מראש, לשים התערובת על חסה לשם בידוד וקישוט.

מלון "שטראוס"

קולפים מלונים בינוניים ופורסים בעובי של 2 ס"מ. לגבינה מוסיפים קוביות קטנות של גמבה, פלפל ירוק, מעט קוביות מלונים. (אפשר מעט צימוקים). את התערובת מכניסים לחלל המלון על גבי חסה. מקשטים בזית שחור - גמבה אדומה - פלפל ירוק או דובדבן. מגישים צונן היטב.

Adv. Aroyo

היום לשתות יותר חלב זה לאכול פרוטי

מגביע של 125 גרם פרוטי, את נהגית מערך חזונתי של 3 כוסות חלב, לא רע עבור מיכל שגובהו $4\frac{1}{2}$ ס"מ בלבד ופרוטי, קינוח ערב, במיוחד כשמוגש לאחר הקפאה קלה. זכרי, פרוטי של שטראוס שווה ל-3 כוסות חלב. **לבראות, עם פרוטי גבינת תות.**

פרוטי - מקצף גבינה לבנה, מעורב עם תותים טריים. חגלית שכולה טעימה... ומהנה. פרוטי - היא גבינה בריאה. בריאה מאוד. תכולתה הגבוהה בחלבונים בונה את רורבות המרץ שלך. תכולתה הנמוכה בקלוריות (ללא שומן) תורמת לצד הנאה שבך.

בעולם

צרפת

חרא

ספונטאני

במשך דורות, היתה המילה *merde מילת-גידוף הפופולארית ביותר בשפה הצרפתית, זכתה אף להכרה ושימוש בינלאומיים. אולם כידוע, אין נביא בעירו. לא הועילה לה, למלה, הפופולארית שלה בחי העולם. בצרפת עצמה היא היתה אסורה, כמילות-גידוף אחרות. אולם לאחרונה, היא החלה זוכה בהכרה רשמית, ובתירהמשפט החלו מכירים בזכות הקיום שלה.

שיח-נהגים. ההכרה האחרונה אירעה בשבוע שעבר, כאשר בית-משפט בפאריס זיכה נהג, אשוח של רופא דחוקא, מאש-מת, שימוש בפומבי בלשון פוגעת. היה זה כאשר הנהגת החליפה משפטים לוחטים עם נהג אחר, שהביע את דעתו בקול רם על הצורה שבה התנה את מכוניתה — לתוך מכוניתו שלו. כאשר הגיבה הנהגת במילה merde הציג בן-שיחה את עצמו כקצין משטרה בדרגה בכירה, הגיש נגדה תלונה.

השופט שזיכה אותה, הסתפק בנימוק פסק-דינו בכך, שהמלונן לא היה בתפקיד בעת הויכוח, וכי הנהגת לא ידעה כי הוא קצין משטרה. אולם היה בהחלטתו זו משום חיזוק הנטייה, לאחרונה, להרחיב במיקצת את חופש-הדיבור בצרפת — במחלקת ה-קללות. (עד היום, נוהגים עיתוני צרפת לכתוב רק את האות הראשונה של מילת-גידוף, כשבקבוצתיה שלוש נקודות). לפני זמן מה, קבע בית-משפט בקאן, במקרה דומה לזה של הנהגת, את העיקרון הבא: „המילה (merde) הזו, מדויקת כשם שהיא חד-משמעית, נחנכה רשמית על-ידי גנרל של האימפריה הראשונה, וזכתה מאז לשימוש כה נרחב בספרות המודרנית, עד שאומצה על-ידי הציבור כאמצעי מקובל להבעה, ללא צורך-מאמץ אינטלקטואלי מייגע, של מיכלול רגשות — אמצעי-הבעה הנפלט אף מהמיות המחונכים ביותר, בספונטאניות טבעית הנעדרת כל שמץ של כוונה מוקדמת לפגוע“.

ארה"ב

המיסמך

הסודי

הפצצה היתה ללא תקדים בעוצמתה, ומדויקת להפליא בעיתויה.

בארצות-הברית, התקרב הדיכוח הציבורי הגדול סביב מלחמת ויאט-נאם לשואו. הסינאס האמריקאי פיגר עדיין, כתמיד, אחרי דעת-הקהל. הצעה שיום הסינאטור מקאברן, לחיסול טוטאלי, ללא כל תנאים, של מלחמת ויאט-נאם בתום השנה, על-ידי קיצוץ כל ההקצבות למימשל למטרה זו — נדחתה ברוב של 55 נגד 42. אולם הדי עובדה ש-42 סנאטורים העלו תביעה חד-משמעית זו — דיברה בעד עצמה.

ההפצצות — סתם. רגע זה נבחר על-ידי הניו-יורק טיימס להטיל את הפצצה הגדולה:

הוא פירסם את הסקופ הגדול ביותר בתולדותיו: מיסמך סודי של ממשלת ארצות-הברית, המוכיח כי ארבע הממשלות האחרונות של ארצות-הברית יזמו יניגורו, ניגורו ויזמו, את הרחבתה הבלתי-פוסקת של המעורבות האמריקאית בויאט-נאם, תוך כדי נקיטת אמצעים ציניים, כולל שקרים גלויים, כדי להסתיר את העובדות מדיעת העם האמריקאי.

שתי דוגמאות מועזות:

● ההחלטה להפציץ את צפון ויאט-נאם נתקבלה למרות קביעת המומחים, שהפיצצות אלה לא יגרמו לכך שהאנוי תפסיק את עזרתה לוואט-קונג.

● תקרית מפרץ טונקין, שבה הותקפה

(המשך בעמוד 12)

● **חרא.** בשיחה טלוויזית, מכנים את ה-מילה בצרפתית כ-„מילתו של קאמברון“. פאר קאמברון היה גנרל של נפוליאון, שהשתמש במילה זו בתור תשובה להצעת כניעה מצד הבריטים, בקרב ואטרלו.

צילום: סמי בנגל
 י.א.ר.י.ס.

פרסום סמי בנגל

MONTE CHRISTO

מונטה כריסטו
החולצה האווירית
לימי הקיץ החמים

להב מאריגי

בתא אחר, שר לכבודי שיר. זה גנע לליבי. החלטתי להשיב לי חברה כגמולם והתחלתי לספר בדיחות. זאת היתה הפעם הראשונה בחיי שעמיתי בפני קיר ודיברתי לקהל שלא ראיתי. אחרי שגמרתי, שר להם **אורי** **איינשטיין** משריו.

זמנים חדשים, מגנינות חדשות. בערב בו הגנו יורשיו של **בנימין מוסקוביץ** את נצי חונם בבחירות (ראה הנדון). ישב בנו של הדיקטטור הגדול, **רומאנו מוסקוביץ**, ליד ה' פסנתר בבאר בתיאגוטו ברומא. כראש להקת ג'אז מפורסמת, ב' חברת שני מוסקאים שאינם מתאימים לחוקי הגזע שחוקק אביו: ג'נרל טארה יהודי, הדוע כ'ג'ורג' הג'נרל מוסקוביץ, ומתור סף כושי הקרוי **בוגאנו**. רור מאנו (42), שנפרד מאשתו, ש' היא אחותה של **סופיה לורן**, אינו עוסק בפוליטיקה ומוחרם עלידי הפאשיסטים. אחיו היחיד די מנהל מופעליסטיסל בארגנטינה.

כשפתחתי אשת יחסי הציר בור **מורי זכרונ** לעורך מבט חדשות **טוביה סער** והציעה לי לשלוח צוות צילום לתערוכה המתקיימת בקיסריה, השיב לי טוביה: "אני לא יכול לצלם כל תערוכה, אבל אם ה' תה לך תערוכה של פיקאסו ל' משל, אז זה דבר לגמרי אחר". יש לי גם את פיקאסו, השיר בה מירי, והציעה לי לצלם את תערוכת הפלאקאטים של פ' קאסו הנפתחת השבוע בגלריה ריבנסולד ביפו.

ג'יימס (המעייין) **מיי צ'נר** אינו יכול לשכוח את ישראל. זה עתה פורסם ספר חדש, בשם המסתובב בים, ה' מתאר קבוצת היפוס, שהתקבצו מארצות שונות בחוף ספרד. אחד ההיפוס הוא ישראלי בשם יגאל, בעל נתינות אמריקאית ובריתית בנוסף, המגיע לחוף כדי להחליט מה להיות: סבו האמריקאי רוצה שהוא ישוב ל' ארצות הברית, סבו האנגלי ר' צה שתיישב באנגליה, והוריו, וכן חוויתיו במלחמת ששת

לארגן "שוק יהודי משותף" עולמי, שישכנע את היהודים לקנות את תוצרת ישראל. תה' נצל אנקוריון: "מובן שיש נאי ביות ברעיון זה". קרא ספיר: "נאיביות גדולה מדי" כשהתכוון אנקוריון להזכיר את שמו של האיש שכתב את המאמר **(יהושע מזרח)**, הפסיק אותו ספיר: "משום כבודו של האיש, מוטב שלא תזכיר את שמו בקשר להצעה זו".

מדוע תומכת ההסתדרות בתביעות עובדי חברת החשמל, שנהגו עד כה לזלזל בהסתדרות ולהתעלם ממנה? הסביר את הדבר ממלא מקום ראש המחלקה לאיגוד מיקצועי של ההסתדרות, **יהושע ווישניץ**: "זו ה' פעם הראשונה שעובדי חברת החשמל מעלים תביעות באמצעות ההסתדרות. לא חשוב ש' התביעות צודקות או לא צודקות, אם לא נתמך בהם, הם לא ילכו יותר באמצעות ההסתדרות". לאחר אותה ישיבה העיר אחד המשתתפים: "בפעם הבאה יבוא וישיגו ויאמר לנו כי זו הפעם הראשונה שעובדי חברת החשמל פונים בפעם ה' שנייה להסתדרות".

במשפט ציבורי שהתקיים השבוע בנושא ההומוסקסואליזם, התייחס הח'כ לשעבר **אליעזר ליבנה**, שחייב את החוק ה' קיים בנושא, לחיי המין על-פי המסורת היהודית, וציטט: "א' אפשר לאיש בלי אשה. א'אס' שר לאשה בלי איש. וא'אפשר לשניהם בלי הש'כ'נה". ה' ערב התובע ד'ר **עמום שפי** **רא**, מרצה בכיר על חוק ומור סר באוניברסיטת תל-אביב: "אתה מתכוון בלי הש'כ'נה?" בסוף המשפט הציבורי נערכה הצבעה בקהל. בעד ביטול החוק הצביעו 42, נגד הביטול 8 ו-15 נמנעו.

אותו עמום שפירא ה' תתף השבוע בערב-הראיונות של **דן בן-אמון** ו**ישי אופיר** ורואיין על נושא הסמים בארץ. בתום הראיון נערך מישאל ב' קרב הקהל אם יש להעניש את ש'ם המשתמשים בסמים. הת' צאה: מחצית הקהל שללה ומח' צית חייבה הטלת עונש.

אייבי וחוסין באותו מטוס

התחרות הקיימת בין גלי צה"ל לשידורי ישראל עמדה ה' שבוע באור משעשע ומקצת באולפן שידורי ישראל הגיש מפקד גלי צה"ל **יצחק ליבני** את התקליטים החביבים ל' המארכת בתוכנית היתה **רב' קה מייכאלי** שאמרה בנוכ' חות מפקד התחנה המתחרה: "ואחרי התרשות, כאן בגל הקל, בתקווה רבה שלא תעברו להא' זין לגלי צה"ל...".

בערב הראיונות של **שמדאל שי ואורי זוהר**, הופיע השבוע אורי זוהר כי מרואיין וסיפר את חוויתיו ב' בית המעצר באביר-כביר. במהלך הסיפור התערב שי: "אורי, ה' סיפור כל-כך מעניין, שאני י' שב כבר 10 דקות ממש מר' תק' השיב לו אורי זוהר: "מי שהיה מרותק, זה אני ולא אתה. ובכלל, שמלי, אני חושב שאה' צריך להתכוון לנהל כמה ערבי ראיונות לבד". אשר לחוויות: "ערב אחד, כשישבתי בתא, שמעתי את אחד העצירים שישב

במסיבה שנערכה השבוע בשגרירות בריטניה בישראל לכבוד יום-הולדתה של המלכה הבריטית, נפגשו שר-האוצר **פנחס ספיר** והשחקנית **ג'י' דה אלמגור**. בירך ספיר: "שלום גברת אלמגור". וגילה השיבה לו ברכה: "שלום מר ספיר". כאן התפשטה הבעת תמהון על פניו של שר-האוצר: "האם את מכירה אותי?" מה השאלה? השיבה לו גילה, "הרי אתה סופולארי". אמר ה' שר: "את פופולארית, אבל אני מה פתאום?" גילה הרגיעה את השר ואף הציעה לו בהזדמנות זו, לאור הפופולאריות של שניהם, להקים צמד, הצעה ש' ספיר קיבל בבדיחות הדעת.

מי שהיה פחות חביב אל גילה אלמגור היה אלוף (מיל.) **עזר וייצמן**. כאשר פגש את גילה, קרא לעברה: "תפסיקי ל' שות סרטים על זונות!" גילה הנבוכה שאלה אותו: "ראית את

יגאלואלון (52), סגן ראש ממשלה

שלתי-ישראל, בצילום שחופיע בשבועון המעבר-גרמני "דר שטרן", תחת הכותרת: "אלון חפנין בפני העולם ב' איזו קלות אפשר לנוע ב' שטחים המוחזקים, למרות איומי הרצח. ביוס-העצמאות התנפס אלון, שכל אירגוני ה' חבלה איימו עליו במוות וב' אבדון, בשארם אל-שייך ב' שלות-נפש מוחלטת, ר' ל' אורך החוף, עליו אמר הנשיא אנואר סאדאת: "שארם אל-שייך שווה לנו מלחמה!".

הסרט? (הכוונה לסרט "מלכו הכביש" בו היא מגלמת תפקיד של יצאנית). וייצמן השיב ב' שלילה: "מספיק היה לי לראות את התחת של חיים טופול ב' התרנגול, אינני צריך לראות גם תחת של יצאנית. תפסיקי עם הסרטים האלה. תעשי סרט עם אידאולוגיה!".

ח'כ המערך **ארי א'ני קורין** דיבר בחיכוך על מיש' רד המיסחר והתעשייה, והעמיס על השר פינחס ספיר תלי' תלים של מחמאות. מילמל ספיר: "הוא כבר מספיד אותי".

לאחר מכן הפליג אנקור-יון בשיבחו של מאמר בעל "רעיון גאוני בפשטותו", והוא:

צבי ירון (בדרגת אלוף-מישנה) ופני בן-ארי (מאחוריו), שחקני הצגת "אמי הגנרלית", הופיעו באחד ממחנות צה"ל לפני ההופעה החליטו השניים למתוח את חיילי המחנה. הם הסתובבו במחנה כשהם עוברים בדרגות וזכו להצדעות רבות. השניים ראו כי טוב והתחילו גם לתת הוראות לחיילים, שהופתעו בשעה ההצגה לאות את שני הקצינים על הבמה.

על ראשית הקאריירה האמנרית שלה. כשחזרה הביתה מן הצבא, לאחר הוצאת התקליט הראשון שלה, ניגשה לאחד מ' בתי הקפה על הטיילת של תל-אביב וביקשה שישמיעו לה מעל הגרמפון את שירה שופעת ע'י נ'י' אור ירוק. "אינני יכול ג'י רת", ענה לה בעל המקום, "כבר ביקשו ממני את השיר הזה 50 פעם היום". אבל אני יפה גוסטיין", התעקשה הזמרת. "אפילו עכשיו אינני יכול להש' מעי לך את השיר", אמר בעל המקום, "גם את זה אמרו לי היום לפחות ארבע פעמים".

הארכיטקט **אלי ליצקי** התחתן לפני כשנה עם הבת של ויליאם רובינסון, בעל זניט ומפעלי בירה בישראל. כאילו זה לא מספיק, זכה עתה אלי ליצקי במלון פלזה ברחוב ה' ירקון בתל-אביב, ובמיכרו ה' בינלאומי לתיכנון חוף-ירחצה ב' סינפור, בו יושקעו 20 מיליון דולר.

בתוכנית הטלוויזיה חדווה ואני מצלצל הטלפון בביתם של חדוה ושלומיק וחבר שואל את יעל **אביב** איפה הוא יכול למצוא את שלומיק. יעל מוס' רת לו את מספר הטלפון 222336. זהו לא מספר דימיוני. מי שחיפש טלוויזיה את כתב עולם הקולנוע **ג' עיטור**, ו' נתקל בצליל תפוס. כי המספר הוא מספר הטלפון בביתו של עיטור, שמאו התוכנית אינו פוסק מצלצל כשכל מיני אני ש'ם מבקשים לדבר עם שלומיק.

פסוק השבוע

אחד המרואיינים בתוכנית "מבט לחד' שות" שביקרה פלישת משפחת **עוזי לזריות** שנועדו לעולם בקריות **אנו**: "אני לא אומר שיש אפליה בארץ, חס וחלילה — אבל יש פרוטקציה".

המשחק תפקיד של קצין ירדני בסרט ה-ישראלי "פישקה במילואים", נסע לצורך ה' צילומים, בתלבושת מלאה, בגי' מלטרון למושב שורש. בדרך נ' קעל הגי'פ ועוזר הבמאי פול סמיט הלך להזעיק עזרה, כשהוא משאיר את עמיאל ליד הגי'פ. כעבור מספר דקות עברה במקום מכונת משטרה. השוטרים, שהתפלאו לראות קצין ירדני מסתובב בשטח ישראלי, עצרו אותו, למרות הסבריו בעברית כי הוא שחקן.

בעולם

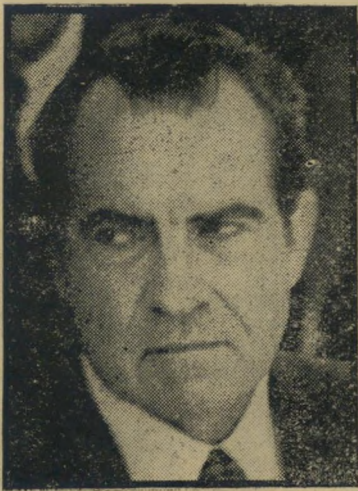
(המשך מעמוד 10)

ספינה אמריקאית, וששימשה עלילה לפתיחת ההתערבות הצבאית האמריקאית שם — היתה תירוף שדוף. האמריקאים הכינו את מדיניות ההתקפה שלהם חודשים מראש.

אש קטנה. המיסמך הסודי — שהוא מחקר-ענק על התפתחות המעורבות האמריקאית בויאטנאם, שהוזמן עלידי ריי ברט מקנמארה בעת היותו שר-הביטחון — הינו, לדעת מומחים, המסמך האחרון בארון-המתים של המעורבות האמריקאית בויאטנאם. נסיונו של המימשל, זשבווע, למנוע את פירסומו באמצעות סיועו של פגיעה בביטחון המדינה — רק יוסיף סערה. הניו-יורק טיימס יערער, במידה ויחליט בית-המשפט לקבל את הסיוע, עד לבית-המשפט העליון — והשערורייה תמשיך ותתבשל על אש קטנה, אבל ממושכת, תשכנע את האזרח האמריקאי באי-צידקתו של המימשל.

נזק פה, נזק שם. מי שנדעק מכל הפרשה יותר מכולם, הוא הנשיא ניקסון. לכאורה, היה צריך הנשיא להיות מרוצה מהגילוי — כי הליכולך דבק בעיקר כי מימשלים הדמוקרטיים שקדמו לו, דבר שיכול היה לשמש תחמושת מצויינת ליפלתו הרפובליקנית עם היפתח מערכת הבחירות לנשיאות בשנה הבאה.

אך למעשה, אין הדברים כה פשוטים, כפי שמוכח מהעובדה שניקסון מנסה להסיר את פירסום המיסמך — דבר שלכשיעצמו יגרום לו נזק רב בעת מערכת הבחירות.

הנשיא ניקסון
צליה על אש קטנה

רות. כי הנשיא נתון ללחצים שלא יואמנו מצד ראשי הצבא והמימשל, שהם ברובם אנשי מקצוע, שאינם מוחלפים מנשיא לנשיא, והם שאחראים לבויונות.

בשלב ראשון לפחות, נכנע האיש החזק בעולם ללחצים — אולי אף במחיר כסאו.

מונה

גייגר

מונה גייגר מיוחד, המסוגל לגלות מציאות הרואין בקירבתו, הינו כלי הנשק החדש ביותר במלחמה בסמים של שלטונות ארצות-הברית.

מונה הגייגר החדש הינו סוג מסויים של בקטריה, אשר הכימיקלים המרכיבים את ההרואין גורמים לו לזרות בנוגה בהיר. הבקטריה נתגלתה במסגרת המחקר של צבא ארצות-הברית בנושא אמצעי לוחמה ביולוגיים הגנתיים ומשטרת ניו-יורק קיבלה הקצבה של ארבעים אלף דולר לעריכת ניסוי בה.

במסגרת הניסוי ישאו עימם בלשים מן מחלקת הסמים מושבות של הבקטריה במיכלים מיוחדים, שלמרות אסימותם, יאפשרו הסתגנות אוויר לתוכם. במידה ובאותו אוויר יהיו מרכיבים של הרואין, יתחיל פנים המיכל לזרוח, לך ויזרח יותר ויותר ככל שיתקרב למקום ההרואין. למחזור קי הסם, תבשר זריחה זו שקיעה ממושכת.

• דהיינו, צורות-חיים המגיבות על גירויים מסויימים, כגון זיעה או ריח אדם, ושכאמזעזעו נתן לגלות אויב בניגוד ל-אמצעי לוחמה התקפיים, שהם בעיקר נגיי-פי מחלות קטלניות.

מס. 1

הסבך. האיכות והתערובת. הארופה והמעם. עשו אותה לסיגריה הנבחרת והנמכרת ביותר *

* באישור נתונים רשמיים ומשאל המוצר הנבחר 1971

פרסום ירי יעקבסון

באיזה צד?

פיס. ענייני מצפון אינם מעניינים אותנו. אותנו מעניין רק הכסף, הכסף, הכסף.

האנטישמי הגדול ביותר לא יכול היה ל־ שום בפי מדינת היהודים תמליל מבחיל יותר.

השבעון הגרמני דר שפיגל פירסם, זה עתה, פסוק שנאמר כביכול עלידי שריהחוז הגרמני, ואלטר של (של הכחיש, כמובן, שאמר את הדברים. אך כשביקרת השבוע בבון, לא מצאתי כימעט איש שיפקפק באמיתותם. של ידוע כאדם המבטא לעיתים את דעתו האמיתית במילים בוסות).

של הגיב על יחסה של ישראל לעניינים מסוימים, המעי־ בים כרגע על הידידות בין ירושלים ובון. הממשלה הגר־ מנית, שבראשה עומדים הסוציאלי־דמוקרטים, נרדפי הנאצים, מנסה להסתדר עם הגוש הקומוניסטי. הדבר משפיע במיק־ צת על יחסה לענייני המרחב שלנו, וזה מעורר מורת־רוח בירושלים.

אמר של: הישראלים מעדיפים ממשלה גר־ מנית המורכבת מאנשים בעלי עבר נאצי, כי אלה זקוקים לתעודות־הכשר ישראליות, ומו־ כנים לשלם כערך. ממשלה גרמנית, שבראשה עומד אנטי־נאצי מובהק, אשר היגר מגרמניה הנאצית ולחם בנשק נגד היטלר, אינה לרוח ישראל.

הרעיון אינו חדש. (אני עצמי ניתחתי אותו במאמר לפני עשר שנים, כדי להסביר את הידידות הרבה שרחשו שמעון פרס ומשה דיין לאנשים כמו פראנק יוזף שטראוס, בעלי העבר הנאצי וההוזה הימני הקיצוני).

אך בבואם מפי שר גרמני, הם חמורים שבעתיים.

ישראל לא הודעוזה נוכח פרשת ביאטה קלארספולד, ה־ צעירה שסטרה בשעתו על לחיו של קורט קיוינגר, ראש־ הממשלה בעל העבר הנאצי הפעיל. היא נאסרה בשל נסיון לחסוף פושע־מלחמה נאצי, שלא הובא על עונשו בגרמניה. היא יושבת בכלא. הנאצי עצמו מתהלך חופשי.

הידידות הבולטת של אישי הימין הגרמני הקיצוני, מסוגו של איליה־עיתונות אקסל שפרינגר, לישראל, מרחיקה מאיתנו בחדרנה את ידידיו הכנים והמסורתיים.

אנטי־הקדימה, שראו בייסוד מדינת־ישראל את נצחון ה־ צדק, מתחילים לתמוה על מיבחר ידידיו.

באיזה צד אנחנו נמצאים? שאלתו התמימה של הסגן, במהורה של 1971, מחייבת תשובה.

בדיונים האחרונים בכנסת התייצבו אנשי הימין הישראלי, אבירי ארץ־ישראל השלמה, בפה מלא לימין הפאשיסטים ברחבי העולם. הם תבעו לפנות אל הימין הגזעני האמרי־ קאי, ולהציג בפניו את ישראל כחליה־חלוץ שלו נגד ה־ קומוניזם. כלומר: להפוך את מלחמתנו ממלחמת־מגן ישר־ אלות לחלק ממסע־צלב עולמי נגד ברית־המועצות.

גישה זו מופיעה לעיתים בתחפושת "תועלתית". בבחינת: "לסובת מדינתנו, אנו מוכנים להתחבר גם עם השטן". קל להוכיח כי תועלת זו תצא בהפסד, מפני שגם במחנה הלא־ קומוניסטי מהוה הימין מיעוט שנוא. נפסיד את ידידיו במרכז ובשמאל, ואת מיטב הנוצר העולמי, תמורת מישעת קנה רצון.

אך למעשה אין לגישה זו רקע תועלתני, אלא אידיאולוגי. הימין הישראלי מתגעגע אל הימין העולמי, מפני שהוא מזדהה עימו. הוא שותף לו מבחינת המיכנה הרוחני שלו.

כמהוה, הוא נכסף למישטר סמכותי. כמהוה, הוא שונא כל מיעוט — לאומי (הערבים), עדתי (הפאנתרים) או מיני (הומו־סכסואלים). כמהוה, הוא דוגל בריאקציה סוציאלי, דוגל בקו "נוקשה" כלפי "האויב". כמהוה, הוא רוצה להיות עלית של "עם אדונים".

פאשיסטים איטלקיים, גרמנים בעלי עבר נאצי, גזענים בדרום־אפריקה — כולם נושאים את עיניהם אל ישראל, ויש בישראל מי שמחזיר להם אהבה.

"לא הלך זרזיר אצל עורב, אלא מפני שהוא מינו."

לא כן עמיתו, ראש המפלגה הפאשיסטית השלטת בדרום־אפריקה.

בימי השואה תמכו מנהיגי מפלגה זו בגלוי ובפה מלא בנאצים. למרבה המזל הם היו אז באופוזיציה ובכלא. לכן השתתפו הדיביויות של דרום־אפריקה במלחמת־העולם ל־ צידנו, ועזרו לבלום את חיילי היטלר ומוסוליני בשערי ה־ מרחב שלנו.

כיום שולטים הפאשיסטים בדרום־אפריקה. חוקי ה"אפרט־ הייד" שלהם הם עקביים ואכזריים יותר מחוקי־נירנברג הנאציים.

מישטר זה רוגז עלינו. עד כדי כך שראשי הממשלה, פורסט, מצא לנכון לגנות בכבודו ובעצמו את ישראל, ולהטיל עליה עונש כלי.

מדוע? מפני שישראל החליטה להעניק סכום סמלי ל־

"הלך זרזיר אצל עורב..."

תנועות־השיחורר האפריקאיות, הנאבקות בשלטון הגזעני הלכן בכמה ממדינות היבשת — רודזיה, אנגולה, מוזמביק, דרום־אפריקה ועוד.

לא המעשה בלבד הרגיו את פורסט. הוא נזעם שבעתיים מפני שישראל היא שעשתה זאת.

כי לדעת פורסט וחבריו, ישראל היא אחות־תאומה לדרום־אפריקה. בישראל, כמו בדרום־אפריקה, שולט (לדעתם) שלטון גזעני לכן, הדואג לכך שהשחורים יישארו חוטבי עצים ושואבי־מים, כמיציות אלוהים.

(לא ברור אם פורסט ושות' מתכננים לדיכוי הערבים או לדיכוי בני עדות־המזרח. מן הסתם אין הם מבחינים בין אלה ואלה, כשם שאינם מבדילים בביתם בין כושים ובין בני־תערובת, אסיאתים ושאר גזעים נחותים).

והנה, תחת להשיב לרברו פורסט במילים בוטות וגאות, משפילה ממשלתנו את עצמה ואותנו.

אין היא אומרת: "אדון נכבד, זוהי מדינת היהודים. היא נוסדה בידי פליטים, השונאים את תורות־הגזע. היא נועדה לעזור לגרדפים, ללוחמ־חופש, למחפרים את נפשם למען כבוד האדם. אנו מוכנים אמנם לקיים יחסים דיפלומטיים עם כל מדינה — אף עם מדינה שבה שורר מישטר שהוא נתי־ עב בעינינו. אך לא נקבל משום מדינה הוראות בשאלות של מצפון ומוסר."

תחת זאת היא אומרת: "ישנה אי־הבנה. קרתה תקלה. נת־

דידי, הבמאי פיטר פריי, סיפר לי לפני כמה ימים סיפור שזיעזע אותי — וגם אותי.

פיטר גדל בקנדה. הוא היה צעיר כאשר פרצה מלחמת־ האזרחים בספרד. כמו צעירים רבים אחרים, ברחבי העולם החופשי, חש חובה אישית להתגייס וללחום למען החופש באותה ארץ מעונה, אשר קלגסי היטלר ומוסוליני הפכוה לשדה־הקרב הראשון של מלחמת־העולם הממששת ובאה. כל מכריו יודעים זאת, ומכבדים אותו בשל כך.

(הייתי ילד באותם הימים. אבל אני זוכר היטב את הת־ רוממות־הרוח, בה עקבנו אחרי מעשי־הגבורה של "הבריג־ דה הבינלאומית", את ההערצה שרחשונו לרפובליקה ה־ שותתת דם, את השינאה הלוהטת לפאשיסטים. באיזה להט שרנו את שירי־הקרב הספרדיים!)

בשביילנו, בארץ־ישראל דאז, לא היתה זאת מלחמה זרה. כל נאצי מת היה נאצי אחד פחות — אחד פחות שיתעלל ביהודים!

ובכן, פיטר פריי ישב בבית־קפה, ונכנס לשיחה עם סגן צעיר וטרי. השיחה התגלגלה לעניינים צבאיים, והקצין ה־ פלא להיווכח כי יש לבמאי ידיעה בעסקי מלחמה.

"מניין לך?" שאל.

"גם אני הייתי פעם חייל."

"באיזה מלחמה?"

"במלחמת־האזרחים הספרדית."

ואז שאל הצבר הצעיר, בכל הרצינות התמימה, שאלה בת שתי מילים מחיריות:

"באיזה צד?"

בשנת 1936 כלל לא היתה שאלה זו אפשרית. באיזה צד?

בצד האחד היו טייסי היטלר, שניסו שם את כל־המשחית אשר הרסו, לאחר מכן, את ורשא וטרודאס ולונדון. היו שם הלגיונות של מוסוליני, שניסו כעבור ארבע שנים להס־ תער על מצרים ולהפוך את ארץ־ישראל לאושהיץ שנייה.

בצד השני היו אויבי הפאשיזם מכל הסוגים — סוציאליס־ טים, ליברלים, אנרכיסטים, קומוניסטים, וסתם שוחרי־חופש ושונאי הגזענות מכל קצוות תבל. היו ביניהם שליחי מוסק־ בה, שביצעו גם שם פשעים בפקודת סטאלין. אבל ה־ נקודות השליליות היו כאין וכאפס לעומת האור הגדול של מלחמת־המיצוה נגד הפאשיזם.

אז סגן צעיר לא חייב היה לדעת את כל אלה. המל־ חמה הנוראה ההיא נסתיימה זמן רב לפני שגולד. אבל גם הוא בחזאי ידע את העובדה הפשוטה ביותר: שבספרד לחמו פאשיסטים באנטי־פאשיסטים, בימי חייו ופעלו של אדולף היטלר.

והנה, בשנת 1971, בעיני סגן צעיר, שוב אין זה מוכן מאליה, ואין זה ברור כל עיקר, באיזה צד לחם אז צעיר יהודי.

מדוע?

מפני שאותו סגן הוא בן יומו. והיום שוב אין זה מוכן מאליה, ואין זה ברור, באיזה צד אנחנו נמצאים.

השבע נחלו הפאשיסטים באיטליה נצחון בבחירות. ברומא ובסיציליה הכפילו את כוחם. בשני מחוזות אלה הצביע אחד מבין כל שישה בוחרים בעד חסידי מוסוליני. מנהיג המפלגה, ג'ורג'ו אלמיראנטה, מצא צורך מיוחד לפנות אל היהודים, שלא הצביעו בעדו.

אמנם הודה בכך שמוסוליני חוקק באיטליה את "חוקי נירנברג" הנאציים, שהיוו את היסוד המישפטי להשמדה. הוא לא דכחיש גם שהיהודים נרדפו באיטליה, בשנים האחר־ רונות של שלטון מורו וגייבור.

אולם, טען, מוסוליני "נאלץ" לחוקק חוקים אלה, בעיק־ בות הלחץ הנאצי עלי. ובכלל, זוהי נחלת העבר.

כיום הייבים היהודים, לדעתו, לתת יד ל־ פאשיזם. שהרי הקומוניסטים מנהלים מערכה אנטי־ציונית.

לפי ההגיון של אלמיראנטה, ככל שמפלגה מתנגדת ב־ קיצונית רבה יותר לקומוניזם, כן היא ראויה וזכאית ל־ תמיכת ישראל והיהודים — והיו מטרותיה כאשר יהיו.

למיראנטה סוגר לזיכרו של מוסוליני, אך מסתייג במיקצת, כך נדמה, מזיכרו של היטלר.

במדינה

העם

מחפשים

את הגרוש

בדיחה אחת הציפה השבוע את הארץ. סיפרו אותה בבתי-הקפה, בבתי-הספר, בבת-החולים ובבתי-המיסחר. היא התפשטה במהירות הבזק, יותר מכל בדיחה אחרת לפנייה. אפילו הפקידים הבכירים של משרד האוצר חייכו, אם לא צחקו, כאשר סופר להם.

היתה זו הבדיחה על היהודי הרואה את חברו סובב שחוח ליד עמוד חשמל ברחוב, ושואל אותו למעשיו. "אני מחפש גרוש! משיב האיש ליד העמוד. "ובשביל גרוש אחד כדאי לך להתאמץ כל כך ולחפש רל כך הרבה?" שואל הידיד.

"מה זאת אומרת בשביל גרוש אחד?" משתומם המחפש. "גרוש אחד נטו זה לירה ברוטו!"

סמל למשבר. יותר מכל הסבר כלכלי או חברתי, הסבירה בדיחה זו את מה שימתרחש בישראל בשבועות האחרונים: את גל השביתות! את ההפגנות של שכבות ה"עוני; את הפלישות לנדרות העולים החדשים; את המרידות של צעירים ילידי ה"ארץ הניצבים חסרי תקווה מול מצוקת היורש; את השחיתות המתפשטת לשכבות רחבות יותר.

הכל נגרם ביסודו של דבר בשל תופעה פשוטה אחת: ירידת ערך הכסף. גרוש נטו בבדיחה שווה לירה ברוטו. אבל משמעותה של הבדיחה במציאות היא שכל לירה שמרחיק כיום פועל או שכיר שווה גרוש, בכוח הקנייה שלה.

למרות המעטה ההיצוני של שיגשוג כלכלי, היו אלה סימנים ראשונים למשבר כלכלי וחברתי קשה ביותר העתיד לפקוד את המדינה, שהאמצעים לבסחונה מכלים את כל משאביה, בזמן הקרוב ביותר. הבדיחה על הגרוש, היתה יותר מעציבה מאשר מצחיקה.

הממשלה

מיבצע

"טימטוס"

גם אחרי שהמכילית קורא סי עזבה את אילת, אחרי שפרקה שם את מיטתן הדלק שלה; גם אחרי שרבי-חובלה הוונגי של ה"מכילית קיים באילת מסיבת-עיתונאים פומבית, וגם אחרי שהעיתונאים הורשו לעלות ולצלם את הפגיעות שנפגעה המכילית, בעת שהותקפה לפני שבוע במיצר באב-אל-מאנדב — לא הורשו סימני השאלה מעל פרשה מיסטרית זו.

צורת הטיפול השלומיאלי של ממשלת ישראל בפרשה, שיכנעה אפילו את קוראי העיתונים התמימים כי יש משהו מיסטריוז בפרשה שמעוניינים להסתיר ממנו, כדי שלא נדע את האמת. אחרת אין שום הסבר לפרשה האומללה. מלבד הסבר אחד: הסימטום.

האמת הפשוטה היא שמה שפורסם על תקיפת המכילית זה מה שקרה. אין שום דבר סודי בפרשה ושום דבר לא הוסתר. מה שלא פורסם עד כה, ולא לפי הוראת ממשלת ישראל, אלה הם מספר פרטים צריכים העשויים להעמיד את מה שאירע למיכלית באור נכון:

● יום לפני שהותקפה המכילית קורא סי, התקובה סירת המירוץ שתקפה את המכילית, לאניה אחרת שחצתה את המיצר בדרך לאילת. גם אל אניה זו התקרבו ה"מחבלים, שטו לידה.

● למרות כל סיפורי הגבורה, מסתבר כי אחרי שהותקפה האניה היו אלה דווקא אנשי הצוות הישראליים שבה, שמיהרו ל"שבת בסירות ההצלה, כשהם אינם שוכחים את המזודות שלהם. אנשי צוות אלה תבעו לגטוש את האניה, בעוד רבי-חובלה, ב"עזרת שני אנשים נוספים, מתגברים על ה"דליקה שפרצה באניה.

דינניק איים ליריב. אולם מסך ה"מכילית

דיין - התכטר!

עזר - הביתה!

אלא מה? הקיר של עזר באמת די גבוה, ואין למטה כדים, אבל הוא צר מדי, מפני שראומה תלתה משני הצדדים וילונות. לכן המפה של עזר די גבוהה, אבל לא רחבה במידה מספקת. האלוף (מיל). לא ראה שלא רק לים-סוף יש שני צדדים, אלא גם לאוקיינוס ההודי. וכדי שטאנקר יפליג מאיזה שהוא מקום לבאב-אל-מאנדב, הוא

אלוף (מיל). עזר וייצמן צודק בהחלט בכל מה שאמר ועוד יאמר על גיסו, רבי-אלוף (מיל). משה דיין. התפיסה האיסטראטגית של הרבי-אלוף (מיל) היא מתחת לכל ביקורת. הבעייה של דיין היא שהמפה על ה"קיר שלו קטנה מדי. היא תופסת בסך הכל את ארץ-ישראל השלמה וסיני. לכן נפל על הרעיון ששארם-אלישיך

מוכרח לעבור עוד איזה מיצר מחורבן, וגם.

וכל מיני ערבים, וכל מיני חזיתות-שיחור, שהן החברות הכי טובות של החזית לשיחור פלסטיני.

אז אני מציע שלא נחכה שהחברים של עיזר בצד השני יעשו גם שם איזה בום, ונקדים תרופה למכה. למיבצע שלו יש להוסיף ישר מיבצע-תנופה שני, דרך עדו, חצמונות ועומאן, ולתפוס את המיצר השלישי.

כמו שאמרתי מזמן: „אם אני צריך לבחור בין מיצר בלי שלום, לבין שלום בלי מיצר — אני מעדיף את המיצר“.

ואת כל האלופים במיל והרבי-אלופים בגרוש צריכים לשלוח הביתה. הם פ"ט שוט הזדקנו, החבר'ה. פנו דרך לצעירים, בעלי דמיון ותנופה!

אחיתופל

ענתות

איך מטהרים שרץ?

מועדון העיתונאים הצעירים בבון, בירת גרמניה, החליט לארח משלחת של עיתונאים צעירים מישראל. ההזמנה, שכללה טיסה ואירוח חינוס ל-10 עיתונאים צעירים, עורכי מדורי חינוך ונוער בעיתונות הישראלית, נשלחה למחלקת החינוך של עיריית תל-אביב.

אבל יהודה הראל, מנהל המחלקה לחינוך חברתי במחלקת החינוך, שהוא גם מוכירו של גוף מונח הנקרא בשם אגודת הנופש הישראלית, מינה את יורם פרי, דובר מפלגת העבודה, להרכיב את המשלחת, שתזכה בנוסיעת חינוס לגרמניה.

כך קרה, שדובר מפלגת העבודה בחר בעצמו עיתונאים מידיו למשלחת, כראות

ענינו. היה בכך מעשה ברור של שחיתות פוליטית, שכן הדבר נראה כחלוקת נסיעות חינוס מטעם מפלגת השלטון לעיתונאים הנושאים חן מלסניה.

העולם הזה (1757) היה העיתון היחיד שחשף והתריע על שערורייה זו.

איך הפכה המשלחת ל"רש"מית". בעקבות הפירסום בהעולם הזה, נזעק גם ועד אגודת העיתונאים לישיבת חירום כדי לדון בפרשה. אנשי הוועד הגיעו למסקנה שצורת הרכבת המשלחת היתה פסולה, הסתייגו מצורת הרכבתה והחליטו לשלול ממנה את התואר של משלחת עיתונאים רשמית.

יהודה הראל, שלח מיד מכתב התנצלות לאגודת העיתונאים, הביע חרטה על שנתן לדובר מפלגת העבודה להרכיב את המשלחת, במקום למוסדות אגודת העיתונאים.

בעקבות מכתב זה הועבר הטיפול ב"בעיה להנהלת האיגוד הארצי של עיתונאי ישראל, וזו מינתה את הוועדה לקשרי חוץ להכריע בגורלה של המשלחת לגרמניה. ישבו חברי הוועדה וחשבו איך לטפל את השרץ, כדי שהמשלחת לא תראה כפרס לעיתונאים מטעם מפלגת העבודה. הפתרון היה גאוני: במקום עשרה עיתונאים יסעו 15. אל עשרת העיתונאים שבחר דובר מפלגת העבודה יתווספו עוד חמישה עיתונאים, מהעיתונאים שקופחו על ידי הדובר, ואז ניתן יהיה לקרוא למשלחת "משלחת עיתונאים רשמית".

בין הישגיו המקצועיים, יכול היה איגוד עיתונאי ישראל לכלול הישג נוסף: האנה שאף אחד לא יצא מקופה כחלוקת טובות ההנאה.

משמרה

מי באמת שיחרר

את אורי זוהר?

השמועה פשטה כאש: אורי זוהר, אריק איינשטיין, ושאר הנערים בחבורה, שוחררו ממעצרים — לאחר התערבותו של מרכזי צרפתי, הלא הוא מנטש הגודע. היתה זה האהבה הערב בפרשה, שיכנע את המשטרה לסגת בה מכוונתה להחזיקם במעצר ככל האפשר יותר.

קשה היה, השבוע, לקבל אישור לשמור עליהם — לא מהמשטרה ולא ממנטש. אולם אלה שנטו להאמין בה, מצאו ביסוס לדעיהם בעת ישיבת הפתיחה של משפטם של זוהר וחבריו, באשמת תקיפת שוטרים ו"התנגדות פרוצה".

האזרח הפרטי והקצין. האולם היה מלא עד אפס מקום. אפילו עיתונאים לא הורשו להיכנס. אולם מנטש הגדול נתקבל, כגנ-ניצב יהושע חלפסון, קצין תביעות נס מדי, הוזמן על-ידי רבי-סמל יצחק פסח, ממחלקת הסמים, לשבת יחד עימו על כיסאו.

הידידות בין מנטש למשטרה באה לידי ביטוי הדוק יותר אף בתום הישיבה, כאשר מנטש יצא מהאולם יחד עם התובע במשפט, סגן-ניצב יהושע חלפסון, קצין תביעות של מחוז תל-אביב. ברידתם במדרגות, שו"ח ביניהם האזרח הפרטי מנטש והתובע המשטרי אודות כתב-האישום שהוגש: "מה זה משנה, אם אני טוען שאורי זוהר תקף שני שוטרים, במקום ארבעה?" שאל חלפסון את מנטש.

מכרים ותיקים. מה היה הרקע לישיבה בין התובע המשטרי למנטש — שלכאורה אין לו כל קשר למשפט? לדברי דובר משטרת תל-אביב, רב-פקד עמוס אריאלי, לא שוחחו השניים כלל על המשפט. הלא כבר הוגש כתב-האישום, אז הרי אי-אפשר כבר בין כה לשנות אותו. מה אם כן בכל זאת עשו השניים יחד? הסביר אריאלי: "חלפסון מכיר את מנטש כבר זמן רב. הם גרים יחד באותה סביבה."

מיעושים

עריק

או גיבור?

אחד הנושאים שהסעירו לאחרונה את דעת הקהל בקרב ערביי ישראל והשטחים, היה מעשהו של המשורר הישראלי מחמוד דרוויש, אשר עבר למצרים לפני חודשים מספר ונתקבל, כפי שצפוי היה, בזרועות פתוחות — במיוחד על-ידי שר-ההסברה (לשעבר) מוחמד פאיק. עתה, החליט דרוויש לעבור ללבנון, להשתקע שם. בדרכו לבירות, עצר לחניית-ביניים בניקוסיה, התי

על התכנים הפנימיים במכד"ל העלולים לפוצץ מעשלה

● תקטין בהרבה את כוח יריי
ביו, הנושאים בתוארים של שרים.
● תגביר את כוחו שלו, כאיש השולט
במנגנון המפלגה,
● תוכיח לכל שבלעדיו לא תחזיק מעמד קואליציה עם הדתיים.

רקע דתי

היה ברור מיום קום הממשלה, רפאל המתין רק להזדמנות המתאימה. מסיבות שונות אין לו חשק לפרוש על רקע בעיות של שלום-סיפוח, כי בעניין זה חלוקות הידיעות במפלגה. אם תפרוש המפלגה על רקע זה, יהיה קשה לרפאל להחזיר אותה לממשלה — בראשותו.

לעומת זאת כדאי לרפאל להביא לפרישה על רקע דתי מובהק — פגיעה בלשהי בדת. ואין פגיעה שהמכד"ל כולה רגישה לה יותר, מאשר החינוך הדתי — בכת עייניו של הציבור הדתי כולו.

סקר של המכד"ל גילה שהחינוך הוא העניין היחיד בו מאוחדים הברי המכד"ל. על רקע זה מוסברת התקפות הפתאומית של המכד"ל, שלוש השרים נגד עם הדרם, ואינו יכולים להתנגד. אין הם יכריעו לים להרשות לעצמם להיראות פחות תקיפים מרפאל, בעניין הנוגע לחינוך הדתי.

החוצאה!

לכן, יתכן שהמשבר ישא פרי, והמכד"ל תפרוש. ואפילו יחלף משבר זה, כמו קודמיו, ללא פריישה — הרי כבר מצפה מאחוריו הפינה המשבר הבא, והבא אחרי הבא.

עולה מחיר הליברלים

אם תפרוש המכד"ל, תישאר הי קואליציה מורכבת מ-56 אנשי המערך, 4 גוריה הערבים, ו-4 הליברלים העצמאיים — קואליציה מצומצמת מאוד של 64 מתוך 120.

תמיכת 4 אנשי האגודה ו-2 אנשי פא"י, התומכים לעיתים קרובות בממשלה (תמור רת הסבות מתאימות) אינה בטוחה במצב כזה.

לעומת זאת נמצאת בשוק מפיי לגה, הפוזלת זה מכבר בכיוון זה: המפלגה הליברלית, על 12 ח"כים — מיספר השווה בדיוק לכוחה של המכד"ל.

אומנם, יתכן כי במיקרה של פילוג גח"ל יישארו כמה מח"כי הליברלים עם חרות — אך השאר יספיקו בהחלט כדי להחזיר את היציבות לממשלה, ללא צורך בבחירות. משום כך אין המערך נאחז בפאניקה. נסיונו הארוך גם לימד אותו שתמיד אפשר להסתדר, איכשהו, עם הדתיים. זהו רק עניין של מחיר.

אלא שהפעם, על רקע היחסים הפנימיים במכד"ל, יתכן כי גם מחיר גבוה לא יחזיק את המכד"ל לגה בממשלה — אלא אם המחיר יהיה לרוחו של יצחק רפאל.

כשר בממשלה הבאה.

● מיכאל חזני זכה לכהונת השר "אן ההפקה" מפני שלא היה מועמד נגדי אחר לרפאל. הוא איש סימפאטי, ומתייחס אל תפקידו ברצינות — אבל אין לו גב של ממש.

לאחרונה מתחברים ורהפטיג וחזני, לי צורך הגנה הדדית ומשותפת. אך גם כן הם המושלבים אינו מסתכם בהרבה.

כך קורה שלבעלי האינטרס היממי בהישארות המכד"ל בממשלה — אין הכוח לכפות את דעתם על המפלגה.

הפרישה כדאית לצעירים

לצעירים אין כל אינטרס בהמשך מעמדה הקואליציוני של המפלגה. להיפך, בראש הצעירים עומד זכולון המר, הח"כ החדש.

השפעתו הניכרת באה לו מפני שהוא נחשב לאיש הגון, דבר נדיר למדי במפלגה זו, ומפני שהוא מוכן לעשות את הכל למען חבר. יחסיהם במלאים תפקיד חשוב מאוד בין ראשי הצעירים, הקשורים

רפאל

זה בזה והמבלים יחד. בכנסת לא התבלט המר כהוגה-ידיעות או כפרלמנטר, אך זה אינו חשוב.

יהודה רוזנברג בן-מאיר, הח"כ הטרי ביותר, תומך בהמר בלי הסתייגות, וכך עזר שגם נציג הצעירים במנגנון המפלגה.

למר הובטחה כהונת סגן-שר במשרד הסעד, כאשר בחרו הצעירים בחזני. אבל חזני אינו שש למילוי הבטחה זו, והמר עצמו אינו להוט אחריה. הוא חושש, בצדק, כי קבלת כהונה זו תטיל בו דופי, כאילו מכר קולות תמורת כסא. הוא גם מספק, בצדק, בהמשך כהונת קואליציה זו.

אם תיאלץ המכד"ל לפרוש מן הממשלה, יגדל כוחם של הצעירים. לא יהיו עוד שלוש שרים, שיש להם מישקל כלשהו בגלל כהונתם. המפלגה תהפוך לזירת התאבקות, בה יילחמו הכל בכל — ומחיר תמיכת הצעירים תרקיט שחקים.

מה גם שהצעירים הם אנשי ארץ-ישראל השלמה. המר נמנע בהצבעת-האמון ל-ממשלה על רקע זה, דבר שהנחיל לו פופולריות נוספת בקרב חסידיו.

אין לצעירים מה להפסיד מן הפרישה, ויש להם הרבה מה להרוויח.

המרחיק העיקרי מן הפרישה יהיה, כי מוכן, יצחק רפאל. והוא הדוחף העיקרי. אין הוא סועל רק מתוך רגשי-נקם, אלא גם מתוך הגיון פוליטי קר. כי פרישת המפלגה:

בלתי-מעורר של המכד"ל.

במיקרה זה, היו הצעירים חוזרים למחשבו בימי שפירא — סרח עורף, שאיש אינו מתחשב בו.

כדי למנוע זאת, היה עליהם לבלום את רפאל, להכניס לממשלה שר אחר. במצב כזה נשאר רפאל ללא השפעה מכרעת, כי שכל אחת מסיעות המפלגה זקוקות לחוגי הצעירים כדי להוות רוב.

ואכן, כך היה. רפאל נוצח בי קולם של הצעירים, הקרובים ל-דיעותיו. במקומו נבחר חזני הי רחוק מדיעותיהם.

כיום יש למכד"ל שלושה שרים, והם הי אנשים האומללים ביותר במפלגה.

ורהפטיג

בעזרת השם

חזני

כי שלושתם מעוניינים, כמובן, להישאר בממשלה. שלושתם יונים, גליות או נס-תרות, ורחוקים מן הרומנטיקה של ארץ-ישראל השלמה.

אבל לשלושתם אין שום השפעה ממשית במפלגתם.

● יוסף בורג, שהפך למיספר 1 אחרי מות שפירא, ושיעמוד בראש רשימת הי מכד"ל בבחירות הבאות אם תיערכנה מחר — חסר גיבוי של ממש. הוא עומד בראש מפני שהוא שר חתיק, ומפני שאיש מבין היריבים איננו חושש מפניו. גם רפאל מעדיף את בורג על כל מועמד אחר, מפני שהוא בטוח כי בורג לא יוכל לסכן לעולם את מעמדו שלו.

● זרח ורהפטיג חלש הרבה יותר מבורג. מאחוריו אין שום דבר. בחוגי הי מפלגה מאשימים אותו בכך שהוא מנהל גרוע, ושבמשרד-הדתות שלו שורר תהלוכה ובוהו. הוא הפך שר רק מפני שהיה איש אמונו של שפירא, אין לו סיכוי לכהן

א יומה של המכד"ל לפוצץ את הי קואליציה הממשלתית, תוך שבועיים, אם לא תינתן למכד"ל השליטה הבלעדית על החינוך הדתי-הממלכתי, לא בא כי אפתעה לאיש (או אשה) בצמרת המדינה.

הכל ציפו לכך מזמן. העניין עצמו חשוב למדי. המכד"ל שר לטת זה מכבר בחינוך זה, ותביעותיה הי נוכחיות פירושו, למעשה, להפכו לזרם דתי עצמאי לכל דבר, שבו מתבטאת הי תתפוח המדינה רק במימון.

אלא שלא זה העיקר. מאז ניכנס מיכאל חזני כשר לממשלה, במקום חיים משה שפירא המנוח, היה ברור כי במוקדם או במאוחר יתחולל משבר קואליציוני.

היה גם ידוע מי יהיה מחולל המשבר: יצחק רפאל.

רפאל פרץ בנכי

כ י יצחק רפאל לא נכנס לממשלה, כפי שהיה צפוי. חזני ירש את מקומו. היו לכך כמה וכמה סיבות — הפרשות שהועלו במישפטי-הדיבה שהגיש נגד הארץ, התנגדותם של גולדה מאיר ו/או יעקוב שמאון שפירא, ועוד.

אך הסיבה המכרעת היתה לגמרי אחרת. היא באה מתוך המכד"ל עצמה.

בהצבעה הקובעת, הפסיד רפאל בקול אחד. כשחזר הביתה, פרץ בכני וקרא: „ידידי חטובים ביני

תר בגדו בי!"

מי היו ידידים אלה?

בין שני המועמדים, רפאל וחזני, ידוע חזני כיונה מובהקת. רפאל תפס מקום אמצעי בין היונים והניצים, היחה מעין „יונק“.

והנה קרה הנם, ולא מירי שי-מיים: הניצים במפלגה הצביעו דווקא בעד היונה, ולא בעד הי יונק.

הניצים הם „חוגי הצעירים“, כולם אנשי ארץ-ישראל השלמה. מדוע ביכרו את חזני על רפאל?

מאקיאולי עם כיפה

חגי הצעירים במכד"ל אינם כוח גדול. הם סוענים ל-25%. אולם בי ימי חייו של שפירא, בעל המישקל הי אישי העצום, פשוט התעלמו מהם. כי שפירא, רא יונה קיצונית, בחל בשוביניזם של הצעירים.

התשובה לקוחה ישר מספריו של גוי גמור, ניקולה מאקיאולי. עתה, עם מותו של שפירא, ראו הצעירים שיש להם הזדמנות לי-מלא תפקיד רבי-עוצמה: לשוך המאזניים במפלגה, שהיא עצמה רגילה להוות את לשון-המאזניים בכל ממשלה ועיריה.

מבחינת השקפתם, היו צריכים אומנם להצביע בעד רפאל. אבל אילו עשו כן, היו מבצעים חאראקירי פוליטי.

זוה החשבון: אילו נבחר רפאל לשר, נוסף על כוחו הרב במנגנון המפלגה, היה הוא הוסף לי-יורשו של שפירא, ולמנהיג הי

קשר משם עם ידידיו במערכת עיתון רק"ח אל-אתחאד.

חיים נוחים. בעולם הערבי התחלקו המבקרים לשני מחנות:

דרוויש הבטיח להמשיך להילחם ולהאבק למען העם הפלסטיני.

מתנגדיו טענו לעומתו, שהוא סתם חיפש (המשך בעמוד 16)

לו חיים נוחים: לשבת בקפה סמירמס ולכ-
תוב שירים ומאמרים, במקום להצטרף לבני
עמו — דהיינו לאחר האירגונים הפלסטינאים.
התקפה חריפה. גם רדיו סוריה הצ-
טרף להתקפה זו, אבל בנושק אחרי ידיו
של דבויש, המשורר סמית אל-קאסם, פיר-
סם בגליון פברואר של אל-ג'זירה. ירחין
ספרותי של רק"ח, מאמר התקפה חריף על
דרויש, בו אמר, בין היתר:

„אין ברצוני לגנותך על פעולה שנהפכה
למציאות. כיצד אפשר להתחזר כנור ש-
כבר נורה? אבל ברצוני להגיד לך כמה דב-
רים שעלו על דעתי לאחר עזיבתך למצ-
רים ולאחר הדברים שהשמעת במסיבת
העיתונאים שקיימת: מאז קום המדינה לא
חדלה ישראל מהגשמת מטרותיה הציוניות,
המתבטאות בכלל הבא: יותר אדמה —
ופחות ערבים. אחת התוכניות שראינו ב-
זמן האחרון היא עיבוד גל ההגירה הער-

משורר אל-קאסם
מי עריק?

בית-ישראלית לקנדה. אז עמדנו כלנו נגד
מזימותיה.

רדיו סוריה ניצל מאמר זה, שידר איתו,
בתוספת הקדמה קצרה, בה נאמר בין
היתר: „עזיבתו של המשורר מחמוד דר-
ויש את המולדת הכבושה עוררה גל של
מחאות. אנו לא רוצים להיכנס לחיכות,
אבל הבה נשמע את דברי ידידו וחברו ל-
מאבק, המשורר סמית אל-קאסם.”

אלתרמן בקהיר. המחנה השני הגן
על דרוויש, הסכים עימו כי החלפת מקום
אין פירושה נטישת המערכה. אדם יכול
לפעול — בכל מקום בו יהיה. המשורר
אחמד עבד אל-מועטי חגאוי כתב בשבוע
עון רוז אל-יוסף מאמר בשם „עצות ל-
מחמוד דרוויש, ייעץ שם לדרויש להת-
רכז בתרגום שירה עברית. „אנו רוצים
לקרוא את שיריהם של נתן אלתרמן, עמ-
חי, אלכסנדר פן ואחרים.” כן הציעו לדר-
ויש לכתוב, תסריט על החי ערביי ישר-
אל. דרוויש קיבל את ההצעה.

על דברי הביקורת נגדו, ענה דרוויש כי
מאמר שפורסם בשבועון אל-מסארה, בשם
„תנו לי להתחתן” — דהיינו, שניחו לו
לבחור את המקום שהוא רוצה.

אלא שכל זה כנראה לא עזר, ודרויש
החליט לעקור ללבנון. העיתונים הלבנו-
נים ידעו להתנבא כי דרוויש נטש את
סמירמס והחליט להיות יותר פעיל —
עד כדי כך, שיתכן שיצטרף לחזית העממ-
ית, יתמנה לעורך-מישנה של ביטאונה.

„הדרוזים — ערבים.

ועוד איך?

גלווייה, שבסוף שעבר, של רשת הריגול
הדרוזית ברמת הגולן, שבראשה עמד אחד
מנכבדי העדה. כמאל כינג, גרמה הפתעה,
אם לא זעזוע, לקורא העיתונים הישראלי
הממוצע. כי זה נטה האמין לעיתונות,
בהם שמע שוב ושוב כי הדרוזים אינם
ערבים, אלא ארזבא, שונאים את הערבים.

קורא העיתונים הישראלי היה מופתע
פחות, לוא היו עיתוניו מפרסמים עבורו
את הראיון עם סולטאן באשא אל-אטאש,
המנהיג הדרוזי הדגול, אשר שיחק תפקיד
ראשי בהתקוממות הסורית בשנת 1925
נגד הצרפתים, ונחשב למנהיג ערבי שעשה
היסטוריה.

המנהיג הקשיש, בעל ההשפעה הגדולה,
העניק את הראיון לשבועון הלבנוני אל-
לוא, בביתו בג'בל אל-ערב שבסוריה (הר
הערבים, בו מתגוררים הדרוזים).

נשאל המנהיג בן ה-95: „התעמולה הי-
שראליית מנסה להשפיע על בני העדה הי-
דרוזית באמרה כי הערבים מאשימים אותם
בבגידה. מה היא תשובתכם על התוכנית
השואפת להפריד בין בני העם האחד?”

„האימפריאליזם תמיד נקט בסנסמה הפ-
רד ומשול, וכך הצליח לשלוט בנו. אך
תמיד היתה הסיסמה שלנו: „הדת שייכת
לאלוהים, והמולדת לכולם.” אתה רוצה
שאתייחס לתוכנית החדשה. אני אומר כי
הדרוזים הם ערבים, וכפי שירתו את מור-
דתם והערביות שלהם בעבר — יעשו כך
גם היום. יעשו הכל, בכדי לשחרר את
פלסטיין. חלק מהם כבר נטלו את וישקם,
הם נמצאים בשרותי הפידאיון.

„התוכנית הציונית, השואפת להפריד —
לא תצליח, למרות כל אמצעי הלחץ הי-
נפשיים והכספיים, שנועדו להציג את אחי-
נו בשטחים הכבושים באור בוגדני. אחינו
הדרוזים בשטחים הכבושים צריכים להיות
חלוצי המהפכה והמרד העברי בשטחים הי-
כבושים. כל השמחות המשודרות מעל גלי
האתר בחגים בקול ישראל* מטרם היא
לבלבל, ולהביא לאי-אמון בדרוזים בשט-
חים הכבושים ומחוצה לה.”

„מה דעתך על התעמולה הציונית המכנה
את הלוחמים הפלסטינאים כחבלנים וטרור-
ריסטים?”

„כינויים כאלה מוכרים לנו. האמת היא,
כי האדם הגדול הוא זה המוכן להקריב
את נפשו למען מולדתו. המהפכה הפלס-
טינית קיימת ונתמכת ע"י העם הפלסטיני
ופעולות הגבורה שלו, אלה מייצגים עם
אשר ידע למצוא את הדרך לשחרור מולד-
תו.”

„מה ברצונך להגיד לאחינו הדרוזים
המחזיקים מעמד בשטחים הכבושים?”

„עצתי היא שיחזיקו מעמד, למרות כל
הלחצים אשר מפעילים שלטונות הכיבוש
עליהם. יום השחרור יבוא ללא ספק, והי-
נצחון קרוב. אני פונה לכל אחינו הערבים
בשטחים הכבושים שיעזרו לפידאיון.”

השטחים

מי רוצה

אוניברסיטה בשטחים?

מישרד החינוך והתרבות, העיתונות, הי-
מישלה הצבאי — כולם מנופפים לאחרונה
ברעיון הקמת אוניברסיטה ערבית בשטחים
הכבושים, בקירבת רמאללה שתמומן ע"י
ממשלת ישראל. לרעיון זה מתנגדים עיריית
רמאללה ותושבי השטחים, המעדיפים, רובם
ככולם, להמשיך לימודיהם באוניברסיטאות
בארצות-ערב.

להליהם. גם הליגה הערבית דנה בי-
שאלה, החליטה להילחם ברעיון. הדרך הי-
יחידה לכך: קבלת כל בוגרי החינוך שזכו
בתעודת הבגרות הערבית, שעדיין קיימת
בשטחים, לאוניברסיטאות בארצות-ערב. הי-
ליגה ביקשה ממדינות ערב לקבל על עצמן
התחייבות זו: התוצאה: מצרים היתה מור-
כנה לקבל 1200 סטודנטים מהגדה ו-200
מרצועת עזה, העלתה לאחר מכן את הי-
מספרים ל-1400 מהגדה ו-600 מהרצועה.
סוריה ועיראק קיבלו על עצמן כ-1000
סטודנטים. שאר מדינות ערב התחייבו ל-
תת מלגות, כי „אין להן אפשרות טכנית
לקליטת תלמידים.”

איומים. מאז מלחמת ששת-הימים, נת-
קבלו כמה סטודנטים מהשטחים לאוניבר-
סיטה העברית בירושלים, אך לאחר תקי-
פה קצרה הפסיקו את לימודיהם בטענה
שקשה להם ללמוד בעברית. הסיבה האמרי-
תית: הם קיבלו איומים מארגוני הפידאיון.
בארצות-ערב גוברת הדיעה כי מטרת
ישראל, בהקמת האוניברסיטה, היא ליהד
את השטחים המוחזקים, להשפיע על הי-
חיים התרבותיים בהם, וזאת, כפי שטוען
השבועון המצרי רוז אל-יוסף, לאחר ש-
נכשלה התוכנית הישראלית לשלב את הי-
סטודנטים באוניברסיטה העברית. להשפיע
על חינוך הנוער הפלסטינאי, על התפתחות
והתרבות הארגונים הפלסטינאים.

* בחגים, כחג העצמאות, משדרים חגי-
גות בכפרים הערבים (ובמיוחד בכפרים הי-
דרוזים), שמהן משתקף כאילו הדרוזים הם
אנטי ערבים.

בשבוע שעבר שהה עורכו של

„העולם הזה” ארבעה ימים באירופה, ביקר

בפאריס ובבון, ניהל שורה של שיחות עם

מדינאים ואישים אחרים, לרבות מצריים,

וניצל את מקורות המידע המוסמכים ב-

יותר. בסידרה זו הוא מוסר את הדו"ח

המעודכן ביותר על המתרחש בעולם

הערבי ובמאבק הגלובאלי סביב ישראל

דיין מוציא יודעת שלום מצרית

ה דבר המזעזע ביותר ששמעתי מפי אישיות מצרית היה זה:
ל לפני ארבעה חודשים, בחודש פברואר 1971, עמדה ממשלת מצ-
ריים לערוך שורה של מיבצעי-ראווה דרמאטיים, כדי לקרב את
השלום.

מיבצעים אלה נועדו מראש להדהים את דעת-הקהל בישראל ובעולם, להוכיח בלשון
המעשים כי מצרים אכן מוכנה לשלום של ממש, ולשנות לחלוטין את האקלים הבינלאומי.

מאת

אורי אבנרי

במרכז המיבצעים היתה צריכה לעמוד פגישה ישירה ראשונה בין
אישיות מצרית מרכזית לבין אישיות ישראלית מרכזית.
המיבצע הזה היה מוכן לביצוע — יהוא עמד להתבצע תוך שבוע.

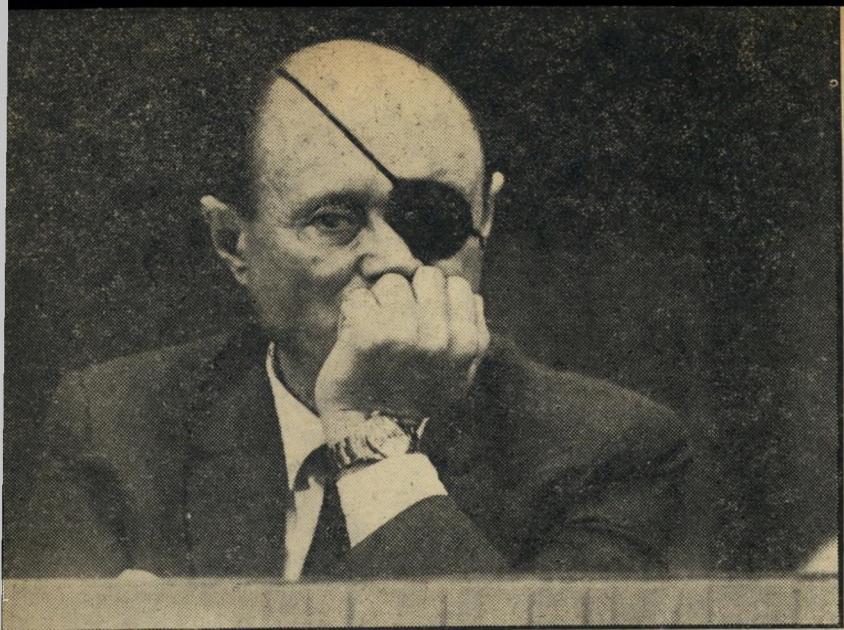
ואז — בוטל ברגע האחרון ממש.

מדוע?

בגלל פצצה אחת, שהוטלה ברגע מכריע זה עלידי מנהיג ישראלי חשוב:

משה דיין.

הוא הכריז את הכרזתו, שנכנסה כבר להיסטוריה. זה היה ביום ה-15 בפברואר 1971, בי-
מסיבה לקבוצת נכיש"ל שזכו לצלי"שים, במיסעדת קסבה בתל-אביב. הוא אמר (ואישר

דיין בממשלה: מדוע נאם את הנאום?

כיום במצרים — ועל איזה מבין כל הסופים כדאי לרכב שם.

דיין עזר לצברי

כ אשר פוצץ דיין את יוזמת-השלום המצרית המתוכננת, עוד שלטה במצרים קואליציה נאצרית רחבה, בה השתתפו כל גורמי התנועה הנאצרית: האגף הימני, האגף המרכזי והאגף השמאלי. בראש השמאל עמד עלי צברי, בראש המרכז אנוואר אל-סאדאת, בראש הימין כמה אישים פחות בולטים.

בעיקבות פיצוץ יוזמת-השלום, וסמוך לביקורו של רוג'רס במצרים, כיצע אל-סאדאת את ההפיכה שלו, שסילקה מן השלטון את כל גורמי השמאל הנאצרי המתון.

היו להפיכה זו בעיקר סיבות פנימיות, אך גם השלכה כלפי חוץ. היתה זאת התקרבות מובהקת לעבר ארצות-הברית.

בראשית השנה הכריז אל-סאדאת, בתכיפות גוברת והולכת, שהוא מוכן לחזוה-שלום רשמי עם ישראל. הוא עצמו, יחד עם חסנין הייכל, גם הודיעו בפירוש כי השלום הזה, אינו אפשרי ללא לחץ אמריקאי על ישראל, ועל כן יש צורך בשיפור היחסים בין קאהיר לבין וושינגטון.

השמאל של עלי צברי וראשי שרותי-הביטחון התנגדו לקו זה, ודגלו בקו נוקשה כלפי ישראל ואמריקה כאחת.

הצהרת דיין, בשעה שהיא באה, היתה על כן סיוע לעלי צברי ול-אנשיו, נגד אל-סאדאת. מדוע היו האמריקאים מעוניינים בכך? לכאורה, יש כאן תעלומה. אולם זו התבהרה בהמשך הדברים.

הצבא המצרי רוצה בשלום

עם ביצוע ההפיכה של אל-סאדאת, כמה במצרים ממשלה מזורה. זוהי ממשלה קואליציונית של המרכז הנאצרי והימין — עם תמיכה בשמאל הקיצוני.

במהותה, זוהי ממשלה ימנית. בעוד שעבד-אל-נאצר שיחרר בשעתו מן המעצר את כל הקומוניסטים, ובכלל זה גם את תומכי סין העממית, הרי הודרו אל-סאדאת לשחרר מן המעצר את כל האחים המוסלמים.

האחים ישבו במעצר בכל ימי שלטונו של עבד-אל-נאצר, שראה בהם את האויב המסוכן ביותר של המישטר, אחרי שהתנקשו בחייו ואחרי שראשיהם הוצאו להורג בשנת 1954 (סמוך לעסקי-הביש המפורסם).

האחים, גוף ימני-לאומי-דתי-קנאי, התקיימו מאז במחתרת, החזיקו מעמד והתחזקו. היו להם שלושות בכל מערכות השלטון. עכשיו ניתן להם חופש, מנהיגיהם שוחררו, והם פעילים בגלוי.

אל-סאדאת עצמו הוא — או מעמיד פנים שהוא — מוסלמי דתי קיצוני. אותה שעה עשה אל-סאדאת מיתחה כלפי המעמדות העשירים. בימי עבד-אל-נאצר, הוגבל רכוש הקרקע למשפחה ל-50 פידאן (200 דונם). אך למעשה עצמו השלטונות עין, איפשרו החזקת גושי-קרקע גדולים הרבה יותר, בטכסיסים שונים של הערמה על החוק (רישום הקרקע בשם אנשים שונים בני אותה משפחה, וכו').

עכשיו החזיר אל-סאדאת את הרכוש המוחרם ל-80 משפחות חשוי-בות. הרפורמה של חלוקת האדמה לא רק נעצרה, אלא אף נסוגה לאחור.

מבחינה מעמדית וכלכלית, יש לממשלה צביון ימני. מבחינה מדינית, זוהי ממשלה מתונה. היא התחייבה לקו של החזרת השטחים המוחזקים בדרך של הסכם-שלום, ולהתקרבות לארצות-הברית.

אחד האישים החשובים ביותר בקאהיר הוא ברגע זה חסנין הייכל — הדוגל בהתקרבות אל האמריקאים.

המשענת העיקרית של מדיניות זו היא הצבא.

בניגוד לדעות הפשטניות הרחחות בישראל, גם בפי מי שמתיימרים להיות "מומחים", הצבא המצרי הוא כיום גוף מתון ביותר — הרבה יותר מן המפלגה הנאצרית ("האיחוד הסוציאליסטי") וגורמים שמאליים רבים.

הצבא אינו רוצה במלחמה חדשה.

ימין + שמאל סיצוני

א ולם יש בממשלה "ימנית" זו מרכיב אחד מזור ביותר.

זהו האלד מוחיי-אל-דין, איש השמאל הקיצוני, איש-אמונים של המובייטים.

מוחיי-אל-דין זה (להבדיל מבן משפחתו, זכריה, לשעבר סגני של נאצר, שהוא איש

(המשך בעמוד 26)

זאת לאחר מכן מעל דוכן הכנסת): "אם יש לי הברירה בין שלום בלי שארם-אל-שייך או שארם-אל-שייך בלי שלום, אני מעדיף את שארם-אל-שייך בלי שלום".
בעיני המצרים היתה זאת פרובוקציה מכוונת, תשובה של לאו רבתי, הודעה חד-משמעית שהישראלים אינם מעוניינים בשלום — אלא בתנאים, ששום ממשלה ערבית לא תוכל לעמוד בהם.

דיין - תיאום עם ה-C.I.A.

ום מצרי אינו מאמין כי הודעה זו של דיין, באותו רגע בדיוק, יכלה להיות מיקרית.

הם משוכנעים לחלוטין כי דיין ידע על ההכנה המצרית למיבצע-השלום הגדול, וכי ידעה זו הכתיבה לדיין את התוכן והמועד של הצהרתו, שלא היתה לה שום תכלית נראית לעין.

(בכלל, קשה לשכנע ערבי כלשהו ששר מרכזי בישראל משמיע דברי-איחלת בהיסח-הדעת, וללא תכלית. כל מנהיג ערבי משוכנע כי ראשי ישראל יודעים בדיוק מה הם רוצים, וכי כל פסוק היוצא מפייהם מחושב ומתוכנן עד הפסק האחרון.)

המצרים שואלים את עצמם: מדוע אמר דיין מה שאמר?

מה היתה המגמה? עם מי הוא מתואם?

וכאן שמעתי מפי בן-שיח מצרי הערכה, שלדבריו שותפים לה רוב אנשי הצמרת המצרית: משה דיין פועל בתיאום הדוק עם האמריקאים.

אין הוא פועל בתיאום עם המדיניות האמריקאית הרשמית, הבאה לידי ביטוי בתוכנית רוג'רס, אלא עם המדיניות של שלטונות ביטחוני-ניים מסויימים, שיש להם השפעה אדירה בווישינגטון, והמנהלים מדוי-ניות נפרדת משלהם.

מדוע אין לחץ אמריקאי?

ד יין כרת ברית עם מוסדות אלה, לדעת המצרים, לפחות מאז נסע להאיטליה, תוך תיאום ובשליחות מערכת-הביטחון האמריקאית, כדי לגייס את תמיכת דעת-הקהל היהודי-דית בעולם למלחמת ויאט-נאם.

(זה היה, כזכור, לפני מלחמת ששת-הימים, כאשר דיין עוד היה סתם חבר-כנסת מטעם סיעה אופוזיציונית, רפ"י. להלכה נסע דיין בתור כתב מעריב, עם תמיכה כספית אמריקאית, ומאמרו על המלחמה פורסמו בהרחבה בעולם.)

המצרים שואלים את עצמם: מדוע היו אותם מוסדות אמריקאיים מעוניינים לפוצץ את יוזמת-השלום?

שאלה זו מתקשרת עם השאלה האקטואלית, המביכה את דעת-הקהל הערבית ממש כמו את דעת-הקהל הישראלי:

מדוע אין האמריקאים מפעילים לחץ של ממש על ישראל, כדי שזו תקבל את עיקרי המדיניות האמריקאית הרשמית?

מדוע אין עד כה לחץ, במישור הרכש או הכסף, כדי שישראל תסכים לתוכנית-רוג'רס להסדר כולל, או לפחות ליוזמת-רוג'רס להסדר-ביניים?

C.I.A. מול רוג'רס

ב פי המצרים, וגם בפי פרשנים רמי-דרג באירופה, ישנו הסבר המתקבל יותר ויותר על דעת בעלי-הסמכא במערב ובמזרח כאחד:

האמריקאים אמנם רוצים בשלום במרחב — אך הם רוצים להשיגו ברגע מסויים, בנסיבות מסויימות.

מה הן נסיבות אלה?

על כך יש, כנראה, מחלוקת בין שני מחנות עיקריים בצמרת השלטון האמריקאי:

● בצד האחד עומד משרד-החוץ האמריקאי, בהנהגת רוג'רס וסיסקו, וגם (כנראה) הצחת של הנרי קסינג'ר בבית הלבן.

● בצד השני עומד המוסד המרכזי לביון של ארצות-הברית (סי-איי-איי) וחוגים רבי-השפעה במשרד-הביטחון האמריקאי.

ההבדל ביניהם נובע מן ההערכות השונות לגבי מה שניתן להשיג

דיין בוויאט-נאם: האם נקשרו אז קשרים?

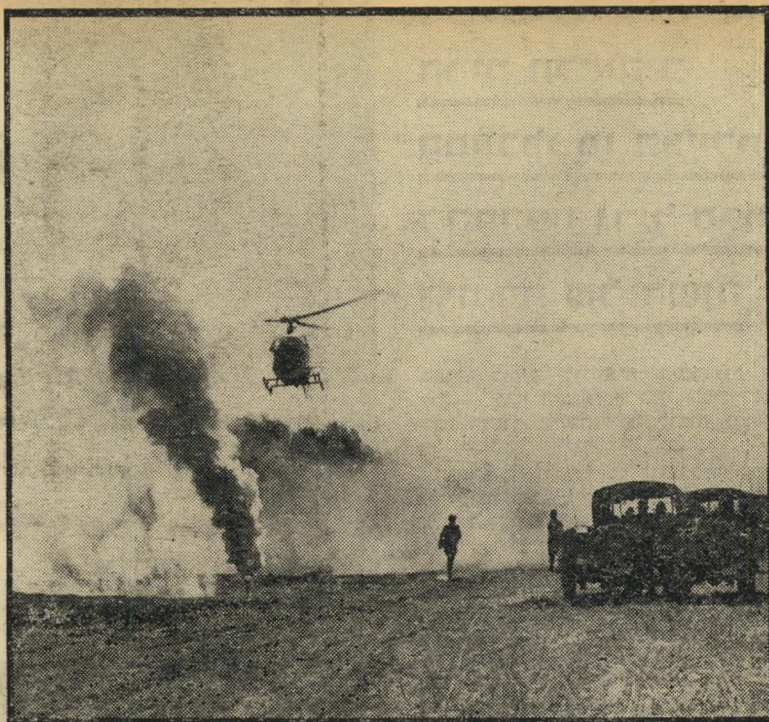

איזו צליחה מוצלחת!

צה"ל שנערך בשבוע שעבר ברמת הגולן, בו נבדקו בין יתר הפעור
לות הלוגיסטיות, גם שירותי פינוי הפצועים, שירותי הריפוי ב-
דרגים השונים והגשת עזרה ראשונה בכל נקודה של פעילות קרבית.

הפצועים לא זעקו - ובצדק
כי הם היו רק פצועים מדומים, שנקלטו בתרגיל העליונות של

נר לחרגול!

נרות עשן מכמנים למסוקים את מקומות הנחיתה לאיסוף הפצועים. נוסף לכוחות הלוחמים וזורגלו כל שירותי העזר והסיוע, החל במשטרה הצבאית וכלה בנייזות השק"ם, שליוו את הלוחמים לכל מקום. עם סיום תמרון הענק, היו השבחים שוטפים מפי כל: החיילים את מפקדיהם, המפקדים את פקודיהם. כפי שאמר אחד הטנקיסטים הצעירים: "זו היתה קריעת־תחת, אבל זה השתלם!"

ממש מ.א.ש.

חובשים זרזים מובילים פצועים מדומים באלווקות אמיתיות למסוקי ענק שפינו את הפצועים לעורף, בדיוק כמו בסרט האמריקאי המפורסם מ.א.ש., אלא שכאן אי אפשר היה לראות יחסים בין רופאים לאחיות.

הגשר הנוראי!

פאר התרגיל הגדול שנערך בשבוע שעבר בצפון, עמד במרכז התמרון העל־עוצבתי, שימש נושא התפעלות ל־למחנה עצום של משקיפים ומבקרים, שלא חסכו דברי התלהבות מהביצוע המושלם.

הטנקים עוברים

זהו הגשר. מעץ ולא מזהב, דרכו פרצו הכוחות שהשיגו תת־פז בתרגיל לעבר דמת־הגולן. בתמונה נראה השריון הכבד עובר על גבי הגשר, שהונח בכישרון רב עלידי אנשי חיל־ההנדסה של צה"ל.

קדימה לרמה!

כלי הרכב על הדרגים השונים שועטים על גבי הגשר היי מפורא שהוקם על הירדן, למרגלות כורזים, ליד שפך הירדן לכינרת. כוח פשיטה שנע על הכינרת, הבטיח מאחז בראש גשר כדי לאבטח הקמת הגשר.

המיווי תל-אביב

הסחכלו מן הטיילת

כהסרטת ודול סרטי

היוכרה של השנה

החוף, בוהים בדוגמנית הישראלית חני פרי — הלא היא אותה סגן אלמונית מה ספר המפורסם, שהצליחה לכבות סוף-סוף את נר-התמיד הזקוף של הגיבור.

הגיבור האמיתי של הבסטיסלר האוטו-פורנוגרפי של פיליפ רות הוא למעשה אבר המין שלו — הפרובלמטי ביותר ב-ספרות האמריקאית מאז חוג הסרטן של הנרי מילר. בעליו של הגיבור האמיתי הזה — בסרט לפחות — הלא הוא השחקן ה-מצויין דיק בנג'מין (גודביי קולומבוס, יומנה של אשה נשואה) — נישאר בניו-יורק, הכפיל התל-אביבי של בנג'מין הוא יגאל רוזנברג — החבר של חני פרי. "קיבלתי את התפקיד בגלל שמאחורנית, אני נראה בדיוק כמו דיק" אומר יגאל.

לפורטנוי זה לא

הנר

בגלל חני

מחבב אותי. "כן, אה", אני עונה. "מ" אז שראיתי אותך בים אני מחבב אותך, אני באמת מחבב, את חלקלקה כמו כלבים קטן — " אבל אחרי כן, מבולבל ומחוסל מחמת התכונות ה-תפוחה, אני פורץ — "אבל ייתכן שיש לי מחלה, תביני. זה לא יהיה הוגן."

"אתה חושב שגם זה מצחיק? מצפ" צפת היא, ובכעס לובשת את מדיה ו-עוזבת.

■ ■ ■

ליונים ברחבי העולם ליקקו שפ-תים למיקרא קטע זה, מתוך רבי-המכר הסנסציוני מה מעיק על פורטנוי — בדיוק כמו שליקקו שפתיים למיקרא שאר הקטעים הספק-אירוטיים, ספק-פורנוגרפיים, אבל ללא ספק מזלזלירי. השבוע, זכו מאות מעטים — ודווקא מתושבי תל-אביב — לראות את הסצינה במו עיניהם: היה זה כאשר חלקה הראשון של הסצינה הוסרט על שפת-הים של תל-אביב, כשמאות צופים משוע-שעים מצטופפים לאורך מעקה הטיילת ועל

אחרי הצהריים אני קושר ידידות עם אשה צעירה בעלת עיניים ירו-קות ועור שזוף, סגן בצבא היהודי. ב-ערב לוקחת אותי הסגן לבאר באיזור הנמל. הלכותות, אומרת היא, רובם סוורים. סוורים יהודים? כן. אני צוחק והיא שואלת: מה כל כך מצחיק.

אני נרגש בגלל גופה הקטן ומעורר התשוקה, המהודק באמצעותו בחגורת-בד החאקי הרחבה שלה. אך, איזה יצור קטן, תקיף, חסר הומור ושליט בעצמו! אינני יודע אם תרשה לי להז-מין בשבילה, אפילו דיברתי עברית.

"מה אתה אוהב יותר?" היא שו-אלת אותי אחרי שכל אחד מאיתנו רוקן בקבוק של בירה יהודית. "טראקטורים, דחפורים או טאנקים?" אני שוב צוחק. אני מזמין אותה לבוא עימי לבית-המלון. בחדר אנחנו נאבקים, מתנשקים, מתחילים להתפשט — ולפתע אובד לי קישוי האבר.

"אתה רואה", אומרת הסגן כאילו נתאשרו עתה חשדותיה. "אתה כלל לא

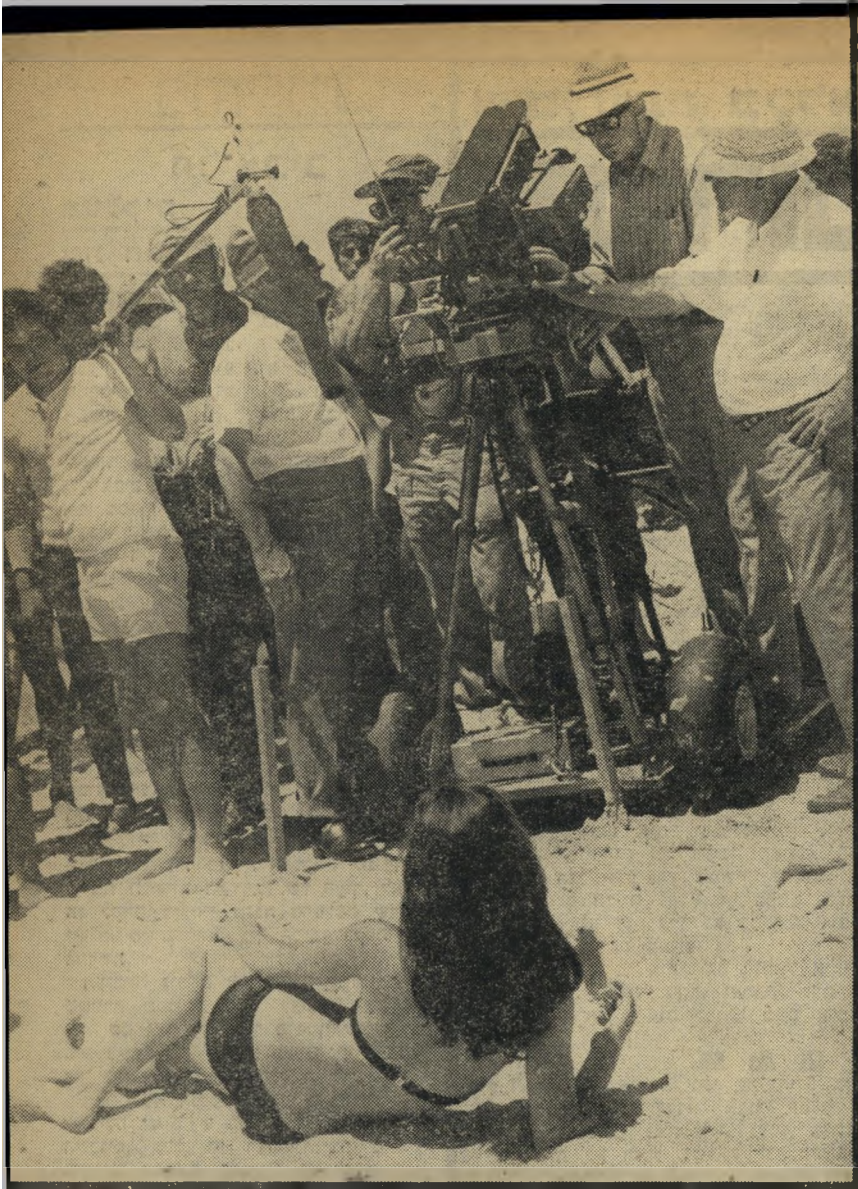

הסטטיסטיקה חיה, שהגיעה לים כתפקיד סטטיס-טית בסרט, הפכה למרכז סקסומטרי במקום.

הח
פ
חני
של
ה
לא
ע

זוהי החיילת ששיתק

כר הוא הכפיל

יגאל רוזנברג, החבר ו' בעלה לעתיד הקרוב של 'משחק' (עם הגב למצלמה) בתפקיד הכפיל הישראלי וכב, דיק בנג'מין. הרומן הגדול שלו בישראל, מתנהל חני — אלא עם השחקנית האמריקאית היפה ג'ייל.

בספר מצליחה חני לעשות את הבלתי יאומן לאברמינו הסופר-פעיל של פורטנו: בפעם הראשונה בהיסטוריה הפורה שלו — הוא אינו מצליח למלא את תפקידו. אך בסרט, תודה לאל, לא קורים לה כל הדברים הגסים האלה. בסרט היא מסתפקת בלהיות יפה, ולהגיד מישפט אחד בלבד. "אני בכלל לא יודעת מה בדיוק קורה בסרט, אומרת חני, בספק בורות — ספק תמימות. לא רק היא. אף אחד אינו יודע כיצד בדיוק תתרגם השפה הקולנועית למשל את הפרק השני של 'מה מעיק על פורטנו' — אבר הזכרות, המתאר בעיקר את חוויות האוננות של אלכסנדר פורטנו — או כיצד יראו על מסך הקולנוע חויותיו הסוטות בפרק משוגע לכל חור. "הבמאי, ארנסט ליהמן, אוסר בפירוש לגלות פרטים", אומר מייק בומוול, איש יחסי-ציבור של הסרט המדובר והיקר כי יותר בארה"ב לשנת 1971.

אבל להמוני תל-אביב המשתזפים, בקטע שנימצאו מול מלון דן היה מעניין גם בלי לדעת פרטים כיצד תיראה למשל הוריאציה הקולנועית של הפרק בו קונה אלכ נור הרוטט מתשוקה, חתיכת כבד באיטליה, אונס אותה מאחורי לוח מודעות, בדרכו ל' שיעורי-ההכנה לבר-מיצויה שלו. או של האורגיה המשולשת בין פורטנו, אהובתו וזונה איטלקיה. לצופים, היה שמח גם בלי פרטים אלה.

הכוכבת בפעולה

חני פרי, בתנוחה הוליבודית טיפוסית, מול המצי' למות, אנשי הצוות הסכני, ועשרות המעריצים. ה' שמועה על ההסרטה הגיעה אפילו עד חוף שרתון הרחוק, וגרמה לנדידת חתיכות אל האיזור שבו התרחשו הדברים. בתמונה למטה: חני והצוות בעת הכנות לצילום הסצנה. בתמונות מימין: חני ודיק בנג'מין, המשחק בסרט הזה את תפקידו של פורטנו.

תיים, היו שמורות לשמש ולשמיים בלבד. לאחר שעה, עדיין בלי חיוך — החליפה חני את השורטס בבקיני שחור. כל ההע' רות, המבטים, ההשמצות וההתגרויות נענו בשתיקה כוכבית, מלחה בהבעה פוטוגנית של אישיות רצון.

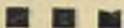
שונה לגמרי היתה התנהגותה של שח' קנית אחרת של הסרט, בשם חיה — אשר הצטיינה באברי גוף שופעים ושז' פים, שנידחו לתוך ביקיני לבן. חיה ה' סקסית, בתפקיד סטטיסטית בסרט, וכוכב' נית בחיים — לא התעלמה, בניגוד ל' כוכבת מגלי ההערצה שהקיפו אותה מכל צדדיה, ובצדדים מסויימים אפילו צבטוה.

אבל חני יכולה להרשות לעצמה להתעלם מהקונורנציה: "חוץ מזה שאני אומרת מישפט אחד, יש לי גם קלוד-אפ לכמה שניות" היא מגלה לכל המעוניינים.

וכל אחד יודע, מה עשה קלוד-אפ בן מישפט לקריירה של מרילין מונרו, למשל.

היו שם מכונות הסרטה, במאי מפורסם, צוות עובדים טכניים, עוזר במאי, מאפרת, עוזר לעוזר במאי, איש יחסי-ציבור, חתיכות מחוף שרתון ו-120 סטטיסטים.

ואם זה עוד לא הספיק למישהו — ה' תה שם גם חני פרי.

יא התייצבה במקום — כמו כל אנשי הצוות — בשעה עשר וחצי. צי' לומי התפקיד במישפט הבודד שלה, התחיי' לו בשעה ארבע וחצי, אבל אף אחד לא השתעמם בינתיים. חני בתפקיד הכוכבת הגדולה, היתה מרתקת:

ההתחלה, על כסא נוח, בחליפת שורטס ורודה — היתה קפואה וזועפת. עשרות הצופים הגילהבים, שהצטייפו מסביבה, לא זכו לקבל אפילו מבט אחד. עיניה הירו' קות, המקסימות מעוטות בריסים מלאכ'.

ה את אברו של פורטנו (בנג'מין) בסרט

לפעמים נדמה כי המשטרה והעולם התח-
תון עושים יד אחת כדי לחסל את חיי-
הלילה של תל-אביב. אנשי העולם התחתון
מבעירים את המועדונים והדיסקוטקים ה-
מסרבים לשלם דמי-הגנה. ואת אלה ה-
ניצלים מהשריפות, דואגת כבר המשטרה
לסגור.

אחד ממועדוני הלילה האחרונים ששרדו
בתל-אביב הוא הקינגס קלאב, הנמצא באי-
זור מסחרי בפתח נמל תל-אביב לשעבר,
בצפון העיר. בהיעדר מקומות בילוי אחרים
בצפון העיר, הפך מקום זה בחודשים ה-
אחרונים למקום הבילוי והמיפגש של אמי-
נים, עיתונאים, אנשי חברה ובוהימה.

לקינגס קלאב לא ניתן מעולם רישיון
לפעול כמועדון או דיסקוטק, אלא כבית
קפה ללא מוסיקה וריקודים. לאחרונה הח-
ליטה עיריית תל-אביב לא לחפש לבעלי
המועדון גם את הרישיון הזה. הסיבה:
המשטרה מתנגדת. ומדוע מתנגדת המש-
טרה? מפני שבעלי הרישיון הפרו באופן
קבוע את תנאי הרישיון בואת שהשיעור
מוסיקה וערכו ריקודים.

שעשועים — רק ביום! כך נוצר
מצב אבסורדי: באיזור מסחרי, שנועד ל-
פיתוח תעשיית התיירות של העיר, לא נר-
תן לקיים מועדון שזכה בהמלצת שרתי-
יירות, משום שאין גוף המוכן לקחת עליו
אחריות.

העירייה זורקת את הכדור למשטרה. ה-
משטרה מחזירה אותו לעירייה. לא כאן
ולא שם אין אף פקד מוסמך שיבוא לב-
דוק בשטח במה בעצם מפריע קיום המוע-
דון לשכנים המתלוננים?

אמר מנהל המועדון מרקו תורגמן: נכון
שבבילה יש רעש באיזור המפריע למנוחת
השכנים. אבל זה רעש הנוצר מתנועת
מכוניות פרטיות המגיעות למקום בו מצו-
יית חצי תריסר מסעדות. רעש נוסף נוצר
ממשאיות כבדות המגיעות בהצות למחס-
נים במל תל-אביב. אפשר לפתור את ה-
בעיה בקלות, על-ידי הצבת תמרור האוסר
כניסת מכוניות לרחוב יורדיסירה בשעות
הלילה. אבל במקום לעשות זאת מעדיפים
לחסל את העסקים.

מבין כל פרסני העיר לא היה אחד ש-
היה מוכן ליטול על עצמו לבדוק ולפתור
את הבעיה. העירייה בחרה בדרך נוחה
וקלה: היא הגישה לבית-המשפט בקשה
להוצאת צו סגירה למועדון הקינגס.
באותו זמן עצמו עמדה העירייה לסיים
משאומתן עם משקיעים זרים להפיקת אי-
זור נמל תל-אביב לאיזור שעשועים, בהש-
קעה של עשרות מיליונים. האם הוזהרה
העירייה את המשקיעים כי עסקיהם עלולים
להיסגר אם יגרמו לרעש בלילה או שמא
מאמינה העירייה כי בתל-אביב מותר להש-
תעשע רק לאור היום?

סדרים בתל-מונד

על כל תלונה מעין זו של הליל האנוס, מתרחשים עשרות מעשי
אונס בהם האנוסים פוחדים להתלונן.
שלטונות בתי-הסוהר, המאפשרים איכלוס חדר מעצר בבני-
גילים צעירים ומבוגרים.

שלטונות בתי-הסוהר, המרשים אחידה שבה ייתכן שסוהר
יראה כמו עניו כיצד מתכנן אסיר כסלומון מעשה אונס, כאשר
הוא מעביר בכוח את חפציו של הליל לחדרו שלו — ואותו
סוהר יכול להרשית לעצמו שלא להתערב, בלי שיחשוש למישרתו.
שלטונות בתי-הסוהר, שלמרות בקשותיו של הליל, הירשו לעצ-
מם שלא לשלוח אותו לבדיקה רפואית במשך שלושה ימים. כאשר
נשלח לבסוף, ברור שהרופא כבר לא מצא בגופו כל סימנים לאונס.

עקבות תלונתו של הליל. נפתחה חקירה. דוידוביץ הכחיש
את האשמה, וכשום כך לא ניתן היה, ללא עדות מסיעת,
להעמידו לדין כלל. סלומון, לעומת זאת — הודה. אלא שלדבריו,
לא היה זה מעשה אונס, אלא מישכב זכר בהסכמתו של יוסף.
סיפור סלומון בעדותו:

הליל הגיע לבית-הסוהר כשבועיים לפני המיקרה, ואני התיידדתי
איתו. הוא סיפר לי שהאסירים בחדר מספר 4, ששם הוא היה,
עושים לו צרות, מרביצים לו, וזורקים עליו גזלים בלילות,
כשהוא ישן.

באותו יום ראשון, הצעתי לו שיעבור לישון בחדר שלי. הוא
הסכים, ואני עזרתי לו להעביר את החפצים. נתתי לו גם בגדים
נקיים.

עוד לפני שעבר לחדר שלי, היינו מיודדים. אני רייתי מחבק
ומנשק אותו, והוא לא התנגד. כשהוא עבר לחדר שלי, שאלתי אותו
אם הוא רוצה לשכב איתי, והוא ענה לי שכן, בתנאי שאחרי-כך
נתחלק. הסכמתי.

בשעה תשע בערב כיבו את האורות, ואני ניגשתי למיטתו של
הליל והתחלתי לחבק אותו וגם חיבק אותי. אחרי זה — (כאן
בא תיאור של מגע מיני). אחרי שגמרתי, מרכוס ביקש לעשות לי
אותו דבר. לא הסכמתי, מפני שפחדתי שהוא יספר לשאר האסירים.
הוא התרגז עלי, ואני הלכתי לישון.
עד כאן, עדותו של סלומון.

ע' בסיס עדות זו, מתכוון סניגורו של סלומון, עורך-הדין
עימנאל יוכלמן, להשיג את זיכויו של הנאשם מאשמת אונס.
אולם, כך או כך, סלומון אינו הנאשם היחיד — ואף לא ה-
עיקרי. לוא לא היה מודה במה שהודה, לא היה נאשם כלל. האשמים
האמיתיים הם אלה שיצרו את הפירצה הקוראת לגנב — שלטונות
בתי-הסוהר, שלא דאגו להגן על הליל מרכוס מפני מעשה הוזהרה.

ש' מו הייל מרכוס. אני בן 16, ואני רוצה להגיש בואת
תלונה נגד שני אסירים שאנסו אותי כשהייתי אסיר בכלא
תל-מונד.

הייתי בללא עשרים יום, החל מתאריך 23.9.70, באשמת אי-
תשלום קנס של מאה ל"י.
ביום ראשון, 4.10.70, לקח אחד האסירים, שגר בחדר מספר
5 באגף הנוער, יוסף סלומון, את החפצים שלי ממיטתי, בחדר
מספר 4, והעביר אותם למיטה פנויה בחדר שלו. הוא עשה את
זה בשעה 18.00 בערך, כשלא הייתי בחדר. כשחזרתי, אמרתי
לו שיחזיר את החפצים שלי למקום, אבל הוא סירב, ואמר לי
לישון בחדר שלו. פניתי לסוהר וביקשתי שיגיד לסלומון להח-
זיר לי את החפצים, אבל הוא סירב להתערב.

ל' א היתה לי ברירה והלכתי לישון בחדר מספר 5.
מלבדי, היו שם סלומון וישראל דוידוביץ. זה החדר היחיד
שגרים שם שלושה. בשאר החדרים גרים שמונה בחדר.
באמצע הלילה התעוררתי משנתי, כי הרגשתי שמישהו שוכב
עליידי בתוך המיטה שלי. איך שהרגשתי בזה, קפצתי מהמיטה.
סלומון תפס אותי בכוח, וגם ישראל דוידוביץ, הם השכיבו
אותי על המיטה. סלומון לחץ את הראש שלי לתוך המזרון,
ככה שלא יכולתי לצעוק. דוידוביץ הוריד לי את המכנסיים
וגם את התחתונים.

הראשון שאנס אותי היה סלומון. הוא התפשט ו — (כאן
בא תיאור מדויק של מעשה האונס). הרגשתי כאבים, וניסיתי
להתנגד, אבל דוידוביץ המשיך להחזיק את הראש שלי בתוך
המזרון, וגם הכניס לי אגרוף בפנים. אחרי שסלומון גמר, הוא
ירד מעלי, ואז דוידוביץ בא במקומו וגם הוא — (שוב תיאור
מדויק של מעשה האונס).

אחרי שהם עיבו אותי, הם הוזהרו אותי שלא לכפר לאף אחד
על המיקרה. פחדתי מהם, ואמרתי להם בסדר. רק למחרת ב-
צהריים סיפרתי על זה לסוהר בשם אלבה, ואלבו הכניס אותם
לצינוק.

ע' ד כאן, לשון תלונתו של הליל בן 16, כפי שגרסה
בידי רבי-שטר 21177 אבנר חמדי — תלונתו של נער,
שבגלל איתשלוס באה ל"י, נענש באונס מצוע.
עונש זה לא הוטל עליו על-ידי בית-המשפט — אלא על-ידי
שלטונות בתי-הסוהר האדישים והמזלזלים, שאיפשרו תנאים בהם
ייתכנו מעשי אונס כאלה. (כפי שיוזע כל המקורב לנושא, הרי

שמות האסירים מסויימים.

אירגונים

שיח קוסמים

היתה דממה.
המארח, בעל המסעדה רפי שאולי, אתי
זבין שלי, סדי שאולי האחד שלו, החברה
של האח, אבי אברמוביץ, החבר הכי טוב
והשכן של רפי. וכל שאר החברים והחב-
רות, רובם ככולם נערי ונערות זוהר, ישרו
דוממים, נעצו את עיניהם במלפפון.
המלפפון היה נתון במצב עדין במיוחד:
צידו האחד, הבלתי-נראה לקהל הצופים
המהופנט, היה מוחזק בתוך ידו רבת-

המעללים של הקוסם הגדול, הרבי-ג שבצ'
התהילה, אשף הלהטים הבינלאומי והמכ-
שף הידוע, הלא הוא הפרופסור קלירו
צידו השני — של המלפפון, לא ה-
פרופסור — נימצא בתוך עיגול מאיים של
מיני-גיליוטינה אדומה ומרשימה.
פיתאום זה קרה: "הופ!" אמר פרופסור
קלירו בצרפתית — והמלפפון המכושף
נחתך לשניים.
"אולי אפשר לקבל סאלאטי?" ניסה ה-
מנחה מני פאר להפיג את המתח המופג.
אבל אפילו הוא הפסיק להתבדות, כאשר
במקום המלפפון באה אירית לוי.

בלונדית בכחול. אירית לוי, לש-
עבר אירית רוזלי, (הניקראת לפעמים גם
אירית רותי) — בגלל שהיא שואלת תמיד
(רוזי?) ניגשה בצעדים איטיים, חצאית
ארוכה, ומבט מרוכז, אל המכשף בעל ה-
גיליוטינה, הושיטה לו את ידה הענוגה.
הפרופסור בלי היסוסים, הניח את ידה
של אירית בתוך הגיליוטינה.

כל העיניים היו מופנות לעבר הבלוני-
דית בכחול. אפילו אלה שלא הבחינו בה
קיום — לא כאשמתה, אלא בגלל הריכוז
הגבוה של החתיכות במקום — הופנטו
עתה על-ידי היד בגיליוטינה.
היחיד שלא התרגש היה הפרופסור. הוא
הרים ידו, ריכוז את מבטו בנקודה מרוח-
קת, ואמר שוב "הופ". בצרפתית.
ואז לא קרה מה שכולם חשבו שלא
יקרה: היד של אירית לא נחתכה.
כל הוזהרים והוזהרות, שהצטופפו בחצי
גורן עגולה סביב הקוסם הגדול — מחאו
כפיים בהתלהבות חסרת מעצורים.

מכשפים כולם. קילקל את ההתלהבות
איש נמוך-קומה וממושקף, שעמד לצידו
של הקוסם הצרפתי הגדול: "זה לא חוכ-
מה!" לחש בקול דרמטי. "זהו טריק מיכ-
ני פשוט."

כך התברר בדיוק כמו בתנועה של רוז'
מרי, שכולם היו שם מכשפים, באותו חדר:
קלירה, ועמוס הודינג, ואפילו האיש ה-
ממושקף ונמוך-הקומה. ולא סתם מכשפים.
אלא מכשפים רשמיים. עובדה: כולם הגי-
עו לארץ כדי להשתתף בקונגרס הקוסמים

קוסם קלירו ואירית
— והיד לא נחתכה

אוסף החתיכות בבית שאולי
"הופ!" אמר הפרופסור בצרפתית —

זוכה מן הסתם לעשר דקות רצופות של ביצים.
ואכן, הפסע שביצעה ההנהלה היה ללא מחילה. איך זה מעלים בכורה כזו, המציגי נת את שיבתה של חנה'לה מרון לבמה — שלא לדבר כבר על מחירי הכרטיסים, שנעו בין מאה ל-150 ל"י לזוג — בלי לדאוג להפסקה באמצע ההצגה? מה היו

מלבד חנה'לה מרון, היתה בכורת מדיאה ממש פסע.
חנה'לה, כמזכרת, וכתה, עם רדת ה-

ברוך שובד, חנה'לה

כל החתיכות צריכות לעשות עם כל ה- תלבושות שהכינו במיוחד לכבוד המאורע? זה יחס זה?

וכן, בקושי, אפשר היה לאתר, במאורע ההיסטורי, את פוקה הירש עם בלונדית לא מזוהה, בשורה השנייה. את נחום פלונים מהסוטו ואשתו, בשורה הראשונה. את יגאל אלון שייצג את גולדה. את מלכה רוזנשטיין, בשמלת ארגל לבנה ארוכה, ועדיית יהלומים ובעל. את צבי וסוניה אברמוביץ, את יעל אביב, גם כן בשמלת לבנה, עם ארוסה, וכדומה וכדומה.

חלק מהנ"ל ניתן היה למצוא גם, מאוחר יותר, במסיבת הקוקטייל (מיצים בלבד) ש- ערך המלינור מאייר ורעייתו בחילה של-

מרון ומאיר

הם בבתיים. המארכת עמדה בכניסה, עטר רת מגול תללים בן ארבע קומות, וחזרה 600 פעם על המשפט: "שלום לכם. טוב שבאתם."

מי שלא בא, היו חלק משחקני הקאמרי, שאומנם הוזמנו, אך לא באו. הם כעסו על שלא קיבלו הזמנות לבכורה, ובגלל זה החרימו גם את המסיבה.

זה הגיע אביה לבקר אותה, כשהוא גורם להשבת העבודה בכל הבית ובביתנים הסמוכים.

איתה אחות רחמניה תוחר על התענוג לראות את האבא של יעל באופן פרסוני- אלי?

פרופסור דויד שר, מנהל המחלקה, ה-

המסך, לעשר דקות רצופות של מחיאות כפיים סוערות, שמעטות כמותן נשמעו בתיאטרון בארץ. אבל לוא היתה הנהלת הקאמרי עולה שם על הבמה, אחריה, היתה

הפקידה הבכירה

תלד-ללא בעל

בכלל. אלא מאי? בעל אמנם לא תמיד צריך, על-מנת ללדת — אבל גבר בכל זאת צריך. ואכן, יש. ו- הגבר, במיקרה שלנו, איננו אלא ה- בוס של הפקידה. ואם היא פקידה בכירה, תארו לכם כבר מה הבוס. כן, בדיוק. הוא מספר שש בהירארי- כיה, אחרי השר.

הרומן ביניהם נמשך שלוש שנים, והיה ידוע בכל המשרד. הבוס, כרגיל, הוא נשוי פלוס שני ילדים, והפקידה גרושה, בת שלוש, ובפירוש חתיכה לא הכי גרועה בעולם. לפני כשמונה חודשים הם יצאו — יחד — לתפקיד בחו"ל, והיה זה שם כשהפקידה גילתה שהיא בהריון.

אז הורא דחול'ל השפיע כנראה. תגובתו של הגבר היתה כתגובתם של גברים רבים כדוגמתו — אלא שגבריותם מתחילה ומסתיימת באיזור החגורה: הוא התנכר לאהובתו, ניתק איתה מגע.

לעומתו, התגלתה דווקא הפקידה כגבר אמיתי, החליטה לא לעשות הפ- לה, ללדת את תינוקה ולגדל אותו — בלי בעל ובלי גבר. בעוד שהפקיד נשאר עדיין בחו"ל, חזרה היא לארץ, הודיעה שהיא מצמצפת על מאהבה לשעבר, ולא רוצה יותר שום קשר איתו. היא נושאת בגאווה את כרסה, זוכה לאהדת כל המשרד.

גם לאהדת שלי. אבל זה לא מפ- ריע לי להשתוקק כבר בקוצר-רוח לסצינה שתתחולל, כאשר בקרוב יח- זור הבוס מחו"ל.

ממש כל רגע, עשויה יעל דיין לע- שות את שריהיפחון לסבא פעם נוספת. לאחר שלפני שבועיים היא הגיעה לארץ מ- פאריס, (באתי במיוחד כדי שהתינוק ש-

וידידה הנוכחי, אריה יצחקי, ב- הצגת "מנדרגולה", ושבר את הרגל. חוץ מזה, נסיד יקר, הכל בסדר.

הפקידה הבכירה

תלד-ללא בעל

דרמה נהדרת, נוגעת ללב, מתר- חשת בימים אלה במשרד ממשלתי בכיר בירושלים: עובדת בכירה של המשרד — עומדת ללדת. לכש- עצמו, מאורע די יום-יומי. אך לא הפעם. כי פקידתנו אינה נשואה

האשה שלנו בקאן

בארץ לפני שנתיים (מה קרה, שמעון? אתה מאבד את הפורמזה?) ועם ג'ון לנן והיפאנית שלו ("אם זה לא היה לנו, לא

ביום רביעי חזרה לארץ האשה שלנו ב- קאן. היא אומנם לא ייצגה שם את ממשלת ישראל, ואני מסופקת אם ממשלת ישראל

פרדריקה וידידים

הייתי מסתכלת פעמיים. הם אמרו שאם י- מינו אותם רשמית, הם יבואו לארץ. (" והיא ביקרה במועדון היוקרה ציארלס- טון, וזכתה לבקבוק שמפניה מבעלת ה- מקום היהודייה, כשזו גילתה שפרדי מיצ- גת את איוועל — וגילתה שם את מיצ- בור הגברים היפים ביותר שראתה בחייה. ואם יכולים כבר לתאר לכם מה זה: "היה לי קשה נורא לבחור", מספרת נציר גתני.

"אבל בסך הכל, זה היה נורא טוב בש- ביל האנו שלי. נוכחתי שלא הגעתי עדיין למצב שאני רוצה במישהו — ולא משיגה אותו." הא- כאילו מישהו מעולם פיקסס בכך, פרדי.

ידעה אפילו על צאתה לשם, אבל תאמינו לי — היא הטביעה את זכר ישראל שם הרבה יותר מכל נציגי הממשלה. כי איזה נציג ממשלתי יכול כבר להתח- רות בפרדריקה סגל, שעזבה לשעה קלה את הפאב שלה, הצטיידה בשמלות השקר פות שלה, בעלות המחשופים שאין להם סופים, ויצאה לכבוש?

והיא כבשה. "כמו שהגעתי לפסטיבל, פגשתי לא אחר מאשר את דניאל ז'יין (שאינו, אם אינכם זוכרים, ניהלה פרדי רומן גורל בארץ, לפני שלוש שנים). יומיים שלמים לא נפרדנו, עד שהוא עזב את קאן." והיא פטפטה גם עם אריק (סיפור אה- בה) סגל, ועם שמעון ערן, שהיה ב- חברת חתיכה גרמניה, שאיתה כבר ביקר

יעל דיין באה ללדת בארץ

גינקולוגית יצא במיוחד לפאריס כדי ל- לוות אותה בדרכה לארץ, והשגיח עליה מ- אז בואה. והוא גם זה שיהיה אחראי על הלידה. אז שיהיה בהצלחה.

יולד יחיה צבר. היא הוכנסה ביום השני מאחרון לביית-החולים תליהשומר, לקראת הלידה. השכיבו אותה בחדר מיוחד, ששופץ ו- סויד במיוחד לקראת בואה, ותיכף אחרי

אסלתי לדבריו לנחש את ששת הספרות המקנות לו 90,000 לירות. הספרות: 16, 19, 22, 23, 34, הפעם היה אסלתי בטוח שלא יהיו בעיות. כיצד ילכו לאי בוד פעמיים הכרטיסים שלו דווקא? הוא פנה למפעל הפיס — ושוב הודיעו לו כי הפעם לא יוכל לזכות שוב מאותה סיבה. אסלתי השתולל. הוא התקבל עלי ידי סגן מנהל מפעל הפיס, משה סלמון, והלה הודיע לו שהוא מצטער, אך אסלתי לא יקבל אף פרוטה. אסלתי סיפר כיצד הוא משקיע מאות לירות בשבוע, תשובת סלמון: אל תשחק. **מי אחראי?** מתלונן אסלתי: "כיצד זה יתכן? האם אני אחראי לכך שכרטיסי סים הולכים לאיבוד? מדוע לא מסדרים קלפי כמו בבחירות? מדוע אני צריך לסבול בגלל רשלנותם של אחרים? כשסוף סוף אני זוכה — אני צריך לסבול? אני עם חובות של 23,000 לירות בגלל המשחק הזה. מדוע אני לא יכול לתבוע אותם?" משפט? אמרתי להם במפעל הפיס שאתבצע אותם למשפט, אז הם צחקו ממני.

חל ויגר, הממונה על התלונות במפעל הפיס, מסביר את אשר קרה: לפני ההגדרה אנחנו מודיעים למשטרה על מספר כרטיסי סים שהלכו לאיבוד. השבוע הלכו לאיבוד כ-80 כרטיסים והודענו על כך למשטרה. בין אלה היה גם הכרטיס של אסלתי. כרטיסים אלו לא נכנסים להגדרה. אנחנו מודיעים בציבור שכרטיסים שהלכו לאיבוד לא יזכו בהגדרה. אני לא יודע מה שקרה לכרטיס של אסלתי. יתכן שמישהו גנב את הכרטיס שהיה צריך להגיע אלינו. יתכן ובאשמת הסוכן הכרטיס לא הגיע. מכל מקום — אסלתי לא יקבל את הכסף. והוסיף ויגר: "בכלל, לאדון אסלתי כבר קרה מקרה כזה לפני פחות משנה. שאדם

השגוען הגדול פיס

השבוע, עשה שמואל אסלתי היסטוריה כפולה: אם נכונה טענתו, כי אז הוא האדם הראשון בישראל שהצליח לנחש פעמיים, תוך חצי שנה, את ששת המספרים הנכונים שזכו בלוטו. מה שמטריד את אסלתי, היא העובדה כי הוא גם האדם הראשון בישראל שבשני המיקרים לא קיבל אגורה מכספי הפרס הגדול. הסיבה: בשני המקרים, לא הגיע העתק הטופס למפעל הפיס. **עצבים מעוררים.** אסלתי (48) החל בעסקי ההימורים לפני שנתיים. הוא היה אז בשמירה במטולה, כפר מגוריו, כאשר ניתן אות האזעקה: התברר שאחד השומרים האחרים, שמואל רוזנוסטר, נחטף. לאחר חטיפתו של רוזנוסטר חברו, ה'ת

מתלונן אסלתי
במקום 90 אלף

ערערו עצביו של אסלתי, והוא לא יכול היה להמשיך להתגורר במטולה ולעסוק בשמירה כרגילו. הוא עבר לגור בבית ים, חי מקיצבתו, חזר לעבוד — והחל עוסק, מרבית שעות היום, בקניית כרטיסי הפיס ומילוי טופסי לוטו.

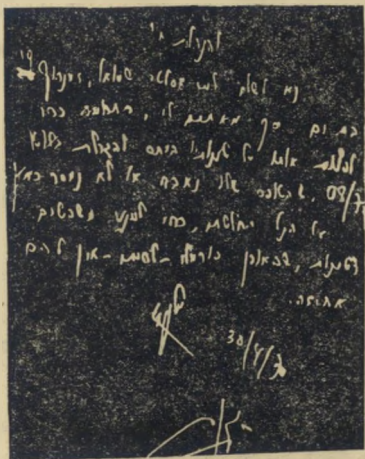
אל תיקנה. אסלתי הפך מוכר אצל כל מוכרת פיס ברחבי תל-אביב ובתיים, שם הוא מתגורר. הן יודעות כבר שאסלתי אינו יכול לעבוד ליד הדוכן שלהן, בלי לקנות לפחות שלושה כרטיסי פיס. מספר אסלתי: "הן אומרות לי: 'אדון אסלתי, אל תיקנה. אני לא רוצה להרחיב אצלך את ה-17 אגורות על כרטיס, אבל אני לא יכול בלי לקנות'."

לפני כחצי שנה, הצליח אסלתי לנחש את ששת מספרי הלוטו. באותו לילה ערך חגיגה בביתו, ולמחרת פנה למפעל הפיס. שם, נדהם לשמוע כי לא יוכל לקבל את זכיתו. הסיבה: העתק כרטיסו לא הגיע למשרדי מפעל הפיס. וזאת — למרות שהחזרתם של הסוכנות שמכרה לו את הכרטיס מוטבעת על גב הכרטיס.

השתולל. אסלתי השתולל מזעם. הוא ערך שביתה ליד מפעל הפיס, כשבידו שקים עם כרטיסי לוטו ופסים שבהם השקיע את כל כספו. התוצאה: הוא הוזמן אל ד"ר מיכאל לנדאו, מנכ"ל מפעל הפיס, שעשה צעד בלתי רגיל: הוא נתן הוראה לשלם לאסלתי 200 לירות, "על-מנת לפצות אותו על טעויותיו ביחס להגדרת הלוטו 08/70, שהטופס שלו נאכז או לא נמסר כדין. על הגיל החלטתי כדי למנוע משפטים וטענות שבאופן פורמלי אין להם אחיזה". היתה זו החלטה מוזרה. אם לא היה אסלתי זכאי לקבל את הזכייה — הרי שגם 200 הלירות אינן מגיעות לו. מפעל הפיס אינו יכול להחליט על תרומות על דעת מנהלו. ואם היה אסלתי זכאי לקבל הכסף — מדוע לא את כולו?

מצטער. הסיפור חזר כעבור חצי שנה. בלוטו 23/71 בשבוע שעבר, שוב הצליח

בתקנות מפעל הפיס, באותיות הקטן, נותן, רשום שמפעל הפיס לא יחלק את הזכייה אלא אם העתק הכרטיס הגיע לידו.

פקודת תשלום של מנהל הפיס
— מאתיים בלבד

יזכה פעמיים — זה קורה אחת לאלף שנה. "אם אתם חושדים באסלתי, מדוע אינכם מתלוננים במשטרה?" על כך, לא היתה לממונה על התלונות כל תשובה.

מפלגות

אוי ואבוי לצחוק

למאיר הלר, מועמד גח"ל בבחירות, ש' התקיימו השבוע, לוועידה העובדים בבית-החור לים הים, בירושלים, היו הבחירות נושא חשוב מאוד. עד כדי כך, שכאשר התברר כי רשימתו הובסה, זכתה בשלושה מקומות מתוך 25, איבד הלר את הכרתו. **תקיפה בקרח.** ידידו הטוב, אלכסנדר פרישמן, שהוא אח רחמן במיקצועו, חש מייד לעזרתו, החל עושה להלר עיסוי-לב והנשמה מפה לפה. מישור, שהתכוון מן היסוד לעזור, נחפו והגיש לפרישמן גוש קרח. אלא שהקרח היה מיותר לטיפול, ופרישמן, בחפזו, הטיל הצידה את החתיכה שהונחה בידו. היתה זו שגגה פוליטית ממדרגה ראשונה. רצה הגורל, וחתיכת הקרח פגעה ב' לחיה של עובדת שמעודה בסמוך. האסון היה בכך, שאותה עובדת היתה ממועמדי גח"ל למועד — בעוד שפרישמן היה איש הליברלים.

אנשי גח"ל קפצו על המציאה, הודו ל' פרישמן על טיפולו בחברם בצורה מקורית: הם הוציקו שוטר, התלוננו נגד פרישמן על תקיפת העובדת.

13	12	11	10	9	8	7		6	5	4	3	2	1
					16		15						14
				20		19		18					17
			24		23			22			21		
	29					28				27		26	25
		33				32		31					30
			39		38	37			36		35		34
					41							40	
49		48			47	46		45	44	43			42
	55		54			53			52		51		50
		59				58				57			56
			64	63			62		61		60		
		70			69			68		67		66	65
					73				72				71
						75							74

את פיתרון השבוע יש לשלוח לתד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "שבוע 1764". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך:

(1) ממתק מקאור (2) משקה עגבים (3) מע' טה; בגד להתכסות בו (4) סרט; רצועה דקה לקשירת דברים יחד (5) נכד הבן (6) קידומת הולנדית (8) נעשה יפה (9) מים בתנועה (10) אוהב עירום (11) גנב, חמסן (12) ואדי שאין לו סוף (13) הונה דעות (15) הולת דמעות (18) מכשיר השקאה (19) הענקת יחרון מלח לאחד על פני השני (22) קוטל — ביטוי בסלנג ישראלי שהוכנס על שם מבקר תיאטרון קטלני (23) הבע מורת רוח בפומבי (26) טבעו של קל הדעת ה' משנה דעתו מלח לעת (29) שונא יהודים (35) המשכיות (36) צמח בר ממשפחת ה' שושניים (38) פצצת התותח (39) עלה חומה (42) בלתי נפרד, אחיד (בלועזית) (44) עשרת אלפים (45) מתהדר (46) התחיי בות בעל פה (47) אותה מנתחים בברית-מילה (49) שגירה (51) שמה של מדינת מזרח פאקיסטאן העצמאית (54) הק' דים קנה לושת. אוכלו נתקע בגורנו (60) משחק בכדור וגומיה (62) הבטח בחידות (64) לא מיקצועי (66) חומר האדמה (67) חלק בדירה, רצוי שיהיה מואר (69) שי (70) דרסו, רמסו (72) תולדות ישראל (ר"ת) (73) מילת חיוב.

מאונך:

(1) מגדולי סופרי ישראל בעת החדשה (7) ראש-העיר הראשון של תל-אביב (14) חומר אורגאני במזון (16) שאינו פיוטי; נעדר חגיגות (17) גיא צר ועמיק (18) חבטה (20) מחליש, מרופף (21) דיבור של אזהרה (12) לגימה, שתייה (24) מטבע יפני (25) אחת החיים (27) פעולת המיטר (28) תבנית (29) מובחר, מעולה — ביטוי שאול ממשחק קלפים (30) שני עמודים (31) טעם בלתי ערב חריף (32) נולד טרם זמנו (33) מילת זירון (34) סימן להכרה (36) חלק קדמי בגוף (37) הרם (39) לקח בחזקה, תפס בכוח (40) נפק, שבר (41) שאינו מעובד (42) כפה, הכרית (43) מסמר מחורץ (46) הרהיב (48) מטען (50) מילת זירון (52) ילד ביחס להוריו (53) פרא (55) מפקד מחלקה (56) מאותיות הא"ב (57) היפך; סתירה (58) לבוש בעל ארבע ציציות (59) תריסר (60) גיל בר-מיצוה (61) סעודה (63) רטוב (65) מכוסת פנים (68) מצב חודשי של אשה (69) נוסך תקפה (71) בע' לה של דבורה הנביאה (73) התעטפו בבג' דים (74) עיר של זהב (75) שנה שיש בה 13 חודש.

חשבוע 1764

וזהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע

$$\begin{array}{c}
 \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 + \\
 \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 - \\
 \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}
 \end{array}$$

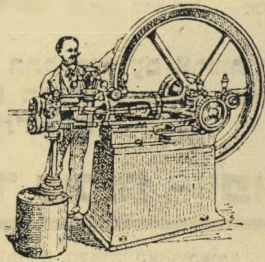
את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לתד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבוע 1764", הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למישלוח הפיתרון — 30.6.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

הפלוס בשביתות

איש לא אמר מילה טובה, עד עכשיו, על השביתות. איש לא ניסה לראות עדיין את נקודת-האור בשביתות של השבוע שעבר, שהקיפו כ-11,000 עובדים. אני אנסה. נתחיל בשביתה של עובדי המינהלה והשרותים בבתי-החולים. יומיים אחרי השביתה, כאשר שרתי הנקיון, הטלפון והמוזון שובשו ב-בתי-החולים, והחל מסתמן שיפור חסר-תקדים במצב האישפוז בארץ. חולים ש-לא יכלו לשאת את סירחון בתי-השימוש, את הזוהמה בביתנים ואת המוזון הקר שהוגש להם, ארוז את ה-חפצים וחזרו הביתה. אלה שנותרו בבתי-החולים, הפשילו שרולים והתחילו לשטוף רצפות, לנקות את חדרי-השרותים, לבשל, לה-גיש אוכל לעמיתיהם ולהדיח את הכלים. רוח התנדבות, שכמוה לא ידענו מאז מל-חמת ששת הימים, עברה בארץ ואנשי רחמים טובים, נשים משועממות שאין להן מה לעשות בבית, תלמידי תיכון המחפשים תוכן בחיים, החלו להגיע לבתי-החולים ולהושיט יד לעזרה.

הפעלת תקנות-החירום עליידי הממשלה ו-הוצאת צו-חיריותק לעובדים בשרותים חיר-ניים הרסו בבת אחת את התקווה לשיפור תנאי האישפוז בארץ. לו נמשכה השביתה עוד ימים מיעוט, עוד שבוע או שבועיים, היו החולים מתחילים לנתח את השני, ובוה היו פותרים אחת ולתמיד את בעיית המחסור ברופאים ובמיטות בבתי-החולים. החולים, לו רק ניתן להם ציאנס, היו פותרים את כל בעיותיהם. הנהלת חשבונות, עשה כבר הרב פרוש קאוניו מפואר באילת. התוכנית הוכנה ב-לאס-ווגאס, וכללו אולמות למישהקי רולטה, באקארה, עשרים ואחד, קוביות ומכונות הימור אוטומטיות, המכור גות באמריקה, השודד בעל הזרוע האחת. פרנק סינגט רה עמד להופיע ערב-ערב, בשבוע הראשון של פתיחת הקאוניו, בחזיון-ראווה, שבו עמדו להופיע עשרות רק-דניות חשופות-חזה (מכאן בא, כמובן, המונח "חזיון"). העסק היה אמור לעלות 87 מיליון דול-לאר, וכמובן שהרב פרוש לא היה מצליח להרים מופע-ענק כזה בכוחות עצמו. הי-משקיעים העיקריים בקאוניו צריכים היו להיות גיו סטאשר ומאיר לנסקי, שעם אחד מהם, לפחות, עשה כבר הרב פרוש עיסקות בעבר. התנאי היחיד של המשקיעים, הם ישתתפו שניסו מבין, היה שבשיעור הו-פחות לא יזרקו הפיטומות. פשוט לא נעים להם ששם יהיה קשור באחת העיסקות האפלות של המנהיגים ה-חורדים. יש גבול לכל דבר. הם הרי לא יכולים להרוס לעצמם, בבת אחת, את ה-מוניטין שבנו לעצמם ב-משך שנים רבות כל-כך.

אגב, שם הקאוניו החדש עמד להיות "נערת המכפלה", ואילת היתה יכולה לה-פוך למרכז בינלאומי של בידור, לולא הת-ערבה העיתונות, שגילתה את עברם המפוק-פק כביכול, של שותפי הרב פרוש.

חדשות בשטח הבידור

הרב פרוש, כך נמסר לי, עמד לפתוח קאוניו מפואר באילת. התוכנית הוכנה ב-לאס-ווגאס, וכללו אולמות למישהקי רולטה, באקארה, עשרים ואחד, קוביות ומכונות הימור אוטומטיות, המכור גות באמריקה, השודד בעל הזרוע האחת. פרנק סינגט רה עמד להופיע ערב-ערב, בשבוע הראשון של פתיחת הקאוניו, בחזיון-ראווה, שבו עמדו להופיע עשרות רק-דניות חשופות-חזה (מכאן בא, כמובן, המונח "חזיון"). העסק היה אמור לעלות 87 מיליון דול-לאר, וכמובן שהרב פרוש לא היה מצליח להרים מופע-ענק כזה בכוחות עצמו. הי-משקיעים העיקריים בקאוניו צריכים היו להיות גיו סטאשר ומאיר לנסקי, שעם אחד מהם, לפחות, עשה כבר הרב פרוש עיסקות בעבר. התנאי היחיד של המשקיעים, הם ישתתפו שניסו מבין, היה שבשיעור הו-פחות לא יזרקו הפיטומות. פשוט לא נעים להם ששם יהיה קשור באחת העיסקות האפלות של המנהיגים ה-חורדים. יש גבול לכל דבר. הם הרי לא יכולים להרוס לעצמם, בבת אחת, את ה-מוניטין שבנו לעצמם ב-משך שנים רבות כל-כך.

מיבצע מזהיר של צה"ל

לאחר מאבק ממושך, וללא כל אבדות, שיהרר השבוע צה"ל במיבצע מזהיר את כסאו של הרב הצבאי הראשי הרב שלמה גורן, אשר נאבק חודשים רבים, עמד מול כל ההתקפות, והחזיק בשינוי את המוצב הזה, נסוג סוף סוף והתבצר ברבנות ה-

הבטחת השייט בבאב-אל-מאנדב

אמרתי את זה לפני חודשים, ואני חוזר ואומר זאת שוב: מה יצא לנו מזה ש-שארם-אל-שייך תישאר בידו, אם הערבים יכולים לאסור עלינו את המעבר במיצר באב-אל-מאנדב? הדרך היחידה להבטחת חופש השייט של אניות ישראליות בים סוף היא עליידי כיבוש האי פרים ורצועה ל-אורך החוף הסעודי, כדי שרצף טריטוריאלי זה יכתיב לנו קשר פסי עם כוחות הכיבוש שלנו במוצב החיני הזה. ההצעה פשוטה והגיונית, נ-כון? לא פחות הגיונית, בכל אופן, מתביעתנו לרצף טריטורי-ריאלי בסיני, שיבטיח את ה-גישה שלנו לשארם-אל-שייך. ב-דיוק כשם שצה"ל אכן מתכוון להגן

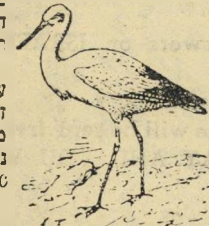

הבו סיסמה חדשה למלחמה

שר-הבטחון, מר משה דיין, הודיע ביום שישי שעבר למערכת "מעריב" שהמלחמה עלולה להתחדש "אם לא תהיה התקדמות לקראת הסדר". אני בטוח שכוחות להתקדמות מצידה של מצריים, שכן אנחנו כבר ויתרנו על כל מה שאנחנו מסוגלים לחתר. ויתרנו להם על נכחותם של כוחות סובייטים במצריים; ויתרנו להם על מאסרם של מנהיגים פרו-סובייטים, שניסו כביכול לחתור תחת סא-דאט; ויתרנו להם על עניין חתימת הסכם להגנה הדדית ל-15 שנה עם ברית-המוע-צות; ויתרנו להם על הקמת סוללות הטילים על אדמת מצריים. על מה לא ויתרנו להם? וכפיו-הטובה האלה עדיין מתעקשים שנפנה את כל ה-שטחים הכבושים, בהתאם להחלטת מועצת-הבטחון, שאותה נאלצנו בסופו של דבר לקבל גם אנחנו! יש גבול לכל אבסורד! נראה שלא יהיה מוצא אחר אלא לחזור ולחדש את ה-מלחמה עם מצריים. אנחנו נשמיד את כל הטילים שלהם, נגרש את הרוסים, נכבוש את קהיר ונפציץ את לוב וסודאן, שחתמו

אופקים חדשים

חדשות מעודדות מאוד בשטח פירון-ה-עבודה הגיעו אלינו בשבוע שעבר, כאשר נתפרסמה הידיעה על האשה ב-אוסטרליה שילדה תשע-ידיה. מסתבר שפיריון חסר-תקדים זה בא כתוצאה משימוש מופ-רז בגוללות "בעד-הריזון". רופ-אים שנתבקשו להגיב על ה-שיא העולמי הזה אמרו שגם בארץ קיימת סכנה שנשים עק-רות, הנוקקות לטיפול הנרמנא-

מהפכה גסה בסוריה

קשר שמאלני חדש סוכל לפני שבוע ב-סוריה. אסאד הכשיל, לפי הידיעות, ניסיון הפיכה בהנהגתו של ד"ר יוסוף זיין.

דן בן אמוץ

מנהל חשבונות

(המשך מעמוד 17)

ימני) נשאר במלוא כוחו ואינו בתוך המישטר החדש של אל-סאדאת. הוא ראש תנועת השלום המצרית (הרשמית), חבר הפרלמנט ("מועצת האומה") ומראשי המפלגה.

מדוע?

ראשית, אל-סאדאת היה זקוק לתמיכת השמאל הקיצוני, הפרו-סובייטי, כדי לחסל את השמאל המתון. וזה מה שקרה.

שנית, וחשוב יותר, אל-סאדאת נשאר זקוק לעזרת הסובייטים. אלה השלימו עם סילוקו על צביו וחבריו, אך בתנאי אחד, שהיה בבחינת תנאי-בלעדי: קיומו וחיוזקו של האלד מוחייא-אל-דין, שהוא אישי-אמונם הישיר.

זהו, על כן, הרכב המישטר הקיים במצרים: ממשלה ימנית-מרכזית, אך בחמיכת השמאל הקיצוני.

ממשלה המבקשת התקרבות עם ארצות-הברית כדי שזו תסלק את ישראל מן השטחים הכבושים — אך ממשלה שאינה מוכנה ואינה רוצה להינתק מברית-המועצות.

בהעדר שלום - יפול סאדאת

ל רקע זה, איך מוסברת העמדה האמריקאית? רוג'רס וסיסקו רוצים להסתדר עם הממשלה הקיימת. אין הם רוצים לסלק את הסובייטים ממצרים, ואין הם מאמינים שזה אפשרי.

גישתם היא חלק מתפיסה גלובלית של התקרבות ושינוי-קאהיר, תוך קביעת תחומי-השפעה מופכמים בעולם כולו, ובמיוחד במזרח התיכון.

מכאן תוכנית רוג'רס, ומכאן יוזמת רוג'רס להסדר-ביניים בתעלת-סואץ.

גישת זו זכתה לתמיכתו המלולית של הנשיא ניקסון.

אולם היא לא בוצעה הלכה למעשה. ולראיה: עד כה לא הופעל לחץ חיובי ממשל על ישראל.

מדוע?

לבני-שיחי המצרים היה לכך הסבר, המושפע מדיעת המתרחש בתוך מצרים עצמה: שרותי-הביון האמריקאים רוצים להפיל גם את מישטר אל-סאדאת, ולהעלות במקומו מישטר פרו-אמריקאי מובהק.

ואלה הם שיקולי הסייאי, לדעתם:

● מישטר אל-סאדאת מוכן להתקרבות עם אמריקה, אך הוא לא ישים קץ לחדירת הסובייטים לכל תחומי החיים במצרים. (מכאן הסכם סאדאת-פודגורני, שעוד נדבר עליו בהמשך סידרה זו.)

● משום כך, אי-אפשר לאמריקאים לכמוך על אל-סאדאת. בעיניהם הוא יותר טוב ממישטר שמאלני ופרו-סובייטי מובהק, אך פחות טוב ממישטר ימני ופרו-אמריקאי יציב.

● כל גורלו הפוליטי של אל-סאדאת תלוי בהצלחתו להשיג שלום עם ישראל, תוך החזרת השטחים המוחזקים למצרים.

● אין אל-סאדאת יכול להרשות לעצמו, בשום פנים, להשאיר את שארם-אל-שייך בידי ישראל, גם לא בדרך של "הכירה". אין הוא יכול גם להסכים להסדר חלקי לפתיחת תעלת סואץ, אם יתפרש הדבר כחיתור על שארם-אל-שייך.

● לכן, אם יעבור הזמן ואל-סאדאת לא יוכל להגשים את מדיניותו שלום תמורת שטחים — הוא יפול.

ההפיכה הבאה

מי יבוא במקומו?

בני-שיחי המצרים מאמינים כי סוכנות-הביון האמריקאית קשורה עם קבוצה של קצינים צעירים, מן הדור הצעיר של מלחמת ששת הימים, הרוצה לתפוס את השלטון, כפי שעשו לפני 19 שנה הקצינים הצעירים של מלחמת תש"ח.

לפי גירסה זו, קיים, איפוא, שיתוף-פעולה משולש:

● קבוצה של קצינים צעירים במצרים, שיש להם אחיזה חזקה בצבא, המתכוונת לתפוס את השלטון, בעזרת האמריקאים. הם מאיצים באמריקאים למנוע את השגת ההסדר כעת. הם מקווים כי אל-סאדאת יפול במיקרה זה תוך כמה חודשים.

● שרותי-הביון האמריקאיים, התומכים בקצינים אלה, אולי מתוך כוונה למנוע הפיכה-נגדית של קצינים פרו-סובייטיים. השרותים מונעים מן הנשיא ניקסון את הפעלת הלחץ הדרוש על ישראל, כדי שזו לא תיענה לפי שעה ליוזמות רוג'רס וסיסקו, בעוד שיוזמה זו מוצגת להמוני העם המצרי כפתרון.

● ממשלת ישראל, המחבלת בכל יוזמות-השלום של אל-סאדאת, מסרבת להסכים לנסיגה תמורת שלום רשמי, וגם להסדר-ביניים. כשלב לקראת הנסיגה הכוללת. בדרשה ששארם-אל-שייך תישאר בידי ישראל לצמיתות, וכי גם "ההסדר החלקי" יהיה כפוף למעשה לתנאי זה, מונעת ממשלת ישראל כל הסדר עם אל-סאדאת.

לדעת מצרים אלה, משה דיין הוא האיש שהכריע בישראל לגבי קביעת קו זה — תוך תיאום עם ידידיו האמריקאיים.

כך נסגר המעגל, ונתגבשה הדעה השלטת עתה בקאהיר: דיין מחבל מאז ראשית השנה בכל יוזמות-השלום המצריות, מכריח את אל-סאדאת להכריז הכרזות נוקשות יותר, ומביא אותו אל עברי פי פחת — הכל כדי להעלות במצרים שלטון פרו-אמריקאי, שעמו יסתדרו האמריקאים.

הפאראדוקס הוא שאם אמנם יצליח קו זה — שהוא מסוכן ביותר גם לאמריקה — תעמוד ישראל למחרת היום בפני שיתוף-פעולה מצרי-אמריקאי, ולחץ מוחשי לנסיגה.

בשבוע הבא: מהי פעולת-הנגד הסובייטית במצרים? מהי משמעות חוזה פודגורני-סאדאת? האם מעוניינים הסובייטים בשלום? אורי אבנרי ימסור את דעתם של בני-שיחו על נושאים אלה.

כל חודש טיסה לשווייץ

ועוד פרסים יקרי - ערך

במבצע הכרסים הענק מס' 10 של טיסו

קנה שעון טיסו והשתתף במבצע

פרטים בחנויות טיסו המוסמכות

TISSOT

שרות בינלאומי ברחבי העולם

כמו כן המקלט הנועד כבר באיכותו

SCHAUB-LORENZ

מקלט הטלויזיה הטוב בעולם! מכירה של מקלטים חדישים

(לעת עתה בכמות מצומצמת) כבר החלה, גם עבור עולים חדשים.

שרות-מעולה בכל רחבי הארץ

סוכן בלעדי בישראל:

"כנור" בע"מ, מרץ 4, תל-אביב

טניף: דרך העצמאות 104, ח.י.ח

FREE!!!

THE MOUNT ZION REPORTER
A TWENTY PAGE MONTHLY MAGAZINE
IN COLOURS

- Digest of ISRAEL NEWS (printed in ISRAEL)
- Bible prophecies on Daniel and revelation explained
- Past, present and future of ISRAEL pre-announced in the Bible
- A health page: how to live and eat. TO LIVE LONG
- Questions and answers on ISRAEL and on the Scriptures
- Other interesting articles.

This beautiful magazine will be sent free upon asking. WRITE TO US TODAY AND YOU WILL RECEIVE IT AT ONCE!

Address:

THE MOUNT ZION REPORTER
P.O.Box 568, Jerusalem, Israel

אולפן גרג (בר-קמא)
פוח ב-1 ביולי

קורס בוקר וערב של שבוע

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

הצלחה מובטחת! הרשמה:

ת"א: גורדון 5, טל. 236209

מרכז עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER

"גרונזובסקי - אישון לנפ"

תל-אביב, רח' שניאור 5, פנת רח' סינסקר 20, טל. 55029. שעות הקבלה - 9-17. נשמח לשלוח חוברת הסברה לפי בקשה.

אמנות

תיאטרון

יצאה דוליצקיה

חזרה מאניאני

סיפור חייה של ליה דוליצקיה הוא גורם לא למחזה דרמטי ואולי כדאי שהיא תשחק בו את התפקיד הראשי.

זה יהיה מחזה של אשה, שכל חייה נקבעו בין שני עולמות: במיקצועה היתה גננת, בליבה היתה שחקנית.

היא ניחנה בקול יפה ובחוש דרמטי, אותו ירשה מאמה המפורסמת. אבל מעולם

שחקנית דוליצקיה

כמו אנה מאניאני?

לא זכתה לתפקידים הנכונים בזמן הנכון. האמנות לא האירה לה פנים: היה עליה לגדול בת בכורות עצמה, וכידוע, באמנות אי אפשר לשלם את חשבון המכולת. וי אולי היה זה הגורל, שציפה כמה שנים טובות מעבר לפינה?

חנה'לה מכוכבת את סוקה

מקום טוב באתצ

גית המחרדה ביותר שאפשר לצפות, היא הפכה את הערב לנצחון פרטי ו- אישי שלה.

מסתבר שלא היה צורך לדאוג. חנה'לה ממשיכה להיות חנה'לה. ושום תאוריה, קטנה או גדולה, לא תעמוד בפני שחקנית הנושמת את אוויר הבימה ו- חיה על קרשיה כמו בביתה הפרטי שלה.

אפשר אולי לומר שלעיתים היא מר- גישה יותר מדי בבית, ומשום כך לא תמיד היא נשארת נאמנה לסנקה. אבל היא תמיד נאמנה לחנה'לה מרון.

אבל אלה הם הירחורים זדון. כפי ש- אומר יוסי יזרעאלי, את ההצגה צריך עוד לשפר ולשפץ, ועד הפרמיירה הרש- מית, לביקורת יש עוד זמן. ונדמה ש- תהיה דעת הביקורת אשר תהיה — על הקהל זה לא ישפיע. „מדאנה“ הח- זירה לו את חנה מרון, וחוא אסיר- תודה.

חנה'לה מרון מוחאת ידך ליוצאיה בבית — אבל של מי?

יש הצגות אשר נכתבו למען כוכבים, ויש כוכבים המסוגלים להחזיק על כת- פיהם הצגה שלמה. „מדאנה“ של סוקה, למשל, היא הצגה העומדת כמעט כולה על דמותה של השחקנית המגלמת את התפקיד הראשי, ואילו חנה מרון היא, ללא ספק, אחת מאותן השחקניות ה- מעטות המסוגלות לשאת לבד הצגה שלמה.

ובזאת נוכחים היטב כל הצופים ה- רבים המצטופפים החל משבוע זה ב- אולם התיאטרון הקאמרי. אמנם, רובם הגדול אינו מעוניין בראש וראשונה ב- סוקה, ואפילו לא בפירושים שנתן לו הבמאי יוסי יזרעאלי. הכל באו לראות את חנה'לה. היא עולה על הבימה ו- זוגות מלחשים ביניהם. זכרונות אסון מינכן, הסקרנות לראות שחקנית המת- גברת על גורלה, והאהדה העצומה ש- רוכשים לה כולם, הכל בא לידי ביטוי באווירת הצפייה המתוחה.

ואכן, איש לא יוכל לטעון כי רומה. חנה מרון חזרה במלוא הדרה. היא נטלה לידיה את השורות של סוקה, כופפה אותן לכל הכיוונים, והפכה אותן לאמצעי תצוגה וירטואוזי לכשרונותיה. היא גילתה בתוכם המוני פירושים נס- תרים, היא הציגה את המכשפה השט-

פרימונה. במסיבות קוקטייל נהגו להציג לה שאלות על מדינה, אמה קוראני וליי- מקובת, שכוודאי גילמה בתיאטרון הישראלי. אף אחד לא ניחש שכלה להרשות לעצמה להופיע בכנר על הגג של אלהמברה רק משום שבתה, עיניה אילון, כבר היתה די מבוגרת, ושירתה בגלי צה-ל כקריינית.

אחרי הביקורות הטובות באו התפקידים הטובים. גם כן, בחוץ לארץ. היא הופיעה בחייל השוקולד של ברנרד שוא, בתפקיד ראשי בצד אחד השחקנים הגדולים של גרמניה, א.ו. ח. פישר. בעקבות הצלחה זו באה אחרת: מחזמר אמריקאי בשם קא- בארט (לפי לילות קבריה).

ליא דוליצקיה ויתרה על הבמה והפ- כה לגננת. אפילו גננת מצליחה וידועה בקרב האמהות התלביביות המסונקות. היה לה בדיוק מה שנחוצ לגננת טובה. כן, כמובן, קול טוב וחוש דרמטי.

כשעזרכו בארץ המיתונים לכנר על הגג בגירסה המיועדת לגרמניה, זכתה דוקא הגננת בתפקיד, מתוך עשרות מועמדות אחרות.

ויסקונטי אמר. ליא קפצה לתוך ה- חיים החזשים בכל המרץ, היא עשתה 1150 הצגות בארבע ארצות: בגרמניה, בשווייץ, באוסטריה ובדרום-אמריקה. כשהיתה בגרמניה, זכתה למעמד של

„כל המרבה במישגל, ממעיט במלחמות!“

ומדוע רוצה הנערה להחליף את שמה, זכתה סוף כל סוף לאי- שור המיוחל. עכשיו, היא יכולה להתקרא בלב שקט: חנה קיי.

מכשיר טלפון בין הרגליים

ליום. אחרי שנרגעה מן ה- הליכים הגירוקרטיים הללו, יכולה היתה חנה להתפנות קצת גם לציר. וכאשר ניגשה לקשט את ספרו של אריה סתיו, היא סיפקה לא מעט הוכחות לאלה שטוענים כי יש לה דמיון (אם חולני או בריא, זה כבר עניין של השקפה עולם).

בכול שקט וחרישי היא מסבירה: „הנה, למשל, סיפור על זוג מצחקי. זוג הנאהבים נראה בפניה אחת, ואותו זוג מצוין שוב בנפרד, כשהאשה העירומה אינה דוקא אירונית ביותר, ואילו הגבר שוכב בגללים פשוטות. על אחת מ- רגליו מתפתל נחש, ובין הרגליים, מכשיר טלפון. ואם הי- טלפון הזה דומה לרחם של אשה, זה לא במיקרה. מאחורי הטלפון רואים את שער של האשה החוקית, המנסה להשיג את בעלה בטלפון ואינה מצליחה. ולדי האשה, מיטה ריקה. ברור, לא כן?“

אבריימין לאור הנר

של העלמה קיי? בבקשה. הנה דון זיואן, המקושט באבריימין ענק, ובתוכו דמויות המון נשים, כל אלה שכבש בעבר, כובש בהווה, ויכבוש בעתיד. או דמות אשה המתפתלת סביב עצמה, ותוך כדי כך צצות כל מיני צורות של אבריי- מין במיניאטורה.

או הנרות המקשטים את רוב ציוריה: חנה טוענת בצניעה, שנרות אלה מסמלים כי היא רוצה „לומר משהו בצורה“.

מה זה „משהו“ הזה, אפשר למצוא בתוך אחד השירים בספר, המסביר מעל לכל ספק שנרות אינם מיועדים ל- לתאורה בלבד:

מיון חפץ. לאור היום / לא רב בו השימוש, אבל / עם רות ערב, למשל, / תרבינה הגברות פת- אוס / להזדקק לשרותיו.

הן נחפזות, דורשות אחריו. / מצאו, תתפוסנה בו ביד / ועת ניצב הוא בעומד / בחור תכנסנה הן אותו / ושם, אבוי, ימצא מותו.

איור של חנה קיי

הם חשבו שזה זבל

בעוד כמה ימים עומד לצאת לאור ספר שיבב, המתכונן ברצינות מלאה בהחלט להיות רבי-מכר.

וכל כך למה? משום שמתכנן, אריה סתיו, לקח כסיסמה לעצמו את אימרתו של פיאטרו ארטינו, איש הרנסנס ה- איטלקי, איברה שהועתקה בלי כל בושח על-ידי הימס בכל העולם. וכך אמר ארטינו: „כל המרבה במישגל, ממעיט במלחמות.“

ומאחר וכך מקדיש אריה סתיו את ספרו לאותו חלק באימרה החשוב יותר מן המלחמות, ואין פלא ששם ספרו החדש הוא: במלחמת נשים עלי מישבב.

פרי דמיון יגע

את ההקדמה לספר כתב משורר אל-מוני החתום בראשי תיבות: פריי.ג. מי זה? זו המצאה של סתיו עצמו, היות ומשורר כזה לא היה ולא נברא. ואם תרצו לדעת פירושו ראשי-התיבות, בבקשה: „פרי דמיון יגע.“ ולאחר ההקדמה, אוסף תרגומים מכל ספרות הנאפופים של העולם התרבותי, מאובדידיוס הרומאי, עד גיתה הגרמני, מן הרמבים ועד לורקה, כולל יתונתן רטוש. ותאמינו או לא, כל אלה היו מומחים בכל ענייני „נשים עלי משבב.“

יותר מדי אירוטי

גם סיבה. חלק גדול מן החומר הופיע בעבר באהבה וגיא, שהגיש גזעון שמר עם רביעיותיו של מל קר. אמנם הפעם אין לכתובים לחי מוסיקלי, אבל תחת זאת, מצא סתיו אל-טרנסטיב מוצלחת מאוד: אירוים פרי עטה של עלמה צעירה ומבטיחה בשם חנה קיי. והמיווג בין השניים הצליח כנראה כל כך טוב, שהציורים יוצגו בתערוכה מיוחדת בגלריה חדשה, ובערב הפתיחה, ילוו את המבקרים בגלריה, הקראות מתוך הספר, וצילילי גיטרה ענוגים.

למען האמת יש טוענים כי גברת קיי הצעירה התברכה בדמיון חולני במיקצת. כאשר הציעה, למשל, את ציוריה, לפני זמן לא רב, לגלריה דוגית בתל-אביב, השיבו לה: „זה קצת יותר מדי אירוטי בשבילנו.“ אבל הגברת היא בעלת שלח-נפש מחולסת, וכאשר היא מספרת זאת, היא גם מוסיפה: „כנראה התביישו לומר שזה סתם זבל.“

חנה קיי היא כיום בת 24 בלבד. בחייה הקצרים, היא הסטיקה לריב עם אבא ואמא קובלסקי (כך קראו לה פעם), אשר התנגדו בתוקף לציור. „אבא שלי דוקא קרוב לזה, ומשום כך היה משוכנע שמציור אי אפשר להתפרנס.“

משורר הפנים לא הירשה

מ- כאשר השתחררה מ- צה"ל, נסעה חנה לאמריקה, התקבלה ללימודי גרפיקה ב-

„חסיד אבי אימו על ברצח“ התלונן בנו בכורו של האדמו"ר

מסדגורה הנודע, בשיאה של

עם דמויות כצבי איזקסון, אריה שינקר, אליהו גולומב ויוסף ספיר. ב-1946 יצא ל-ארצות-הברית בראש משלחת כלכלית לרכי-שת פלדה וחומרי-גלם תעשייתיים אחרים. „שמעון פרס ואסף דקל קיבלו ממני את כל מה שהזמינו“, מספר הוא.

עם קום המדינה, היה כבר ישראל מעורה כהלכה בענף. „חיים הרצוג, הנספח ה-צבאי הראשון שלנו בארצות-הברית, המ-שיך לפנות אלי כשהיה צריך פלדה משו-ינת ולא יכול היה להשיג.“

שאני אימתי לרצוח אותו. לא האמנתי למישמע אונני. שהרבי מסדגורה יילך להת-לונן במסגרת שבנו איים עליו ברצח? שרף המשיך לשוחח איתי, וגילה לי שהוא מ-חסיד אבי, אני מוכן בכל רגע לנשק את רגלו, אמר לי.“

תתחנן

בפני אבידן

בסוף השיחה התבררה מטרתה. שרף ניסה לשכנע אותי לעזוב את הארץ.

„הכחשתי בפני שרף את ההאשמה ה-מגוחכת, אבל הוא המשיך להתעניין יותר בנושא עזיבתי את הארץ. לך, תתחנן אצל אבידן, אמר לי. תתחנן בפניו שלא לי-חזור יותר לארץ, ואז הוא ישלם עבורך את החשבון שלך במלון, ויתן לך כרטיסי-טיסה חזרה לארצות-הברית.“

„שרף לא היה היחיד. רבים וטובים ניסו,

הבן נגד האב

הבן המאשים

רית. באמצעות חברה זו, התחיל אבי, ב-עזרתי, לגייס כספים נוספים באמריקה ו-מקסיקו, להקמת שיכון לחסידיו בנתניה.“ על רקע מפעל זה נוצר הקרע הנוסף בין האב לבנו, לאחר שישראל הפסיק לשתף פעולה עם אביו בנושא זה: „החסידים הפ-סיקו לתרום“ מסביר ישראל, „לאחר ש-התברר להם שאבי מתרים אותם על תוכ-נית שאינו יודע עליה דבר כמעט.“

היחסים המשיכו והידרדרו. אשתו של ישראל אישפזה במוסד לחולי-רוח, והוא הכיר אשה אחרת, בת-שבע סלומון. אך כאשר ביקש מאביו לעזור לו להשיג היתר-בני להתגרש מאשתו הראשונה ולשאת

50 אלף דולר

בעשרה חודשים

ישראל התעשר בעסקיו, הכיר צעיר-רה ישראלי בשם גרטה כוכמן. אולם למרות שהיתה ממשפחת הבעל-שם-טוב, לא נראתה הצעירה להוריו, והם התנגדו לנישואיהם. כאן נוצר הקרע הגדול הרא-שון בין ישראל להוריו, שאף לא נתנו

מלחמת הידיושה

את בת-שבע, סירב אביו, הסכים רק לאחר מאמצי שינוע רבים, ביחוד של הרב של-זינגר.

החותנת

העליבה

המצב הסתבך עוד יותר כאשר הגיע ישראל לאחרונה לישראל, גילה את ממדי הרכוש הרב של אביו — הכולל בין היתר בניין מפואר ברחוב בודנהיימר ב-תל-אביב, שרק אחזקתו צריכה לעלות 80 אלף ל"י לשנה. הדיונים אודות הרכוש הסתכמו בלא כלום, יצרו מישקע מרידות נוסף בין האב לבנו. עתה, היה ישראל משוכנע שאביו מעוניין לסלקו גם מכספו בירושה, גם מזכותו להמשיך את השושלת, רוצה להעביר את הכל לידי אחיו הצעיר, אברהם.

החיכוך הגיע לשיאו כאשר אמו של ישראל העליבה את אשתו, וזו עזבה את הארץ כעס. „גרנו בחילטון“, מספר יש-ראל, „כי אשתי היא בת-עשירים ולא הייתה מוכנה לגור במלון אחר. כשהיא עזבה את הארץ, היא אמרה לי שתשלח לי 2,400 דולר בטלסל כדי לכסות את החשבון של המלון.“

ויתור

על הכל

היתר זה נסיעתה החפוזה של אשתו, שאילצה אותו לדבריו להיכנע. משום-מה לא שלחה את הכסף, לדבריו. למרות ש-הילטון גילה סבלנות, הרי שהיה נתון בלחץ לשלם. לזה, נוסף הלחץ האחר. „הקצין שרף יעץ לי להתקשר עם עורר-דין הגין, מספר ישראל. „התקשרתי. התברר שהגין איננו אבנו של לייבלה הגין, אחד מחסי-דיו של אבי. הגין ניהל איתי את המו"מ, ושם, במשרדו, נוסח כתב-ההיתור שלי: תמורת חיסול חשבון המלון, כרטיסי טי-סה לשיקאגו לי ולבני, וויתור על התלויה כאילו אימתי ברצח — הסכמתי לחתום על חלקי בירושת אבי: על הכסף. על הכיסא. על הכל.“

הכלה השנייה

לזוג שהתחתן את המתנה המסורתית, זוג פמוטי כסף. כשנולד הבן הראשון, לא של-חו ההורים מזל-טוב.

„אולם למרות שהחרימו את אשתי ב-בני כל השנים, המטכתי לעזור להם“, טוען הבן. „ב-49, כתבו לי הוריי: תציל אותנו. אין כאן פרנסה בישראל. שלחתי להם כרטיסים לארצות-הברית. כשהם באו לכאן, אירגנתי לאבי מסע דרשות ברחבי הארץ. בעשרה חודשים הוא הרוויח 50 אלף דולר. באותו זמן נולד בני השני, יואל, אבל אמי לא באה אפילו לבית-חולים לברך את אשתי. כשהורי חזרו לארץ, הם אפילו לא טרחו להיפרד ממני.“

קרע

שני

מרות זאת, המשיך לעזור לאביו. „מלאתי את בקשתו של אבא, והקמתי עבורו חברה למטרות צדקה בארצות-הב-

בימים האחרונים, לשכנע אותי לוותר על מלחמתי, ולעזוב את הארץ. לוותר על תפי-קדי כיורשו של אבי, כממשיך שושלת סדגורה המפוארת. שלא לדבר על מאז-אלף הל"י, שהם חלקי בירושת אבי.“

מכנסיו-עור

קצרים

מיכסוף בין מרדכי שלום יוסף פריד-מן — הלא הוא האדמו"ר מסדגורה המפורסם — לבין בנו בכורו, ישראל, החל לדברי הבן, לפני כארבעים שנה. עד גיל חמש, חונך ישראל הקטן על-ידי אביו ב-צורה הדתית המסורתית. אך כאשר פרצה מלחמת העולם הראשונה, ברח האדמו"ר עם משפחתו מסדגורה לוינה. „שם הפך אבי לליברלי, ואני חונכתי במכנסיו-עור קצרים ובלי פיאות.“

„בסוף שנות השלושים נידלדלה יהדות וינה, ואבי החליט לחזור למקור, לסדגורה. בראשון למאי 1934 חזרנו מוינה לפולנ-יה, כשאבי מצוה עלי להחליף את מכנסי העור הקצרים במכנסי משי ארוכים וקפ-טה. אתה הלא בנו בכורו של הרבי מסד-גורה, ויורש העצר, שיכנע אותי.“

הצלה

ברגע האחרון

ייתי כבר מגובש באופיי, באותו זמן גיל, מספר ישראל, „וקשה היה לי מאיד לשנות את דרכי. אך נכונתי מפני כיבוד מצאת אב.“ אבל נראה שכאן נוצר הסדק הראשון ביחסים בין האב לבנו. בנו של האדמו"ר נשלח לשווייץ להמ-שך לימודיו, למד מדע-המדינה באוניבר-סיטת גינבה ורכש את חרבות אירופה. ב-1937 עבר ללמוד בישיבה ליטאית, וזמן-מה לאחר מכן החל מאיץ באביו לעלות לארץ-ישראל. מפחד השואה המתקרבת. „שלושה חודשים לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה הגענו לארץ, שלושה שבועות אחרי שפרצה, לא נותרה נפש חיה במקום מגו-רנו.“

ישראל החל עושה לפרנסת המשפחה, עשה חיל, הפך למעיל בהגנה, עמד בקשר

האדמו"ר והרבנית

ימים ברצח. מלחמת ירושה ממו-שכת. עיסקות פיננסיות בינלאומיות מסובכות. לקוראי העיתונים בארץ, העוקבים אחרי הסידרות הנוכחיות על המאפיה וסיני-דיקאט הפשע בארצות-הברית, התמונה מר-כרת.

אלא שהפעם, היא לא שייכת לשום סיני-דיקאט פשע: כל הדברים האלה קרו ב-מסגרת המלחמה הממושכת, המתנהלת זה שנים, בין אחד המאורות הגדולים של הציבור הדתי בישראל, האדמו"ר מסדגורה — לבין בנו בכורו, ישראל גנחל. לפני שבועיים, הגיעה מלחמה זו לשיאה, כאשר הבן התלונן כי חסידי אביו איימו עליו ברצח.

נהרג

אותדן

ספר ישראל גנחל:

„קיבלתי טלפון לחזור במלון. אדם מסויים צילצל, סיפר שהוא מחסידי אבי, ובא בשליחותו.“

„ירדתי למטה. האדם שצילצל, שהיה שם בחברת אדם נוסף, פתח ואמר לי מיד, ללא הקדמות מיותרות: תדע לך שאנחנו, חסי-די אבידן, לא נשתוק. היהודי לך. אנחנו נהרג אותך, על מה שאתה מעולל לאבידן. יש לך רק הצלה אחת: להסתלק מהארץ ולא לחזור יותר.“

„זרקתי אותם מהמלון“, מספר גנחל. „אבל זה לא הספיק. למחרת היום, החלו מצל-צלים אלי כל היום, ללא הרף, באיומים. זה היה נורא. פניתי למשטרת דיונגוף, ביקשתי שיתנו לי רישיון לאקדה, כדי להגן עלי ועל בני. היפנו אותי לקצין שגי-הוא הבטיח לי שיעשה הכל כדי לעצור את שני המאיימים.“

לא היה זה סוף הפרשה. למחרת היום, מספר ישראל גנחל, התקשר אליו קצין ה-משטרה משה שרף, הזמין אותו אליו. „שרף אמר לי שאבא שלי, התלונן עלי

במדינה

מיעוטים

ליהודי — כניסה חופשית, ערבי — שישלם

במקום אחד לפחות, הצליחו הדתיים להביא לעם ישראל את ימות המשיח: בגן החיות התלאביבי שם, יכול כל דיכפין להיכנס בימי שבת ללא כרטיס, להינות מבידור חופשי חנים אין כסף. כלומר — כל זמן שהוא יהודי, אם הוא ערבי — עליו לשלם. איך מאפשרים כניסה חופשית ליהודי — אך מחייבים ערבי ב"תשלום" פשוט מאוד: מתרימים אותם לרכישת גורילות.

קירקס בגן החיות. כאשר החליטה לפני שנתיים עיריית תל-אביב, בלחץ הדתיים לפתוח את שערי הגן בפני מבקרים, כדי למנוע מהיהודים טובים מהשתמש בכסף ביום הקדוש, היו לנוגדי ענייה תושבי עיריה בלבד. חכמי העיר שכחו את תושביה הערביים של ישראל, ודאי וודאי ששכחו מתושבי השטחים.

אולם אלה לא שכחו את גן החיות — אטרקציה מרכזית לתושבים אלה אף כי בשלום, ועל אחת כמה וכמה חינוך. מדי שבת, החל הגן מתמלא עד אסס מקום בערביי ישראל והשטחים, שהגיעו למקום במשאיות מלאות. להנהלת הגן לא היה כל חשק לאפשר גם להם כניסה חופשית. מה עושים? שילב זה, הופך גן החיות לקירקס. "תרומה". מסכיר מנהל הגן, ד"ר משה אברם: "כשראנו כיצד קבוצות גורלות של ערבים, גם מהגולן והגדה, מגיעים באוטובוסים ובמשאיות ונוכחים באופן חופשי ביום שבת לגן, החלטנו לבקש מהם תרומות. היינו מבקשים מראש ה"קבוצה סכום גלובלי, אך כשהתברר לנו שהדבר מתקבל בהתנגדות מטעם הקהל,

מבקר דרוויש ובתו תרומה לגורילות

הן היהודי והן הערבי, החלטנו להפסיק. שבת האחרונה כבר לא דרשנו תשלום". מספר מוחמד דרוויש, אב לשני בנים, שהגיע לתל-אביב כטייבה: "אין שבתי לי גן החיות, רציתי ללכת לקנות כרטיס. אבל ראיתי שנכנסים בלי כסף, שאלתי אדון אחד אם לא צריך לשלם, או הוא אמר ששבתי לא משלמים, בגלל הדת היהודית. חשבתי שהוא צוחק עלי, אבל כשראיתי ש"באמת כולם נכנסים בלי כסף, נכנסתי גם אני. הגברת בשער אמרה לי: אדון, צריך לשלם שתי לירות. אמרתי לה: אבל אף אחד לא משלם. למה דחקא אני? אז היא אמרה לי: יהודים לא משלמים. אבל ערבים כן צריכים לשלם". היא לקחה ממני שתי לירות, וכל הילדים עמדו מסביב והסתכלו איך אני משלם. למה דחקא שאני ערבי? ערבים תורמים לגורילות. ניסן קוריס, חבר הנהלת הגן (כל חברי הנהלת הגן הם בעלי מניות בו) ומנהל מחלקת הכספים של עיריית תל-אביב: (תמשיך בעמוד 30)

הענין המשותף הזה התחיל עוד בתקופת הגימנסיה. "תקחי לדוגמא את מיקי ג'אגר" הן מבקשות. "שלושתנו היינו משוגעות עליו. ומעניין שדחקא הפה — הוא שהלחיב לכל אחת מאיתנו את הדמ"ן. מעניין מאוד, חמודות. מעניין מאוד. אריק אינשטיין, למשל, לא הצליח ב"מקום שמיקי ג'אגר עשה כל כך הרבה. הן מדחחות, וממשיכות:

"נכון שאנחנו בתאהבות תמיד באותו הבחור — אבל זאת לא סיבה שהוא ית"אב בשלושתנו". בגלל שהן בכלל לא אותו דבר. אחת, למשל היא כמו אלי מקג'ראו: שחורת שיער. אצילית ואף פעם לא מתרגשת משום דבר. השניה, "אוהבת נורא להשתולל. כזאת מין, תומכ"ו חנינית עם שיער בלונדיני מחוללל והמון נמשים". 85/71 השלישית, "לעומת זאת" (לעומת מה, יקירותי?) "היא צברית טיפוסית. בלי עניינים ודי יפה". ועוד תכונת אופי חשור בה: "אוהבת נורא להתלבש יפה". זהו הסיכום המשולש במלואו. לבחירתך, בחור נחמד, בן עשרים וחמש בערך, י"רצוי גם תואר אקדמי ומראה מתקבל על הדעת."

זה הוא עולם הכרטיסים. יש בו המון זותר". לא בכולו, כמובן, "ב"רלדני צ'אפלין, למשל, אין כלום", מזהירה הכותבת ה"צעירה", "היא סתם אחת. ואני לא מבחינה בכלל למה לקחו אותה לסרט. אני אישית מכירה הרבה בחורות יותר יפות. אפילו בלי לדבר על עצמי". אבל סיכווייה הטובים במירוף עם כו"כבות בין-לאומיות לא שיכנעו את רחל

"רצוי שגם הוא יהיה יפה. או לפחות מושך" מציינת 84/71 בצניעות ושיהיה מאלה שהיו בחיים בומן המלחמה העול"מית השניה: "אני אוהבת טיפוסים מבוגרים. לפחות בני שלושים". כאילו שזה לא היה ברור.

★ ★ ★

שלוש בחביזה אחת

שלוש שהן מיספר אחד (אצלי): 85/71. ויש להן סיבה טובה לכתוב במשותף: "כו"לנו מחפשות אותו דבר", הן טוענות.

קודם כל, היא מבקשת שלא יתייחסו אליה כמו אל איזה כוכבת גדולה. ש"יקחו אותה כמו שהיא: "תלמידת שבי" עית, קצת ברדקיסטית, ונורא נורא או"הבת לחשתוף". לעולם הסרטים היא הגיעה נורא ב"מיקרה. "אני יודעת שזה נשמע כמו אגדה, אבל עובדה: בסך הכל הלכתי לקנות משהו בבוטיק". והיא אפילו לא שמה לב שמשרדי ההסרטה של הסרט

תראו יפהפיות — ואתן מוכרחות להיות כאלה, מפני שאחרת 83/71 לא מוכן אס"ר לו לקרוא אתכן, שלא לדבר על פעולות יותר מעמיקות — אל נא תחשובנה, בשום פנים ואופן, שהוא מגיע למדור הזה מתוך חוסר ברירה. לא 83/71.

שזה יהיה לכן ברור כבר מההתחלה, ש"לא חסר לו. ואף פעם לא היה חסר לו. ככה כמות שהוא "בגיל הטוב, גרוש, בלי ילדים, עם דירה חמודה (טיפוסים כאלה תמיד משאירים את הדירה אצלם) והוסעה חיוצנית מרשימה", מוכן להעניק את עצמו לחסירה של היפהפיה ("רצוי בלונדינית, ושבושם אופן לא יהיה לה אפילו פצצון אחד על הפנים") שתשלח אליו מכתב עם תמונה. בלי תמונה אין בכלל מה לדבר. והוא שונה מכולם. הוא — המיוחד, בעל הדירה וכו' — מחפש דבר אחר: יופי. וליתר דיוק, את היפה בכולן. "את זו ש"תצליח להשכיח ממני את יופיה של אשתו לשעבר". וזאת עליכן לדעת, יפהפיות-מחפשות-אתגרים — שאשתו הייתה יפה מאוד. יותר מכל מלכות היופי ושחקניות הקול"נוע הגדולות. הוא מפרט, ומוסיף: "אני ב"אמת מצטער עליה".

אבל אתן לא צריכות להצטער כל-כך. היא לא מתה, כפי שחשבתן — אלא פשוט הזדקנה. "ואני לא יכול להיות לצד יצור בלתי מושלם" כותב 83/71.

★ ★ ★

בולם זורקים את בולם

לא הלך לה בחיים, ל-84/71 (24) ה"מיסכנה. קודם היה לה חבר והיא זרקת אותו. אחר כך היה לה גם כן חבר, שזרק אותה. עוד אחר כך היה לה עוד חבר, וההורים שלה זרקו את שניהם. ועוד אחר כך, היה לה עוד הרבה חברים, וזה בכלל בכלל לא היה משנה (וגם לא זכור) מי זרק את מי.

"אבל אל תחשבי", היא מבקשת ממני, "ש"אני מושחתת או משהו כזה". פשוט — לא היתה לה ברירה. "ואל תשאלו אותי למה" היא מוסיפה.

את יכולה להירגע, 84/71 החמודה: אין לי שום כחנות כאנה.

אבל אם אתה — נשמה גברית טובה ש"כמותך — מעוניין לשמוע עד הסוף את סיפורי האהבות הרבות, מן הסוג הסוחט דמעות (שלה) וזקוק למישענת כתף גברית (שלך) — 84/71 נולדה (וחיתה בדיוק עכורך.

חוץ מסיפורים נוגעים אל הלב, יש לה גם שיער בלונדי ארוך, עור זהוב, ועיניים חומות גדולות המוגדרות אפילו ע"י חב"רותיה הרעות כ"ניפלאות".

המיפלצות שלי

לפני כמה חודשים השמעת את אריק, בכורי הגימנסיה, אחר שחיסטתי לו ב"ילקוט וגיליתי מה שהוא קולט ממה ש"מלמדים אותו בכיתה. לאט לאט חזר למוחי ההחד הגיוני מאוד, שאם יש לי גאון

במחברת תנ"ך נאמר: ● ובנוראן היה רביהטבח של המלך. הוא בישל מזון טוב וכולו אהבו לאכול מה שהוא בישל. ● חצר המסרה: חצר שצדקה כבש י

מרים החשמונאית - אשתו של הילל ושמאי

בית-המקדש, ושם היו לו ממסרות יפות. ובהיסטוריה: ● דיקטאטור הוא אחד שמנהל את הצבא והמשפט. הוא נבחר על-ידי הסנאט או על-ידי העם. הוא יושב על כיסא-שן, ומחזיק בידו גרזן. ● מרים החשמונאים היתה אשתו של הילל ושמאי. ● את ישו קברו בצליבה. השלימה את הטידרה הקטנה בחבורה, דנה, כאשר חלפתי איתה למחרת היום ל"אורך רחוב דיזנגוף, ושלט של חנות ל"מימכר עופות משך את עינה. "אמא, מה זה השלט הזה ציקיבאר? התעניינה. "ציק זה תרגולת —" התחלתי להסביר לה.

אחד בבית — למה שלא יהיו שניים? התחלתי לחטט גט בילקוט של רוני. מובן שצדקתי. הנה כמה מהפנינים ש"מצאתי במחברות שלה. ● במחברת טבע: ● הדם במחזור הדם עובר מה"ראות דרך הסתום הימני אל הסתים השמאלי. ● הלב שוכן בלפאסמה בין הפרוזדורים והחדרים, ומונח בכל חלקי הגוף. ● הצימוק שונה מן הענף בכך שאת הצימוק אוכלים ואת הענף לא אוכלים וגם את הצימוק אוכלים מן הענף. המצב לא היה מעודד יותר במיקצועות האחרים. ● במחברת גיאוגרפיה מצאתי את הפנינה הבאה: "הודו לא מפותחת ולא כיסרונית". ואילו

"אה, אני חבינה" קטעה אותי השטנה באמצע. "פה זוכרים תרגולות-בר, נכון?"

במדינה

(המשך מעמוד 29)

„בדרך כלל אנחנו לא לוקחים כסף מ־עֲרָבִים. רק מה? בכניסה הם מתבקשים לתרום כסף עבור רכישת גורילה.“

וכיצד יודעים עובדי הגן לזהות את ה־עֲרָבִים בכניסה? ה־רִ"ר אברם לא יכול היה לענות על השאלה. בשבועות האחרונים שהה בחו"ל. הקופאית של הגן, שסירבה למסור את שמה, גילתה: „קיבלנו הוראות מהנהלה איך לזהות עֲרָבִים, אך אני לא מוכנה לספר. אני לא מדברת עם עֲתִיר־נאים.“

הסכם צודק. סגן מנהל הגן זיגה יע־בץ, הקפיד פחות על סודיות: „אפשר לה־כיר את העֲרָבִים על פי לבושם. נוסף לכך, הם מגיעים בקבוצות.“ באשר להסדר ה־כספי, הסביר את שטר התרומות: „בזמנו, כשהחליטו על הכניסה בשבתות, חשבו שרק יהודים יוכלו להיכנס חִנָּם לגן־החיות. לא חזינו שלעֲרָבִים יודע הדבר, והם יתחילו לבוא באלפיהם. אז ניסינו ל־קבל מהם כסף. הסברנו להם שהכניסה חִנָּם היא רק לתושבי המקום, על־מנת למנוע חילול־שבת, והתרמנו אותם לקניית קופי גורילה וארנג־אוטאנגים! אז אומרים להם: „זה אומנם חִנָּם, אבל שים כאן עֶשֶׂר לירות.“ זה יוצא חמישים אחוז הנחה. זה הסכם צודק בהחלט.“

מעכשיו, כשהועמדנו על כך שלא ניתן להפלות בין יהודי לעֲרָבִי, אנחנו שוקלים כעת את סגירת הגן בשבת.“

קורסים

סוף סוף,

אחד הגון

יצחק בן־יהודה הוא בן־אדם הגון. כ־רבים וזרזים בעם ישראל, פתח גם הוא לאחרונה קורס להסדרה, כדי לענות על הדרישה העצומה ללימוד מקצוע זה, ב־עקבות התפתחות הטלחיות ותעשיית ה־סרטים המקומית. רבים מהקורסים האלה הוכחו כבבליים, אם להתבטא בעדינות, ו־מאות ואלפי תלמידיהם יצאו בהרגשה ש־רומו עלידי היוזמים הזרזים, ולא קיבלו תמורה לכספם. לא כן, מסביר בן־יהודה, הקורס שלו: „אני יודע שהיו קורסים ש־המשטרה נטפלה אליהם. אבל לא אצלי. אני — הגון. אצלי לומדים, ואני לא מב־סח כלום. אם בן־אדם מפסיק ללמוד, אני מתיר לו את הכסף.“

הבטיחו לי עבודה. בסתירה מסו־יימת לדבריו עומד החוזה, שעליו מוחת־מים התלמידים: „ידוע לי שעלי לכבד ה־חִיבוֹת זו, ללא קשר עם הופעתי או א־הופעתי ללימודים. כן לא אבוא אליכם ב־דרישות להחזרת התשלום.“

בסתירה מסוימת עומדים גם דבריו של דויד מרציאנו, מתלמידיו הפוטנציאליים של בן־יהודה. „באתי אליהם, הסברתי להם שאני רוצה ללמוד להיות מסריט בקולנוע.“ מס־סר דויד (22), שסיים זה עתה את שיריו תו בחיל־ההנדסה. „אמרו לי: למה לך להיות סתם מסריט? בוא תלמד אצלנו קולנוע.“ וגם הבטיחו לי עבודה בתור אס־סטנט בסרט שהם עושים.“

לפעמים מצדית, לפעמים דא. איז־אלה הסתירות היחידות. בפרוספקט של ה־מכון להסדרה, שמפרסם בן־יהודה, מתו־אר בן־יהודה כדלהלן:

„מפיק סרטים, חבר באיגוד הבינלאומי למהנדסי טלחיות וקולנוע (גיו־ורק), מ־צה במכון להסדרה, ומשתתף בכנס שנתי (1966) של האיגוד הנ״ל בלוס־אנג׳לס.“

בעד־פה, מגיש בן־יהודה את הסיפור הבא:

מה זה המכון להסדרה? זה אני נתתי אם השם. הוא לא אומר כלום. אם יש שם, זה עושה רושם יותר טוב.

אני לא מהנדס. אומנם למדתי פעם אלק־טרוניקה, אבל למדתי סרטים מתוך לימוד עצמי. אז איך אני חבר באיגוד המהנד־סים? לא חייבים להיות מהנדסים כדי לה־יות באיגוד. מספיק להיות קשור באיזו צורה שהיא לקולנוע.

אני מפיק סרטים. לא רבים. בעיקר יומני קולנוע. אני עושה קודם סרטים, ואחר־כך משתדל למכור אותם. לפעמים אני מצ־ליח, לפעמים לא. לפעמים אני מקבל ה־מנות ישירות, אבל זה לא כל־כך הולך. עשיתי שני סרטים דוקומנטריים. אחד על בית־חנן באורך 15 דקות. זה היה לפני

(המשך בעמוד 32)

ההרגשה טובה כל כך והסיבה שלא כל כך כי התרחצתי לוב כל כך עם בת-אורן

תוכניות

הפשע המאורגן

לא שודר

הסוד שמאחורי הכתבה, שלא שודרה, על הפשע המאורגן בישראל, ניתגלה רק ה שבוע. בעיקבות סידרת כתבותיו של רן כסלו בהארץ, הזמין חיים יבין אצל רן אדליסט, לפני שלושה שבועות, כתבה בנושא זה ליומן השבוע.

אדליסט ניגש למלאכה במרץ רב, השקיע המון עבודה וראיין, בין השאר, את מרדכי (מנשה) צרפתי, את ישראל דנון, פקח ב עיריית תל-אביב, את יעקב קנר, ראש מחלקת הפיקוח, את קצין המשטרה פראג ר כמה בעלי מודוניללה. כסלו עצמו סי רב להתראיין, לא היה מוכן לחזור בפני הטלוויזיה על מה שכתב בעיתונו.

המסקנה של הכתבה היתה, אומר רן אדליסט, "שאין פשע מאורגן בישראל. לפי דעתי, הכתבות של כסלו היו תפורות". על השאלה מדוע לא שודרה הכתבה השיב: "אינני יודע. לא התעניינתי".

יעקב אחימאירי, שקיבל את הכתבה כעורך העכשווי של יומן השבוע, השיב תשובה לאקוגנית ביותר: "הכתבה לא שודרה בגלל שיקולים מקצועיים שלי כעורך היומון. אני לא מוכן לומר דבר ביחס לחבר בעבודה. כל האחריות היא עלי".

את ההסבר בעברית פשוטה, נתן כתב בכיר אחר, שהעדיף להשאיר בעילום שם: "הכתבה פשוט לא היתה ראויה לשידור. מה אתם רוצים שמנשט יגיד — אני המאפיין (ראש המאפיין)? ! אדליסט ראיין את האנשים המושגמים בכתבותיו של כסלו, או מה הוא חשב שהם יגידו? אילו הוא היה חוקר את הבעייה בעצמו, זה דבר אחר, אבל להביא תגובה חד צדדית על האשמו

תיו של כסלו, אין לזה כל ערך". זוהי באמת הבעייה — מדוע לא תיומן הטלוויזיה חקירה מצולמת בכוחות עצמה בנושא זה, במקום להתרכז בטקסים, כחגי גות'יובל ובחקירות של אחרים?

עובדים

דראמה

במחלקת החדשות

נכחותו של דן שליון כמנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, עדיין אינה ניכרת על המסך הקטן. עדיין מוקרנות הכתבות, עדיין מתרחשות אותן התקלות. לפעמים נדמה ש

עוזרת ההפקה

ישנה בכלא

החל מיום חמישי, הראשון ביולי, תוקרן בטלוויזיה, במקום הסידרה הסתיימה, "גאווה ודעה קדומה", סידרה דראמאטית חדשה על פי ספרו של אלכסנדר דיומא בשם "הצבעוני ה שחור". שני שגנונות היו בחולנד במאה ה-17: האחד — שאיפה לעצמאות, ו השני — גידול צבעוני שחור. קורנליוס ואן ברלה, בוטיקאי צעיר, מצליח לגדל צבעוני שחור, אולם הוא מסתבך במזימה פוליטית ואחד משכניו, המקנא בהצלחתו הבוטאנית, מנסה להכניס אותו לבובץ ולהביא למעצרו כדי שיוכל להופיע בציבור כאיש הראשון בעולם ש הצליח לגדל צבעוני שחור. פרשת אהבים עם רוזה (תרזה ויאט) מסבכת את העניינים עוד יותר...

תוכנית דוקומנטרית מיוחדת במינה של יוסי גודארד, שצולמה בכלא המרכזי ברמלה, נמצאת כבר בשלבי עריכה. במשך שבועיים בילה צוות הטלוויזיה בכלא, יומם ולילה. ביניהם גם בחורה אחת, עוזרת הפקה גבי ארם, כדי לקבל את התמונה האמיתית על החיים בבית הסוהר. הצילומים החלו עם הספירה לפנות בוקר והסתיימו עם הספירה בחצות הלילה. התוצאה: סר פורים בתמונות המתגבשים ליום אחד כי בית הכלא ההנהלה נתנה לצוות יד חופשית, במגמה ברורה להראות שצורת ה ענישה של בית-כלא אינה טובה לאף אחד. האסירים, בהם מפורסמים ביותר, הסכימו לשתף פעולה, כדי שהאנשים בחוץ לא יראו אותם כמיפצלות, אלא כבני אדם. אף אחד מהם אינו מזוהה בשמו. מתסבר שהבעיות

דירות בקיראון, ניסה דעבול להתאבד שפך על עצמו נפט. היה מזל שהגשרורים נרטבו בנפט. מצלמתו של אפי בן-חור, תפשה את הרגע הדראמטי כמעט במקרה. אבל גילוי האיש האחר, זה שעבר לגור באוהל כדי לפנות את דירתו לילדיו הקטנים, לא היה מקרי.

אבל, מרגע שהוביה סער ראש מערכת תל-אביב החל להפיק את מוקד ותוכניות נוספות, מוטלת על רביב לעיתים קרובות מדי גם מעמסת הניהול של המערכת התל-אביבית. על רקע סמכויות בעניין זה, הגיע רביב לעימות חמור עם הממונים עליו. חיים יבין לא התפטר. הוא רק יצא לשרות מר לואים. אבל יבין הוא אחד מארבעה עובדים בכירים, שביקשו לצאת לארצות-הברית.

דן רביב
— עושים סדר

דן שליון
— בינתיים

חאראקירי

עובדי הטלוויזיה לא האמינו למראה עיניהם. הבמאי צבי דורנר (מי ואני, שלוש נקודות) הפתיע את כולם וחזר ארצה מ חופשה ארוכה, כמעט נצחית, במזרח הרחוק ובארצות-הברית. הוא הביא עמו המון חתימות, זקן, צמיד גברי מנאפל, סרט על מסעוניה של אנה ישראלית במימי מזרח אסיה ואת אשתו היפה, הצלמת אלכסנדרה, שאצבעותיה היו בזמנו הבובות בתוכנית לפעוטות נדי ורינה.

אף הסיפור והמעניין ביותר שלו הביא דורנר מיפאן. זהו הסיפור על המחשבים בשרות הטלוויזיה הממלכתית — דבר הקיים אך ורק ביפאן. המפיק שם צריך

בכלא רמלה, בו יושבים רק אסירים חשופים על עבירות חמורות ביותר, אינו בעי יות של מיסכב זכר וסמים משכרים, כי אם בעיות הנובעות מן הסגירות הממושכות, המעוותות את האדם והמנתקות אותו כמעט

תרזה ויאט, הצבעוני השחור

לחלוטין מן המציאות בחוץ. דוגמא קטנה מן הסרט: אסיר מבקש חופשה. עונים לו: "אתה כאן רק חמש שנים. תבוא בעוד חמש שנים ואז נראה". התוכנית, הנקראת בשם שנים של צל, תובא לשידור ב-6 ביולי לאחר למעלה משלושה חודשי עריכה קפדנית ביותר.

דן אגב, בניגוד לפרסומים בעיתון

סוף עם שליון על אינטרסציה של כתבה מסויימת — שיבושם להם.

המתפטר השני, מרדכי קירשנבאום — עבר לעבוד במחלקת התוכניות במסגרת המדור התיאודורהסברתי של אביטל מוסנזון.

הרעיון הכללי הוא ליצור תוכנית דומה לתוכנית הרדיו ושות האזנה. במסגרת מדור זה יועסקו כמפיקים גם נקימון רון, גל הממונה לשעבר של הטלוויזיה; ראובן מורגן — ראש שירותי-ההפקה לשעבר; ויוני רונן מנהל מחלקת החדשות לשעבר.

בינתיים מחל רונן על כבודו וחזר לעבוד במחלקת החדשות כעורך וככתב. כן נכנסו לעבודה בחדשות בעברית גם ארי סופר, בעלה של גלוריה סופר, שהסתכסך עם מנהלו הקודם מן החדשות בערבית (בראל) והשדרן הבמאי אריה אורנגר החל אף הוא להכין כתבות שדה (על לחין התק שורת אינטסלאט 4). עם זאת ברור כיום כי המאבק בין הסניורים הותיקים של מחלקת החדשות לבין מנהלם החדש שליון, נעשה בסונים גבוהים ביותר.

לעומת זאת נראה מסתובבים, חייכנים ו מלאי תקווה, בבית-הטלוויזיה כמה כתבי עי תונים יומיים, הבאים בחשבון כחלטוריסטים של מחלקת החדשות: אברהם קושניר מ דבר, כבר משמש ככתב כלכלי. כן מתנהל משא ומתן עם כתבי דבר נחום ברנע ורם עברון ועם כתב הארץ דן מרגלית, אולם שלא כבמדור הספורט, שאלה היא, אם אפשר יהיה לבנות את מחלקת החדשות על פרילאנסרים.

סיכם זאת השבוע אחד הותיקים, המצב בחדשות הוא פקפולי. מצדדיו של שליון מגדירים זאת אחרת: דן פשוט עושה סדר במחלקה והגיע הזמן שמישהו יעשה זאת כך שהתוצאות תהיינה ניכרות על המסך.

נוגות נאט"ו

ניס, לא הגיש יוסי גודארד את הת פטרתו מהטלוויזיה, אלא רק ביקש חופשה לשנה. נכון הדבר שזוהי חופשה ברונה, אולם עדיין לא סוכם סופית בעניינו, והחלטתו עשויה להשתנות ב כל רגע. גם הפירסום על התפטרותו של יעקב בן-הרצל ("מסך") היה בו כדי להטעות. בן-הרצל אינו מתפטר ואינו יוצא לחופשה ברונה. לכל היותר הוא יוצא לחופשה רגילה, לאחר שבא על סיפוקו ביחס ליחסה של ההנהלה כל פיו.

הסערוריה של השבוע נוגעת הפעם ל דגרים הנמוכים בטלוויזיה. הסקנדל הפעם הוא ביחס לקורס הבמאים שיפתח בקרוב במרכז ההדרכה של רשות השידור. נרשמו כ-35 איש: צלמים, עורכים, עוזרי הפקה וכל העובדים הרבים, החולמים להיות אי פעם במאים. 12 נתקבלו לשלב השני של הקבלה. בועדת הקבלה ישבו ראובן מורגן, ראפה עינבר, מנחם שובל מה טלוויזיה הלימודית, אליהו יונס, ראש מרכז ההדרכה, והסמנכ"ל ארנן צוקרי מן. פתאום נתברר לחלק מחברי ועדת הקבלה, כי לשלב ב' הוזמנו אנשים שלא עמדו במבחן הקבלה ואילו אנשים מסויימים שכן הוחלט להעבירם לשלב ב', קיבלו הודעת דחייה. הדבר הסעיר את הנרשמים, שיגילו את הנעשה מאחורי-הקלעים בעוד מועד. המועמדים מלאים גם טענות כרימון ביחס לתוכנית הקורס. לא ברור בדיוק מה חולקים ללמד. ההרגשה היא שזה לא רציני. טוענים גם נגד האחראי לקורס, ראובן מורגן, שהוא במאי-פילם מעולה, ולא במאי-סדיו. צפויות התפתחויות נוספות.

רק לתאר את תוכניתו בקווים כלליים בפני המחשב ומיד הוא מקבל תוכנית עבודה מושלמת: איזה אולפן הוקצב לו, איזה ציוד נחזק לו, כמה מצלמות, תאריכי צילום. תאריכים אלטרנטיביים למקרה של תקלה ו כי וכו'.

מסכם דורנר: "הכי מצחיק היה לראות כיצד מחשב בודק מחשב ביחס לתאריכי שידור. אבל בסך הכל התוצאה התוכניתית היא גרועה. הכל יוצא בשיטת הסרט הנע, כאילו מבית-חרושת לשימורים. במיוחד נר אים כאלה המעורבנים היפאנים על הסמור אים האמיצים. בפני היפאנים, אין לנו מה להגביש מבחינה תוכניתית".

אבל מה שדורנר לא העלה על דל שפתיו, הוא הרעיון הפנטסטי לרפא את השרותים החולים של הטלוויזיה הישראלית, על ידי איזה קומפיוטור יפאני משוכלל. זה פשוט לא כל כך פשוט. גם בשביל מחשב צריך טכנאים טובים.

חדריך

✱ זו בעייתך (יום ד' 23/6, 18.30) המבנה החברתי בכפר הערבי, משטר ה חמולות, הנישואין, אורח החיים וכד' כפי שצולם בכפר קנה, בתמרה, בדי-רחא ו בבקעה אל-גרבית. כותרות תרגום בעברית. מפיק — יעקב למדן. במאי — יצחק גורן.

✱ סרט השבת (יום ד' 23/6, 20.35) לוחם השוורים הנפלא — הגימלט מן הוירה ביום שמוטיע בה לראשונה בן חסותו. משתתפים: אנטוני קחין ומורין אהרה.

✱ הסרת הלב (יום ה' 24/6, 20.20) סרט דוקומנטארי על הסוריאליזם ביצירי תיהם של שמואל בק, יוסף ברנר וזבתיה אסולו. במאי — זק מורי קתמור.

✱ רשות הבידור (יום ה' 24/6, 20.50) מופע בידור איטלקי בהשתתפות גינו פרה, אני גיראדרו, דלידה, אנטואן, שאול אונאבור ואחרים.

✱ האדם השקט (יום ו' 25/6, 21.40) סרט המפורסם של גיוהן פורר על המת אגרף החור מארצות-הברית לאירלנד. ב השתתפות: גיוהן ויין, מורין אהרה ובארי פיצינרלו.

✱ אירומייד (שבת 26/6, 20.35) סרט המבוא לסידרת המתח החדשה, ש ביבורה הוא מפקח הבלשים איירונסייד ה מולק לכסא גלגלים. בהשתתפות ריימונד בור.

✱ פעודה והרפתקה (יום א' 27/6, 21.50) הרופא המורד ד"ר מרכוס וולבי. בהשתתפות רוברט יאנג וגיימס ברולין.

במדינה

(המשך מעמוד 30)

שנה. ועשיתי גם סרט על הקיבוץ הדתי יבנה. 20 דקות. בהזמנתם. זהו זה. לא יותר. צילמתי סרטים גם ביוזמתי על הי מכביות, אבל לא הלך למכור אותם. הם שוכבים כאן אצלי.

הממשלה יש לה תקציב עצום, אבל היא לא נותנת. ניסיתי כמה פעמים. אבל זה לא הלך. בחוסר ברירה, אני עושה קורסים להסרטה. כמה קורסים עשיתי? לא זוכר. אני לא סופר אותם. אולי עשרה קורסים. יש לי כ-80 בוגרים אולי אפילו מאה. לא יודע כמה.

אנחנו לא מבטיחים שום דבר בבית הספר הזה. באים לכאן חובבים שאנחנו מלמדים

מנחם בנייהורה
"לא הבטחנו —"

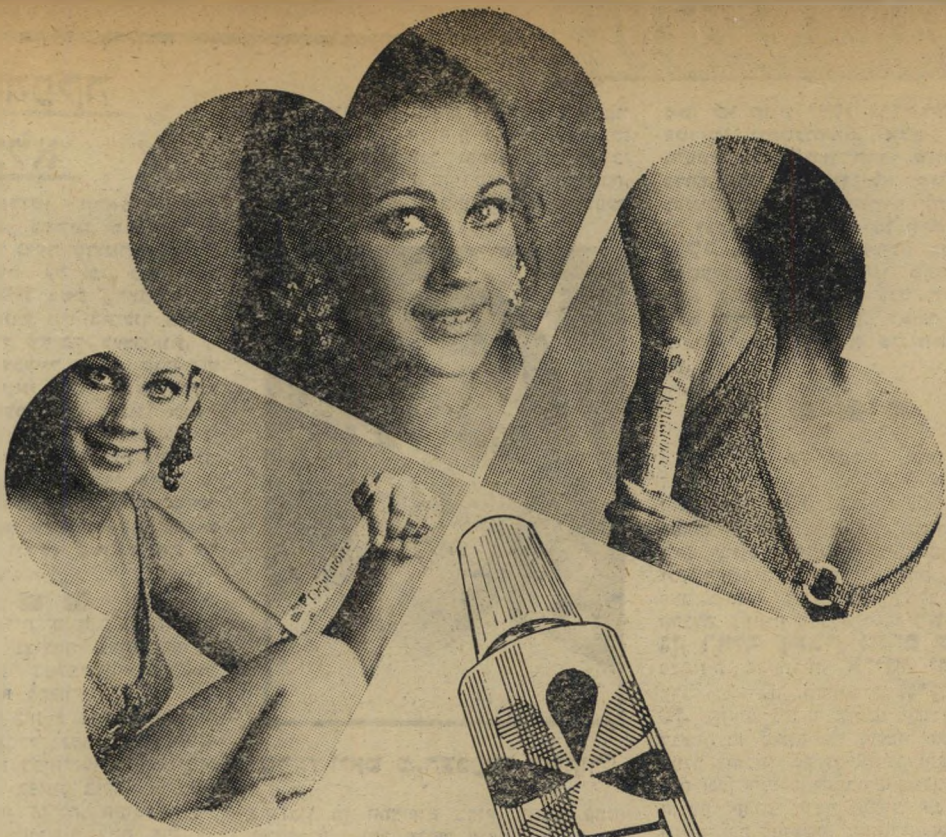
אותם הכל, במשך שלושה חודשים. מחיר הקורס 300 לירות. אנחנו לא מבטיחים עבודה. בתום הקורס אנחנו עושים סרט של שמונה דקות. ביום אחד. באותו יום, לומדים התלמידים את העבודה המעשית. **כן מבטיחים, לא מבטיחים.** חיי סרטיאום מסויים קיים גם בין בנייהורה למזכיר בית הספר, יעקב אודם, היודע ל־ספר לתלמידים פוטנציאלים כי בקריב

מתעניין מרציאנו
"כן הבטיחו"

עומד הקורס לקבל הכשר ממישרד המסחר והתעשייה, וכי הבמאי אלכסנדר פורד עזר מד להגיע ארצה ולביים סרט בהפקת בן יהודה. "אפילו כתבו על זה בעיתונים." מה כתבו? "שפורד עומד לבוא ארצה", מסביר אודם.

עוד מהבטחות המזכיר: "בהפקת סרט וקוקים להרבה אסיסטנטים. אני אעדיף לך חת אנשים מהקורס שכבר יודעים את הי מיקצוע, מאשר סתם אחרים שלא למדו בקורס. בקורס לומדים כ-15 איש. בודאי כולם יהיו אסיסטנטים בסרט שלנו. כאשר שמע בנייהורה את הבטחות מזכיר רן, התכחש להן מכל וכל: "אני לא אחראי למה שהוא מבטיח. אנחנו לא מבטיחים עבודה."

צח וענוג
יהיה עוד גופך
בעזרת
דפילטור

הקדם הקוסמטי המושלם
להסרת שיער מיותר

נוח לשמוש השפעתו ארוכת טווח
אינו מכאיב

דפילטור מוצר צמרת נוסף של "וולה"

במחיר 4.41 ל"י

שפופרת גדילה

העולם הזה

תעריפו המנויים של
החל מ-1.6.1671

לשנה לחצי שנה
בלירות בלירות

35	68	דמי המנוי בארץ
40	76	לכל ארצות תבל, בדאר רגיל
		דמי המנוי לארצות חוץ בדאר אויר
49	96	לכל ארצות אירופה ואיראן
62	120	לארצות-הברית ולקנדה
67	130	לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, ניגריה, קניה, ציילון, חוף השנהב, תאילנד
77	150	לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, גואטמלה
79	160	למקסיקו, פנמה
87	170	ליפאן, ונצואלה, ארגנטינה וברזיל
95	186	לאוסטרליה וניו-זילנד

למען
יופי
שערותיך

ROJA
PARIS

סגול

השבוע נזח מאוד להתבססות באמירה חדשה, משפחתית או מיקצועית. ביטחונך ה' עצמי לא יכזיב אותך הפעם, כפי שהכזיב במיקרים רבים בעבר.

וואזניים
22 בספטמבר -
22 באוקטובר

את טובתך הן רוצות. בכל אופן, לא בשטח זה דווקא. מוטב שתסמכי על האינטואיציה.

עקוב
22 באוקטובר
22 בנובמבר

אליהם. תוכל להתנחם בשטחים אחרים
שבהם ההצלחה תאיר לך פנים בעתיד.

קשת
23 בנובמבר
20 בדצמבר

גבה-קומה, שאתה מעריכו כאדם ובון. אל תשמע לעצותיו השבוע, כי הן יכשילוך.

גדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

את הפירות, אם כי בעתיד הלא כל כך קרוב. הסימן הראשון: שינוי בצמרת.

20 בינואר -
18 ינואר

— בכל אופן, היא תלמד אותך לקח, שיתן לך הרבה מאוד חומר למחשבה.

זנים
19 בפברואר
20 במרץ

ההירות. אל תיתן להצלחה לסנוור אותך
שקול כל צעד בטרם ביצעת אותו. את,
בת דגים, ערכי בשבוע זה את כל ה-
קנייות שתיכננת. במישור הרומנטי אומ-
נם צפויה לך הצלחה, אך היא חולפת.

עלה
21 במרס -
20 באפריל

כוכבים שבוע של אהדה מצד הסובבים
אותך. השתדלי לנצל אהדה זו לטובתך.

11W
- 21/03/21
20/03/20

בהתאפקות לבני משפחתך ואל תיגרר לפרובוקציות. השתדל גם להרבות במסעות.

תאודים
21 בנואי -
20 גיוני

מנטיים ומשפחתיים — מצפה לך שבוע
רבי-סיפוק ושיפור בתנאיך הכלכליים.

סרטן
21 ביוני -
20 ביולי

מהשיעמום ממנו אתה טובל כבר זמן רב.
סרטנית — הרפתקה רומנטית קצרה באופק.

אריה
21 ביולי -
22 באוגוסט

תחמיץ את ההדמ-
נות, תעשה בכך עוול גדול לנפשות ה-
קרובות לליבך. רומנטיקה קורצת באופק.

בתולה
- 22 באוגוסט -
22 בספטמבר

פּעס. בקרב המשפחה, יהיו ימי אמצע ה־
שבוע נעימים ומאושרים מאוד. נצלו זאת.

שייקה באדכום שוטרים
בראבו, שוטרי

במאומה מאותם המופיעים בקטלוגים הי-
מסוימים.
אבל מה על המוסר? אל דאגה, השוטר
אזולאי לא יכזיב. כמו שהוא אומר בסרט,
הוא נשוי, הוא שוטר, והוא גם כהן. נו
באמת, אחד כזה מוכרח להיות יצור מושלם.

שיא המהירות

אולי נדמה למבקרים שהם מבינים ב-
קולנוע. הם טועים: עובדה, מיכאל שוילי
כבר הספיק לממן ברווחים שהפיק מ-
אריאנה את פישקה במילואים. כן, סרטו
החדש.

אולי נדמה לבמאי קולנוע שהם יודעים
את המיקצוץ. הם טועים. בעוד כולם מזי-
עים בחמישה חודשי צילום ובשבעה שבועות
עוד עריכה הספיק ג'ורג' עובדייה, הבמאי
של שוילי, לגמור את הצילומים בששה-
עשר יום. עוד שבוע, וצ'יק-צ'ק — הסרט
מוכן.

איך הם עושים את זה? זה פשוט עניין
של שיטה. מסביר עובדייה, שעשה את
אריאנה ואת אהבה בנמל ועוד איוה עש-
רים וארבעה סרטים בפרס, "זו הסיסמה
שלי. בשביל מה צריך לעבוד חודשים? אני
יודע בדיוק איך אני הולך לצלם כל שוט
ושוט. ולצלם שלי אני לא מסביר כלום
קודם, וגם לשחקנים לא. יותר טוב שלא
יידעו כלום. אז זה הולך כמו שצריך, בלי
ויכוחים."

צבא וחניכים. וככה, לפי הסיסמה
הזאת, יש כבר קומדיה ישראלית חדשה
מוכנה. הנושא, אומר עובדייה, לגמרי יש-
ראלי: "אמרנו עלי שאני עושה סרטים פר-
סיים ותורכיים, שאני לוקח מסרטים הוד-
יים... אז החלטתי לקחת גם צבא וגם
חסידים. אני לא מבין שום דבר לא בצבא
ולא בחסידים, אבל לפחות ייראו שזה יש-
ראלי."

איך מגיעים חסידים לקומנדו ובכן, פיש-

זמרת דקידה
זהו, יופי

קולנוע

ישראל

אז אולי

בכל זאת?

היכוננו, היכוננו! לאספריים קישון יש פית-
רון לכל בעיות הפשע בארץ, ובעוד כשבו-
רים ימים הוא עומד להציג אותו בפני ה-
קהל.

הפיתרון: שוטר מסוג חדש, השוטר אזול-
אי, האיש האהוב את הציבור. מוכן לשלם
בעצמו דו"ח של עבריו תנועה, אם העבר-
יו בוכה יפה. מוכן להתחשב בכל הבעיות
של הוונות בשטה, ומוכן, אפילו להישאר
עשר שנים שוטר פשוט, ועוד עשר שנים
רבי-שוטר, מתוך אהבה ודבקות במטרה.
עם שוטר כזה, לא היו לבוהימה בעיות
עם החשיש, ולא היה ללנסקי מה לדאוג

ניצה שאוי באדכום הפושעים
ברצינות, זונה

בקשר לאורחיו. הכל היה מסתדר על הצד
היותר טוב. לכן, מספר קישון, אפילו ה-
עולם התחתון אינו יכול לוותר על אזולאי,
וכאשר מתכננים במשטרה לפטר אותו,
על שהניח לשודדים לפרוץ לחנות מאחורי
גבו, שעה שהוא הסביר בידענות לאיש
הגיא, מה זה "שוטר שמריח פשעים", קם
כל העולם התחתון להגנתו.
ואיך מגן העולם התחתון על שוטר?
פשוט מאוד, מארגן לכבודו פשע, ומניח
לו לפתוח אותו. מה זה פושע קטן אחד ש-
יבוא על עונשו, בתמורה לנכס נדיר כמו
השוטר אזולאי, המסתובב בשטח?

דשחק, לא "דשחק"! מאחר ומדור-
בר באספריים קישון, אין צורך לומר שזו
קומדיה. ומאחר ושייקה אופיר מגלם את
התפקיד הראשי, אין צורך להסביר שהוא
התכונן ביסודיות לתפקיד. אין זה עוד רי-
שום מצחקיק של שוטר, כמו בארבינקא או
חעלת בלאומילד. שייקה בילה ימים במש-
טרה, התחקה אחרי פעולות "חבריו למק-
צוע", וקיבל אפילו כרטיס שוטר של ממש.
כשישיקה אופיר משחק, הוא לא "משחק".

ולמי שדואג פן נעדר המין היפה מן ה-
שטה, אל דאגה. ניצה שאול, בעלת אלף
הפרצופים, מגלמת הפעם זונה קטינה ו-
רומנטית, המתקשרת לשוטר הגיבור. גם
היא הראתה רצינות רבה בעבודה, הלכה
לראות את "הנערות" בעבודתן, ואפילו הצ-
טלמה במשטרה, בצילומים שאינם שונים

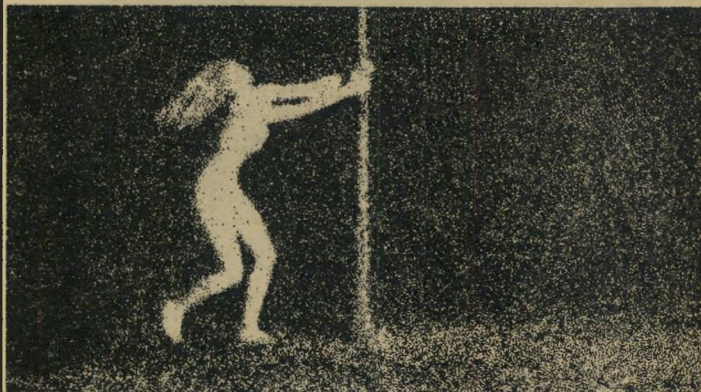
בת טובים מסתבכת

סרט חובה לצעירים

המחפשים דוכס

סרט חובה להורים הרוצים

להבין את הדור הצעיר

על סף ביתך

קולנוע, פ א ר " ת"א, 7.30—9.30

הצגת בכורה

אברהם אבינו

נגד

שרה אמנו

(שירי החומש של איציק מאנגער בעברית)

ערב מקסים ומהנה בתיאטרון העממי א. דשא (פשנל)

הצגה זו הנה מהיפות שבה-

צגות שהופקו על במותינו בי-

שנים האחרונות.

דומה שאין בארץ מומחה גדול
יותר משמואל בונים לעצב ל-

במה את החומר התיאטרוני ה-

גלום בשירי מאנגער.

יש לבונים נסיון עצום בחרי-

זת מחזה שלם משירים וקטעי

קישור ובגיבוש דמויות של בני

אדם קטנים. אין כמוהו בהבר-

קות זעירות של בימיו וכל זה

בא לביטוי בערב מהנה זה.

ההצגה הנה מלאכת מחשבת

ויצירת מופת של שילוב כוחות

מעולים בונים—חפר—ולצר. חיים

חפר עשה בתרגום השירים עבר-

זה יפה ומכובדת, השירים ה-

עבריים של חפר חכמים ומזומ-

רים ואינם גולשים לחריזה מאו-

לצת ולהתחכמויות זולות. דב

זלצר מוציא בשנים האחרונות

לחנים בשפע והפעם התעלה על

עצמו בהפקת צלילים אשר מת-

חשק לך לזמזום מיד עם שמיע-

תם. עבודה מוסיקלית זאת הנה

ההצגה הנאה מלאכת מחשבת

ויצירת מופת של שילוב כוחות

מעולים בונים—חפר—ולצר. חיים

חפר עשה בתרגום השירים עבר-

זה יפה ומכובדת, השירים ה-

עבריים של חפר חכמים ומזומ-

רים ואינם גולשים לחריזה מאו-

לצת ולהתחכמויות זולות. דב

זלצר מוציא בשנים האחרונות

לחנים בשפע והפעם התעלה על

עצמו בהפקת צלילים אשר מת-

חשק לך לזמזום מיד עם שמיע-

תם. עבודה מוסיקלית זאת הנה

העולם הזה, שבו עון תחושות ישראליות •
המקרה והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 200134 •
תאריך: 136 • מן מברקי: עולמית • בית-דפוס: משה שחם
בני-אביב, רח' פין 6 • גלושיות: צינורגריה כספי בני-אביב •
העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בני-אביב

קה, פשוט אגיע בטעות. והטעות הזאת סיבכה אותי בהתנגשות עם ירדנים, ובטח בארץ אויב, ובחטיפה ממועדון לילה (שם מופיעה הזמרת היהודיה-אנגליה, דליה, ז' משוחקת בידי לאורה רימון, איריס לש-עבר) ובעוד כמה הרפתקות שאינן כתובות בספרי הקודש. מובן שהסוף טוב, ופסקה (משה סולן) וחברו שמיל, שיצא אחרי לח-פש אותו, חוזרים גיבורים, ויש גם צחוק וגם אקשן.

כמו שעובדיה אומר: "מה שמעניין אותי, זה שהאנשים יגידו שזה יופי!"

כוכבים

הריון

בוונציה

אחת הדמויות הבולטות בסרטו עטור הפרסים של לוקינו ויסקונטי מוות בוונציה, הוא נער שחוי בשם בורן אנדרסן, המגלם את דמותו של ילד בן 13 או 14, המעורר ביופיו המשולב, את היצר ההומוסקסואלי של מלחין תושב, אשר בא לנסוש בעיר. בחיים, בורן אינו בן 14 אלא בן 16, יסה להפליא, אבל לפי כל חוקי שוודיה, עדיין קטין. לכן, לקראת ההסרטה, נשלח ה-נער, אשר תואר על-ידי רבים כ"מלאך של בוטיצ'לי שקם לתחייה", לביתם הצילומים באיטליה, בלוויית משגיחה המבוגרת ממנו בכמה שנים.

אחרי כמה שבועות חזרה המשגיחה, ב-

שחקן. בורן אנדרסן, מלאך

גפה, לשוודיה. ולא סתם חזרה, אלא ב-הריון. מסתבר שהמלאך היפהפה והקטין אינו תמים כל-כך, ולא השתעמם בין צי-לום אחד לשני.

מה שמעוללים המלאכים, היום!

תדרין

תל-אביב

**** **חיל בחול** (תל-אביב, אר-צות-הברית) — העבא האמריקאי משמיד בשיטתיות שבטים אינדיאניים שלמים, ב-סרט שהשלכותיו האקטואליות במלחמת ויאט-נאם. סיום מסמך-שיער. סרט שחובה מוחלט לראותו.

**** **פרסי** (בר-הודה, אנגליה) — השתלת אבר-מין יוצרת שורה של בדיחות משעשעות, נועזות מבלי להיות גסות, לא גאוני, אבל מבדר בימי קיץ לוהטים.

**** **סיפורי ביאטריקס פוטר** (פריס, אנגליה) — מיועד להובבי באלט, ו-לילדים אשר יתנו כולם בודאי מן הכורי-אוגרפיה של גרדריק אשטון, מן המסיכות הנפלאות ומן הצילומים המעולים, בהם קמות לתחיה כל החיות המאכלסות את סיפורי הילדים של המספרת הבריטית.

**** **בתו של רייאן** (צפון, אר-צות-הברית) — סיפור-אהבה על רקע הת-קוממות אירלנד במלחמת-העולם הראשונה. צילומים עוצרי-נשימה, הרבה סצנות רגיי-שות, במשך שלוש וחצי שעות.

**** **הקין שחלק** (זמיר, ארצות-הברית) — התברותם של ארבעה צעירים, בחופשת קיץ על חוף הים. רגיש ומשוחק היטב. הבמאי: פרנק פרי.

פנתר בלי שיניים

המהפכן (סטודיו, תל-אביב; ארצות-הברית) — הרי לכם סרט לפי מיטב צווי האופנה: כל-כולו עקבה פוליטית אחת גדולה. הציטטות מפורזות בו לאורך ולרוחב, וכולן מלומדות ומסובכות. קריאת-התגר נגד אי-הצדק הסוציאלי נשמעת בקולי קולות. בקיצור: כרוז ש-י מושיט לסטודנטים חסרי-מנוחה בארצות-רווחת.

גיבורו של הסרט הוא סטודנט, הרואה עצמו כבן המע-מד הנחות, אם כי הוריו נראים כבורגנים מכובדים לכל דבר, אם לא יותר מזה. הוא מתקומם נגד — לא ברור מה ולא ברור מדוע. הוא חי בארץ בלתי-מוגדרת, עם מש-טרה אלימה וצבא החונק את האישיות. בקיצור, מין תמ-צית שיטחית ודהויה לפרברי-העוני של לונדון או ניו-יורק. מאחר והסרט נעשה, כנראה, עבור "אנשי שלומנו", אין כל צורך, כמובן, להציג את העובדה שמישטר זה רקוב ופסול, מאחר וזה ברור לכל. מצד שני קשה לדעת מדוע מוצגים המהפכנים באור קצת מנוחך, כמסורפים לדבר, חסרי-תקווה, או כאנשי-רוח המפריחים תיאוריות שאינן מובנות לאותם שעבורם מארגנים מהפכות.

אבל פולי ויליאמס אינו גודאר. הוא אינו מעז לתת

ג'ון וייט: מקאובי למהפכן

גיבוי אף לאחת מן הדעות שהוא מציג, מתלבט ומתחבט אבל אינו נוקט עמדה. אפילו דמותו של ג'ון וייט, ה-קאובי בחצות, אינה מצליחה לתת לסרט דמות מוגדרת.

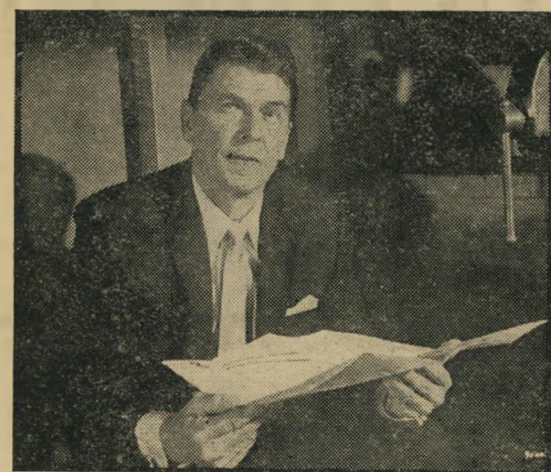
חברה למוות בע"מ

הרוצחים (אלבני, תל-אביב; ארצות-הברית) — במקור, זהו סיפור קצר של ארנסט המינג-וויי. אלמוני, שאין לדעת מי הוא, מסתגר בחדר עלוב, וממתין לשני רוצחים שנשכרו לחסלו. הוא אינו מנסה לברוח, להציל את חייו או להילחם בתוקפים.

על יסוד זה בנה הבמאי דון סיגל, עם התסריטאי ג'ורג' קון, סרט עלילתי שלם, שהתחלתו הסיפור של המינוווי, והמשכו סרט בלתי-רגיל, הנראה עד היום (ה) סרט נעשה כבר לפני שמונה שנים) מעניין ביותר ויוצא-דופן.

סיגל, מבעלי-המיקצוע המעולים של הוליווד, מגלה כאן יסודיות במלאכתו. גווי המתכת של הצילומים, המבטים של שני הרוצחים ותנועותיהם, הקצב בו מתפתחת כל סצנה עד לשיאי-אלימות מזוויעים בסוף הסרט, הכל נעשה ביעילות המקפאה את הדם. ולבסוף, אם לי מארווין עוזר להעניק לסרט זה ייחוד משלו, הרי יש שחקן אחר שוודאי יעניין את הפוליטיקאים. הכוונה ל-ראש כנופיית השודדים בסרט, והנבל הגדול שבכולם. כאן

ריגן: שיא של זוועה

מגלם אותו רונאלד ריגן, באחד מתפקידיו האחרונים לפני היותו למושל מדינת קליפורניה.

יותר גרוע מפורנופיה

סוף שבוע (ירון, תל-אביב; דנמרק) — זאת אינה ביקורת, אלא אזהרה. כל מי שאינו הולך לקולנוע על מנת לישון, מוטב שידיר רגליו מקולנוע "ירון", לסרט זה, ויחסוך לעצמו עצבים ומחיר של כרטיס.

ואל תלך שבי אחרי אותה מודעת-פירסומת קוסמת, ה-מפתח את הציבור בטענה כי, "אחרי שנים רבות הסכימה הצנוורה להתיר את הצגת הסרט". כי מה ששכחה מודעה זו להכריז, הוא שהצנוורה התירה אותו, אבל רק אחרי שעברה עם מיספרים דרך הצלולואיד, לכל הכיוונים ה-אפשריים, והותירה מוצר מנוחך ועלוב.

הסרט, שהופק כבר לפני מיספר שנים, הוא סיפורם של שלושה וחצי זוגות (החצי הוא רווק מושבע, שחסיק להכיר אינטימית את כל הנשים האחרות בחבורה) בוילה על חוף הים. מכאן לא קשה להסיק שידובר בהחלפות בני-זוג, שיעמום חברת-השפע, ועוד נושאים מקוריים מסוג זה. אלא שבמקורו, מדבר הסרט בצורה גלויה על נושאים אלה, שבקנה-מידה של העבר, נחשבו לנועזים ביותר.

אמנם, אין זה צודק לשפוט סרט לפי שאריות שנותרו ממנו, אבל מצד שני, קשה שלא להסכים לדעתו של אחד

אזורה, לא ביקורת!

הסדרנים בפתח הקולנוע, שטען: "כאן מדברים כל הזמן על מין, אבל שום דבר לא רואים."

סר מיני מיושן. מישחק מעולה של גלגדה ג'קסון (בעלת האוסקר) ואוליבר ריד. **** **הקירית של אזרה** (ה-עומר מעי לכל חשך (אודלי, איטליה) — קאפקה מתהלך בעולם המחשבים, כאשר מפקח-משטרה מבצע רצח בדם קר, והרשרי-יות מוכנות להסתיר את המעשה, כדי לא להטיל צל של דופי במנגנון אותו מפעיל המפקח. קר, ציני ועשוי היטב.

הברית) — החיים על גדות המיסיסיפי ב-תחילת המאה, לפי סיפור של ויליאם פוק-ג'ר, עם הרבה הומור ומישחק שובה-נפש (ש) סטיב מקוין, רופרט קרוס (ידידו ה-כושל והילד מין' פוגל.

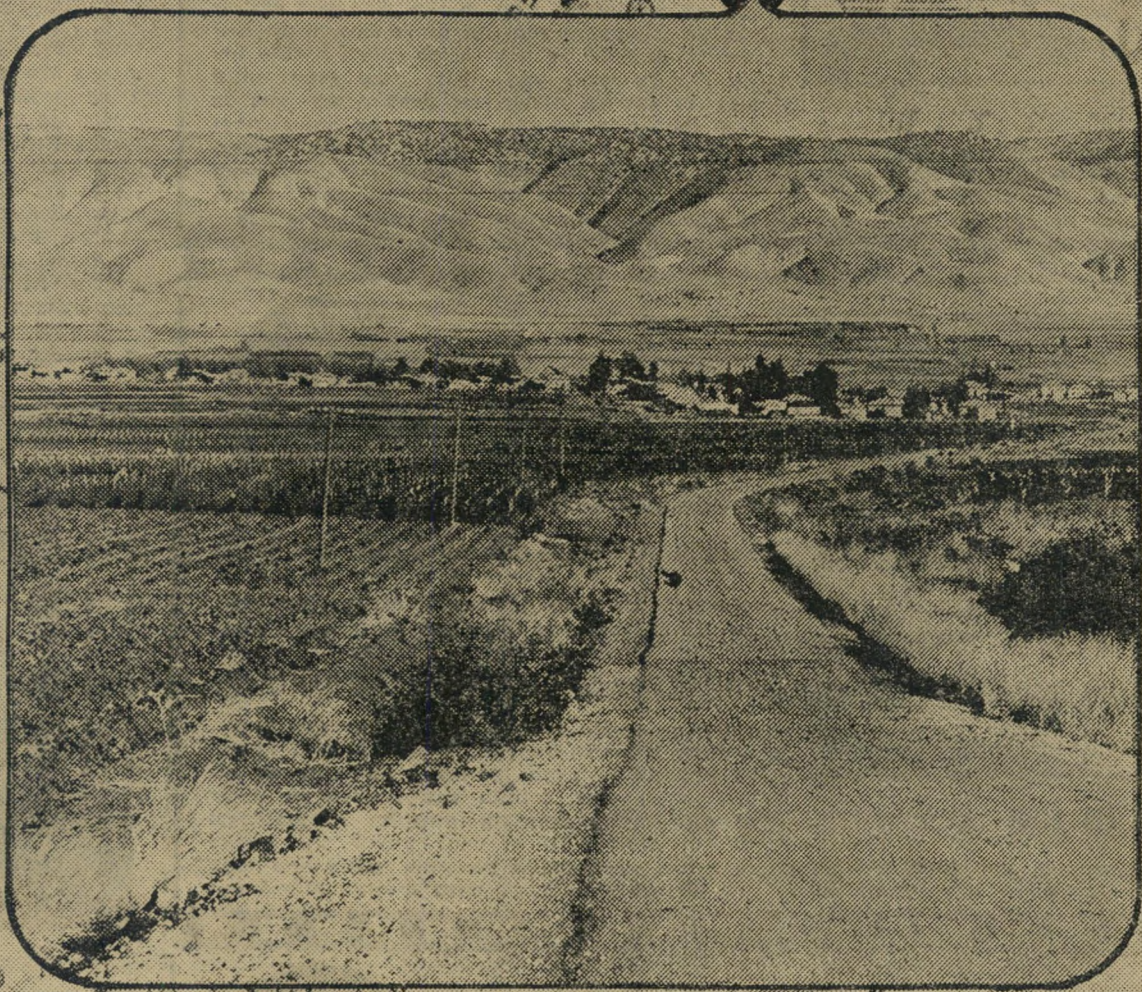
**** **נשים אוהבות** (דון, אר-צות-הברית) — העיבוד המוצלח ביותר לכתביו של דה. לורנס, המתאר מאבק השתחררו-תם של ארבעה צעירים מדעות קדומות ומר-

**** **רסיסי חיים** (שדרות, אר-צות-הברית) — האמריקאי המתוסכל אינו מצליח למצוא את מקומו בחברה. סרט מעני-יין ויוצא-דופן, עם מישחק מרתק של ג'ק גיקולסון בתפקיד הראשי.

ירושלים

**** **הפירחה** (ירושלים, ארצות-

ירדנה

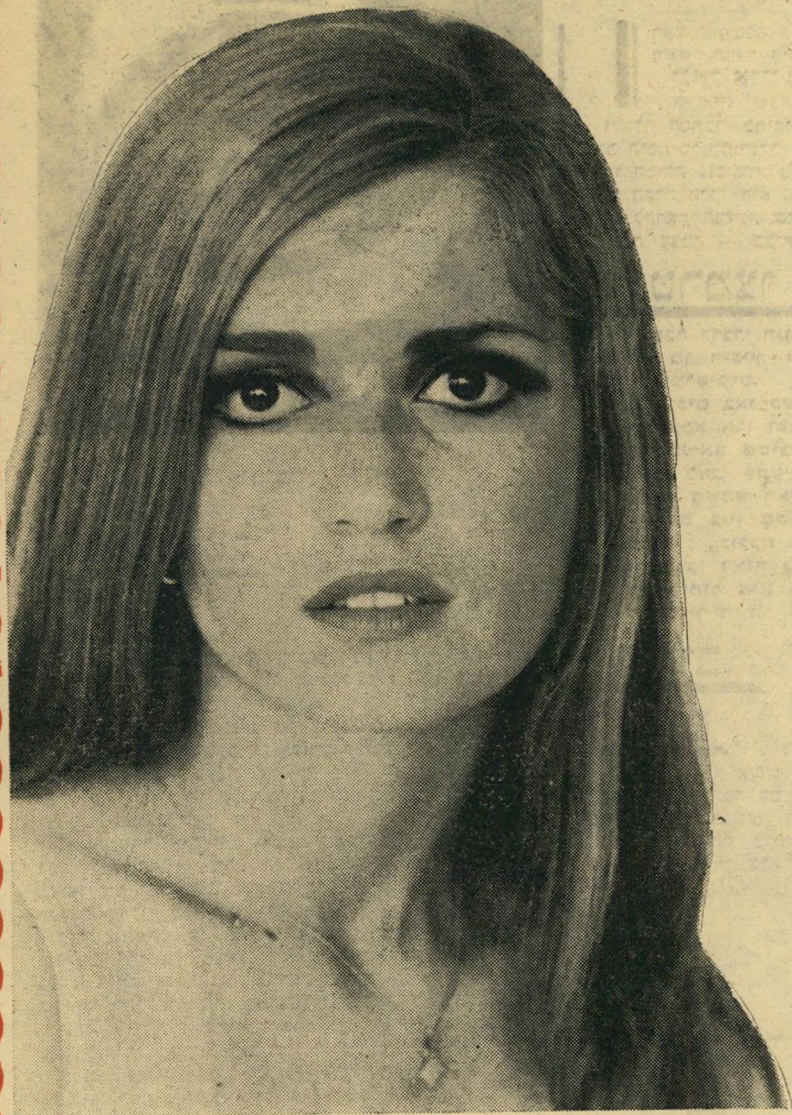

אגד מגיע לירדנה כל יום
אגד מוביל בכל הדרכים

ירדנה

מושב נוסד ב-1952. ליד בית-יוסף
בעמק בית-שאן. 8 ק"מ מקבוץ גשר.
השם על שום הירדן הסמוך.

אגד זקוק למחירים מציאותיים

אותה לבית החולים אחרי שנפצעה בגבה. טייס הרי יש לו עיניים טובות, וישראל גיא ראה במבט ראשון את הסחורה של הכניסו לו לחרגול — ככה, כמו שהיא עם גב שבור והכל.

■ ■ ■

אז בערך איזה חודש אחרי המקרה, בי יום העצמאות ה-21, מופיע אצלה בבית — ישר מהשמיים. העלמה אומנם שוכבת עטופה בגבס, אולם למחזור הנלהב זה לא מפריע. הוא נושא אותה למכונית, וכך, בגבס, מתחיל הרומן. כאשר מורידים לה את הגבס, הוא זוכה סוף סוף למבט מדוקדק ראשון במציאה שלו — צריך לזכור כי הוא ראה אותה רק פעם אחת בלי גבס, בהליקופטר — וי מחליט כי טוב. אחרי שמונה חודשים, בלהה וישראל גיא מתחתנים.

מלכת המים
1971
חטום
העולם הזה

בחסות שטוני

TISSOT

השעון הנמכר ביותר בישראל

רומן בגבס

ה שבלחה גיא נשואה — מילא. מסורת הרווקות נשברה בשנה שעברה, כאשר הנשואה הראשונה בהיסטוריה של תחרות מלכת המים התייצבה לתחרות על התואר.

זה שבלחה היא אמא לילד בן שנה — גם כן מילא. למרות שזו הפעם הראשונה שאם לילד מתייצבת לתחרות. אבל איך שהיא נהייתה נשואה — זה צריך לשמוע כדי להאמין.

■ ■ ■

ריא היתה אז גנ"עית בת 17, במחנה גנ"ע בקציעות, כשיום לפני סיום ה' מחנה היא הצליחה ליפול ולשבור את ה' גב. הזעיקו הליקופטר, והטיסו אותה לבית חולים. ומה אתם חושבים — מי זה בעלה כיום? כמובן: טייס ההליקופטר שהטיס

מזל' רב יש לבלחה. כשהיא מסוגלת לרוץ היום באופן חופשי לאחר שנפצעה בגבה באופן חמור. בתחרות ת' פיע, כשאר המתחרות, בבגדיים של "גוטקס".

האמא קשה להבדיל, לפי פרצוף זה, בינה לבין כל נערתיזוהר צעירה אחרת — אולם בלהה גיא היא כבר אמא ותיקה, לילד בן שנה. מלבד זה היא אוהבת עוגות וגלידה, ולמרות זאת היא וזה היום יותר מאשר הייתה לפני ההריון. ככה זה, כשאלוהים רוצה. האיפור, בתצלום זה, הוא מעשה ידיו של חברת "הלנה רובינשטיין".

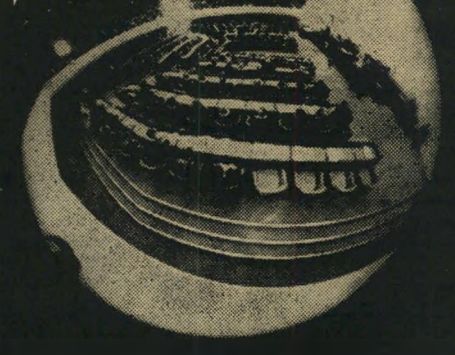
המועמדות מספר שתיים לתחרות מלכת המים היא כיום בת 19 — ילדת תל אביב, לא שירתה בצה"ל הגלל הגב, בתו של רס"ר בקבע (22 שנה), אשת מושבניק, אך גרה עימו כיום בראשון לציון. יש לה שיער בלונדי, עיניים חומות, 174 ס"מ, ורצון להיות דוגמנית. הבעל מסכים, ה' אמא מסכימה להיות בייביסיטר לאורי בן השנה — ובלחה יצאה לדרך.

היא עברה קורס טיפות חן אצל לאה פלשער, ובאה עכשיו למדוד את עצמה ב' תחרות מלכת המים.

הגל הקל' כתל אביבית מלידה וראשונית כיום, אוהבת בלהה את שפת הים. להגנה על שטרה מפני השפעת המליחות במים ובאוויר, היא משתמשת בתכשירי השיער של חברת "וולה", אותם היא מוצאת מתאימים לה במיוחד. בתמונה משמאל: לבושה וממושקפת, מסוגלת בלהה לעשות רושם נורא רציני. בלהה היא הנשואה השנייה בתחרות מלכת המים.

הדעות בידיים

מאת אורי אבנרי

14-16 ביוני, 1971

מונולוג של האמלט

אתאר הפעם יום אחד בכנסת. בפרוטוקול הוא רשום בתור: מס' 90, מושב שני, ישיבה קצו, יום רביעי, כ"ג בסיון תשל"א (16 ביוני 1971). אפשר לומר: סתם יום של חול.

הישיבה החלה בשעה 11. באתי לבניין בשעה 10.30. ה' מיוגון של חברי הכנסת (אין זה כלל מיוגון, אלא מיסעדה לכל דבר, המשקיפה על המוויאון ועמק המצלבה) היה ריק. רק שני אנשים ישבו בו.

בפינה אחת ישב חבר הכנסת מנחם בגין. בפינה השנייה ישב יגאל אלון. שניהם היו עסוקים — איש ברעהו. כי כעבור חצי שעה היה בגין צריך להעלות את הצעתו לפיזור הכנסת, ואלון היה צריך להשיב.

בגין מתייחס אל נאומי הגדולים כשם ששחקן גדול מתייחס להופעת בכורה. הוא מתהלך עם הנאום, הנאום ממלא אותו. הוא אדיב ומחייך, כרגיל — אך בולט שמדו שבותיו רתוקות, והוא מצביע מרומם, כמעט מסומם.

יגאל, לעומת זאת, אינו נואם מסוג זה. הוא ישב והת' כונן לנאומי מבחינה עובדתית, והכין לעצמו ראשי פרקים. אמנן זכרוננו ואני, בפינה השלישית (יש לנו מעין "שולחן קבוע", כמו לקוחות ותיקים בבתי קפה מסורתי) הכינונו את העמדה שלנו. היא חייבה הכרעה טכסטית. אנחנו בעד עריכת בחירות חדשות — ועל כך גם החליטה הועדה המרכזת של תנועתנו. אולם היה חשש שאם נצביע בעד הצעת החוק של בגין, יתפרש הדבר בציבור כאילו אנחנו מסכימים לטיעונו של בגין, שכל נסיגה היא בגידה. החלטנו שנחליט ברגע האחרון איך להצביע — בהתאם לנימת דבריו של בגין.

בינתיים צילצל הפעמון פעמיים (פעם רבע שעה לפני ה' מועד, כאות היכון, ופעם עם פתיחת הישיבה), ונכנסנו לאולם. הנוכחות היתה הרבה יותר גבוהה מהרגיל, כי כל הסיעות גייסו את חבריהן. לכן נכחו 80 איש, מיספר ש' אליו מגיעים, בדרך כלל, רק בהצבעות-אמון.

נאומי של בגין היה כפוי. בדרך כלל אין קוראים קריאות-ביניים לבגין, מפני שמתייחסים אל נאומיו כאל יצירות-אמנות. מי יקרא קריאות-ביניים למונולוג של האמלט? תשובתו של יגאל אלון היתה פרוזאית יותר. התייחס כולו קיבל צביון טכני-משפטי: האם יש ערך כלשהו לאותו מיסמך הקרוי "קחי היסוד של הממשלה", המוגש לכנסת עם בחירת ממשלה חדשה? בגין טוען שאסור לממשלה לסטות מהם. לי נדמה שטענתו מופרכת מיסודה. שהרי אותה הכנסת, הבוחרת בממשלה על פי קהייסוד אלה, יכולה גם לשנות אותם. לדעתה, כל המיסמך הזה מיותר לגמרי. הוא דומה למצעי-בחירות של מפלגה מימסית: איש, מלבד בוחר תמים מאוד, אינו מתייחס אליו ברצינות.

מיכשולים של מילים

יגאל חזר על טענות הממשלה לגבי "הסדר ולקי", והת' עקש לטעון שיש הבדל תומי בינו ובין "הסדר ביניים". מדוע? "הסדר ביניים" פירושו שהוא רק שלב לקראת הסדר כולל. "הסדר חלקי" פירושו שזה עניין נפרד. אך מכיוון שהממשלה כבר הודיעה שהיא מוכנה לסגת מקו הפסקת-האש ל"גבולות בטוחים, מוכרים ומוסכמים", במי' גרת של הסכמי-שלום — היכן ההבדל?

כאן התערבתי לראשונה, בקריאות-ביניים:

יגאל אלון: כיכוד, המצרים דורשים שההסדר החלקי שהם קוראים לו, "הסדר ביניים", וזה ב' מיקרה — יוכר כשלב ראשון לנסיגה טוטאלית של ישראל ממרחבי סיני ומרצועת עזה. ... הסדר חלקי, שייספק את שני הצדדים, יש בו משום הכשרת ה' תנאים לקראת הסדר כולל. ... האם לא מובן מאליו הוא שהסדר כזה יש בו שלב גדול לקראת השלום?

אורי אבנרי: אם כן, אולי יכול כבוד סגן

סתם יום שבת

יש כיום בציבור שלושה מחנות:

- המחנה של ארץ-ישראל השלמה, הוא מחנה המלחמה;
- המחנה של סיפוח חלקי, במידה זו או אחרת, והוא המחנה של "לא מלחמה ולא שלום", המיוצג עלידי ה' ממשלה;
- מחנה השלום, המוכן לוותר על סיפוח שטחים בכלל תמורת שלום.

מאז הדיון המדיני האחרון, ביום הרביעי האחרון, ביקרתי בשתי בירות אירופיות, וקיימתי סידרה של שיחות עם אישים שונים, לרבות מארצות ערב.

אני רוצה לומר לבית שאני משוכנע יותר מאיפפעם, על סמך המידע המעודכן ביותר, שגם כיום פניה ישראלית ישירה למצריים, תוך הכעת הנכונות להמיר סיפוח-שטחים ב' שלום-אמת רשמי, עם סידורי ביטחון מתאי' מים, תישא פרי.

למרות הדיבורים על הווה פודגורני-סאדאת ושאר ההת' פתחויות השונות במרחב — דבר זה לא השתנה. ניתן היום להשיג שלום בלי סיפוח שטחים.

גברתי היושבת-ראש, אני סבור שהכרעה זו היא כל-יך מכרעת, כל-יך חשובה, כל-יך היסטורית, שיש זכות לעם ישראל להביע את דעתו — אם בבחירות, אם במישאל-עם — אם הוא מוכן לנסיגה לגבולות הישנים, תמורת שלום אמת וסידורי-ביטחון מתאימים, ואם לאו.

על העם להנחות את הממשלה בדרך של מישאל-עם, או להנחות את הממשלה החדשה שתקום אחרי הבחירות, ולתת לה יפוי-כוח ברור ללכת בדרך זו.

בניגוד לחבר-הכנסת בגין, אני משוכנע ל' חלוטין שאם תוצג שאלה זו בבירור לציבור הבוחרים בישראל, תתקבל תשובה חד-משמית עית של הרוכ הגדול, המעדיף שלום על שטחים.

מי רוצה לפרק מה?

ברגע שנסתיימה הצבעה זו, נטשי רוב החיכים את ה' אולם בזרם אדיר, שהוביל למיוגון. בראשם הלך בגין, ה' זקוק לפריקת המתח אחרי נאומיו. נשארנו כתריסר אנשים, לשמוע את הצעתו של מאיר אבינוהר (ע"מ), שביקש להע' ניק לראש סיעה אופוזיציונית בת 20 איש מעמד של שר. כחנתי של אבינוהר התכחזה להעניק מעמד מיוחד לבגין — היחיד העומד ברגע זה בראש סיעה אופוזיציונית העולה על 20 איש (26 אנשי גח"ל — מהם 14 חרות, 12 ליברלים). היתה להצעה כולה רקע משעשע. כי ע"מ דוגל באדיארי לוגיה הבן-גוריונית של בחירות אזוריות, כדי להביא ליציר רת מישטר של שתי מפלגות גדולות. אולם ע"מ עצמה היא מפלגה קטנה, שנכנסה לכנסת רק הודות לעובדה שבן-גוריון עמד בראשה, אולם היא נטשה מזמן את מדיניות בן-גוריון (בעניין השטחים), ואין לה סיכוי להחזיק מעמד בבחירות הבאות.

מובן שאין בכנסת אופוזיציה אחת, אלא כמה וכמה סיעות מימין ומשמאל לממשלה, אופוזיציה של מלחמה ו' אופוזיציה של שלום. הנסיון להכתיר את בגין כ"ראש ה' אופוזיציה" הוא על כן מופרך, מה גם שברוב הדברים גח"ל קרוב יותר לממשלה מאשר לאופוזיציה, ועד לפני שנה היה בגין שר בממשלה. אז היתה האופוזיציה הגדולה ביותר — אגודת ישראל, בעלת 4 ח"כים.

מאיר אבינוהר: ... כאשר מתנהל ויכוח מדיני, הרי הויכוח המרכזי הוא בין ראש-הממשלה לבין ראש-האופוזיציה, חבר-הכנסת בגין.

אורי אבנרי: לפני שנה היה הויכוח העיקרי בין ראש-הממשלה לבין ראש-האופוזיציה, חבר-הכנ' סת מנחם פרוש.

אדיעזר שופטק: ... מה יהיה אם הצעתך תתקבל, וגח"ל תתפרק?

מאיר אבינוהר: אצטער על כך צער רב. אני חושב שכל אחד צריך לרצות במפלגת-אופוזיציה חזקה ומלוכדת, בגח"ל מלוכדת.

ניסים אדיעזר: זה מאוד מלאכותי, מאוד מכאני.

אורי אבנרי: אנחנו תומכים בהחלט בפירוק גח"ל.

מנחם בגין: (שחזר באותו רגע עצמו לאולם, ופנה אליו): אתם בעצמכם גמרתם להתפרק? (זאת היתה עקיצה בפרשת שלום כהן. כהן עצמו לא בא לכנסת).

ישראל ישעיהו: ... קראנו בעיתונים ש' אתם (ע"מ) עומדים להתאחד עם גח"ל, אולי מכאן תצמח הישועה.

אורי אבנרי: זה היה לפני שעזר וייצמן תקף את משה דיין.

בעד הצעת אבינוהר הצביעו אנשי גח"ל וע"מ. נגדה כל הקואליציה, המרכז החופשי (בגלל שינאתו לבגין) ואגו"י. אנחנו דחקא הצבענו בעד העברת ההצעה לדיון מוקדם, מתוך גישה שכל זכות נוספת הניתנת לסיעה כלשהי ב' אופוזיציה, תהיה בסופו של דבר לטובת הדמוקרטיה וה' אופוזיציה כולה.

ראש-הממשלה להסביר לבית מדוע הוא מתנגד ל' מנחם "הסדר ביניים"? **יגאל אלון:** אני יכול להסביר. ... הסדר-ביניים הוא הסדר שבא במקום הסדר-הקבע.

ולהלן הסתבך בתיאורים היסטוריים שאין בהם ממש. שוב הוכח כי הממשלה מתעקשת לעיתים קרובות על מילים (כמו המילה "נסיגה", בשעתו) ללא שום בסיס גיוני. מובן שכל הסדר חלקי הוא הסדר-ביניים, וכל נסיגה בתעלה היא שלב לקראת הנסיגה שצריכה לבוא — גם לפי תפיסת ה' ממשלה עצמה — בבוא הסכמי-השלום.

אינטרמזו

ההקשבה לדברי הנואמים היתה די טובה. הטלוויזיה זיממה מן היצע, וכל החיכים השתדלו להיראות רציניים ומרשימים.

שני ח"כים באו כשהם מרכיבים משקפי-שמש שחור' רים — אבא אבן (שחזר זה עתה מאפריקה) וישראל ישעיהו, כנראה מסיבות רפואיות.

שלחתי לאבן פתק: "האם כבוד השר עודנו מוש' פע עלידי השמש האפריקאית, או שברק טענותיו של חבר-הכנסת בגין מסנוור את עיניו?"

תשובתו: "כולכם נראים חיוורים במידה כזאת, ש' מתעוררת בי דאגה לבריאותכם."

קצת הומור אינו מזיק — אבל הוא נדיר מאוד-מאוד בבניין הזה.

יש רוב לשלום

דברי בגין לא איפשרו לי להצביע בעד הצעת-החוק שלו. בהתייעצות חטופה עם זכרונני (היושב בתא-היועצים, מרחק כמה עידים ממושביו) החלטנו להימנע.

ההצבעה היתה מוזרה. רק גח"ל עצמה הצביעה בעד הצעת בגין. שאר אבירי ארץ-ישראל השלמה לא תמכו בה.

בגין (לפי זאב)

ע"מ הצביעה נגד, המרכז החופשי נמנע (בטענות שחסרו כל הגיון של ממש). ברור כי שתי סיעות אלה, שאין להן סיכוי לעבור את אחוה-החסימה בבחירות הבאות, כתנגדות לסיום כהונת כנסת זו — וקשה לכעוס עליהן בשל כך.

נימקתי את ההימנעות של סיעתנו בדברים הבאים:

אורי אבנרי: באתי היום לכנסת בהחלטה נחושה להצביע בעד הצעת-החוק של חבר-הכנסת בגין, מכיוון שיש, לדעתנו, מקום לעריכת בחירות חדשות.

אולם, לא יכולנו להצביע בעד הצעה זו, לאור ההנמקה של חבר-הכנסת בגין, שפירושה היה הבעת אי-אמון בממ' שלה על רקע תביעתו לארץ-ישראל שלמה.

לדעתנו, יש צורך בהכרעה מחודשת של הציבור — אם בדרך של בחירות, אם בדרך של מישאל-עם, שאין בו כל פסול במישטר דמוקרטי, והוא נהוג במדינות דמוקרטיות.

יש לשאול את פי הציבור, לא מפני שנת' ק בלו הכרעות, כדברי חבר-הכנסת בגין, אלא מפני שיש צורך לקבל הכרעות. יש לשאול את העם בדרך זו או זו: האם אתה מעדיף שלום על שטחים, או שטחים על שלום?

חובל בחירות, תשחל ושבת-הים

פחות חשמל,

יותר מלל

לרגל הצבעה זו, חזרו לאולם 56 ח"כים, שרובם שהו בשעת החיכוך במינון. מכאן ואילך התרוקן האולם ב" מהירות, ובהמשך הדיונים — שנמשכו עוד כארבע שעות נוספות — היה האולם כמעט ריק.

על הפרק עמדה שביטת עובדי חברת החשמל. שבע סיעות הגישו הצעות לסדר-היום, שהוכרו כדחופות. את כל הנאומים ניתן היה לנחש מראש. הימין ("ע", ה" מרכז החופשי, אגו"י, ע"מ, גח"ל) גינה את השובתים ודרש בורות-חובה, בצורה זו או אחרת. מק"י תמכה ללא הסתייגות בעובדים, וכמה עתה רק"ח, שדרשה שהכנסת לא תדון בכלל בעניין.

סיעתנו, שאינה אידיאולוגית, חייבת לטפל בנושא כזה לגופו של עניין — ללמוד את פרטיו ולגבש לה עמדה הגיונית. אמרתי, על כן, את הדברים הבאים: **אורי אבנרי**: אני סבור שדוכן הכנסת הוא המקום המתאים, כדי לקבוע אם קבוצת-עובדים זו או אחרת צודקת בדרישותיהם או לא.

כל עובד צודק, כאשר הוא יוצא לקבל יותר. כל מעביד, במישור קפיטליסטי, צודק כאשר הוא רוצה לשלם פחות.

מנחם בגין: במישור סוציאליסטי אין דבר כזה? שם לא נותנים לשבות.

אורי אבנרי: במישור קומוניסטי זה מוכרע בצורה אחרת — על-ידי הבולשת.

אבל איפה כאן הצדק, ומי קובע שעובדים אלה או אחרים צודקים או אינם צודקים כשהם דורשים שכר גבוה יותר?

זלמן שזר: מדוע זה חניע בכל זאת לכנסת? כי אין פורום של בורות חובה!

אורי אבנרי: מייד אתייחס גם לבורות חור בהו.

הדברים מגיעים לכנסת מכיוון שהיא המעבידה; הממשלה היא המעבידה של עובדי החשמל. שנית, מפני שהכנסת מייצגת את הצרכנים המשלמים בשביל החשמל.

אין ויכוח על שורה של עובדות: ראשית: הוסכם בחברת-החשמל על שינוי תנאי-העבודה, למרות שחוזה-העבודה הוא עדיין בתוקפו. השני: הוסכם באישור ההסתדרות. אולם הוא לא הוגש, מכיוון שהממש' לא לא אישרה אותו.

יש כאן מסכת יחסים בין גורמי ההסתדרות לבין שר-האוצר; מחלוקת פוליטית וסוציאלית בין חברי-הכנסת יצחק בן-אהרן לבין השר פינחס ספיר. זה השפיע על הסתבכות הפרשה הזאת. אבל את העובד בחברת החשמל זה בודאי לא צריך לעניין. הוא יודע שהוסכם על משהו. הוא יודע שההסתדרות אישרה זאת. ולפתע פתאום מסרבים לשלם לו את אשר הוסכם.

איך אפשר לבוא אליו בטענות? שנית: הדבר אשר עליו הוסכם אינו בלתי-סביר. כאשר עובדים דורשים, למשל, להגדיל את תוספת החתק מ-195 לירות לחודש ל-265 לירות לחודש — מי יאמר שזה אינו סביר?

נכון שזה עולה כסף, אבל אין זו דרישה מופרזת עד כדי כך, שהכנסת צריכה להתקרב מם נגד החוצפה התהומית של העובדים ה' דורשים אותה.

שלישית: חוק צינון סיסטמית-העבודה, המחייב הודעה מ' ראש על שביטה, לא פעל.

בכנסת הקודמת הצביעה סיעתנו נגד חוק הצינון, מכיוון שראינו בזה צעד לקראת בורות-חובה, ודעתנו אז, כהיום, היא שבורות-חובה אינה מסורתית מבחינה סוציאלית, ולא תעמוד גם בשום מיבחן של מציאות. זה הוכח בכל מקום בעולם שבו יש בורות-חובה, וזה יוכח גם בארץ, אם תתקבל אי-פעם דרישה זו. ומה שקרה הפעם לחוק הצינון — מוכיח.

קיים חוק, העובדים לעיתים קרובות שומרים עליו ומקיימים את מציאותו, כאשר הם רואים בכך תועלת.

יצחק גולן: אין לחוק הזה שיניים. אין בו סנקציות.

אורי אבנרי: זאת נאמר עוד כאשר הכנסת קיבלה חוק זה. למה אין לחוק שיניים? מפני ש-אפילו מציע החוק, השר יגאל אלון, אמר שאם יהיו לו שיניים, יקיימו אותו עוד פחות.

אם יוכנס עובד לבית-הסוהר — האם זה יפתור בעיות עבודה או יחריף אותן? האם זה ימנע שבר' תות, או יביא למישקע של מרירות, שיהרוס את מורא העבודה גם אחרי השביטה?

זו היתה הסענה העשית נגד השיניים, וכאשר יחוק התקבל, לא למעשה מוסכם פחות או יותר על כולנו שזהו חוק שאם שני הצדדים רוצים לקיימו — יקיימו אותו. אם רק צד אחד רוצה לקיימו, אין לו ערך.

זלמן שזר: האם זוהי הוכחה אצלן שחוק כזה לא יכול להיות טוב, מפני שחוקו אותו, ב' מיקרה או שלא במיקרה, לא טוב?

אורי אבנרי: כן, ואני לך גם למה.

המיבחן הוא פשוט. עובדי חברת החשמל לא עמדו ב' הוראות החוק, ומנהל החברה מסרב להפעיל נגדם את ה' חוק, ואחד העיתונים כותב שזוהי סטירת-לחי של מנהל

החברה, יעקוב חושי, לשר-הפיתוח, חיים גבתי. אינני יודע אם זוהי סטירת-לחי לשר, אבל מה שברור לי הוא שמנהל החברה לא ראה כל תועלת בהפעלת החוק הזה, ואני מבין אותו. אילו הייתי במקומו, גם אני לא הייתי רואה כל תועלת בנסיון להפעיל חוק זה.

הוא הדין לגבי בורות-חובה. שום בורות לא תעמוד במיבחן, אם העובדים אינם רוצים בכך, כי אי-אפשר להכ' רית אדם לעבוד.

שביטה זו, וכל שאר השביתות האחרות שידובר עליהן

שביתת המצילים

היום, הן תוצאה של חוסר מדיניות סוציאלית מגובשת, חוסר חשיבה סוציאלית אמיתית. בתירוץ של "מצב ביט' חזני", מתחמקת הממשלה מהתמודדות עם הבעיות הסוציאליות האמיתיות של המדינה, שהן רבות ומכובדות.

עיסקת החבילה התפרקה חלקית, והעובדים יודעים את זה. העובדים יודעים שהמחירים עולים, לכן יש לחק' לעליית שכר, ושום כוח בעולם אינו יכול למנוע זאת.

כל העולים על דוכן זה ומתלוננים יגד העובדים הנוראים של מדינת-ישראל, אינם יודעים מה המצב בארצות אחרות.

איך אפשר למנוע מן העובדים להציג דרי' שות-שכר, בצורה זו או אחרת, כשהמחירים עולים?

באוירה בלתי-מחושמלת בהחלט, הוחלט להעביר את הצעתנו, יחד עם כל האחרות, לדיון בוועדה.

מי יציל

את המצילים?

משביתת החשמל עברנו לשביתת המצילים. הפעם היתה הצעתנו הראשונה, והובלנו את החיכוך. גם הפעם דיברנו לגופו של עניין, ללא אידיאולוגיה.

המשיב מטעם הממשלה היה צריך להיות שר-הפנים, יוסף בורג, אבל הוא נעדר מן הארץ. את מקומו מילא שר-הדתות, חברי-למפלגה. כך נוצר מצב פיקאנט' מאוד: שר-הדתות היה צריך להסביר איך להחזיר לעבודה את המצילים, כדי לאפשר ויחצה בטוחה בשבת — שהוא מתנגד לה בהחלט.

רמזנו על כך בדברינו: אורי אבנרי: מדי יום, בעיקר מדי יום שבת, נוה' רים רבבות חושבים, מכל חלקי הארץ, אל שפתימה של תל-אביב. בשביל המונים אלה, שוב, בעיקר בשבת, זה אמצעי-הנופש העיקרי.

והנה, מזה כמעט שנה, יש שביתה של המצילים בחוף ימה של תל-אביב, כ-27 במיספר.

כאשר העלתה סיעתנו את השביתה הזאת על סדר-יומה של הכנסת בסעם הראשונה, היה זה ביולי 1970. אז היתה השביתה עדיין צעירה. עכשיו נכנסת השביתה, עוד מעט לשנתה השנייה.

בעונה שעברה טבעו בשפתימה של תל-אביב 14 איש. איש מאיתנו אינו יכול לדעת כמה מהם יכלו להינצל, לולא שביטה זאת.

השנה, עד כה — ואנו עדיין בראשיתה של עונת הרחצה — טבעו שישה איש ואשה ב' שפת ימה של תל-אביב. המישה היו מיקרי טביעה רגילים, השישי היה מיקרה התאבדות,

ולדעת המצילים ניתן היה להציל את חי' ה' מתאבד אילמלא השביתה.

אתמול מנעו המצילים את מותה של מתאבדת נוספת. ... מה רוצים מצילים אלה? כבר בשנה שעברה, בדיון שהתקיים בכנסת, הצבענו על העובדה שהמצילים הם עוב' דים מיוחדים במינם, מבחינת תנאי-העבודה. יש כ-7 חודשי עונת-הרחצה, ו-5 חודשים שהם מחוץ לעונה.

שמואל תמיר: די דומה לעבודה בכנסת.

אורי אבנרי: זה די דומה לעבודה בכנסת, אבל התנאים שונים. המציל, בניגוד לחברי-הכנסת, עובד שבעה ימים בשבוע, ו-11 שעות ביום.

(יש ויכוח על מיספר שעות העבודה, מפני שהממשלה או הרשויות המקומיות טוענות, ששעה אחת ביום, בה ה' מצילים נחים תוך כדי מהלך יום-העבודה, אינה שעת-עב' דה, בעוד שהמצילים טוענים -- דומני בצדק -- שזוהי שעת-עבודה. מפני שאם אתה נח במקום-העבודה, ובין שעות-העבודה, הרי אין זו מנוחה).

תנאי-העבודה של אנשים אלה שונים מאוד מהתנאים של עובדי חברת החשמל. נמצא בידי מה שנקרא בעברית ה' מודרנית "לוקש", כלומר, חשבון פירוט המשכורת של מציל אופייני מהחודש שעבר. המשכורת ברוטו היא 721.50 לירות; המשכורת נטו — 513.80 לירות.

מה רוצים המצילים עכשיו? תביעתם העיקרית היא ל' פנסיה מוקדמת, זאת אומרת, פנסיה אחרי 25 שנות עבודה, וזו בהתחשב בתנאים המיוחדים לגמרי של עובדת המצילים בים ובשמש, והבלאי האנושי המוגדל כרוך בעבודה זו.

יש תביעה שנייה לגבי הדריגה, ודרישה לשכר בשבת כשיעור של 250%, במקום 150%.

כל הבעיות האלה, המתעוררות בשפתימה, נובעות מן העובדה הבלתי-סבירה, ששפתימה שייכת לרשות המקומית. השמענו לראשונה, מעל דוכן זה, לפני ל' מעלה מחמש שנים, את הדרישה שתקום ב' ארץ רשות מרכזית אחת לשפתימה, רשות ממלכתית, שכל שפתימה בארץ תעבור מן הרשויות המקומיות לידי רשות זו.

אנחנו מסכימים —

מה לא בסדר?

לשמואל תמיר, שדיבר אחרי, לא היתה ברירה אלא להס' כים עימי — וזה הלך לו בקושי.

שמואל תמיר: אני די מודאג, וצריך לפשפש בטענותי. בזה שבטענין זה אני תמים-דעים לחלוטין עם חברי-הכנסת אבנרי. זה קורה לי פעם שנייה בחודש, וזה לעיתים מזומנות למדי.

אורי אבנרי: אזלי גם אני צריך לפשפש ב' מעשי.

שמואל תמיר: ... אני מסכים שוב עם חברי-הכנסת אבנרי שהבעיה אינה יכולה להישאר במיטגרת רשות מקומית. מראש-הניקרה (וכאן נ'פ' רד מחברי-הכנסת אבנרי) ועד אל-עריש ונחלים יש חוף אחד ארוך ופה ...

אורי אבנרי: זהו בדיוק. אם הוא יישאר ב' ידיו, הוא לא יישאר פה זמן רב.

ויכוח מסוג אחר היה לי עם המציע השלישי, ניסים אליעד מל"ע, שהציע שוב בורות-חובה:

ניסים אליעד: ... רק מנגנון מסודר, רק כוח-חשיבה מאורגן, שיתכנן את הפיתרון, רק הוא יכול לענות על השאלה הזאת, ולא בוויכוח מעל במת-הכנסת.

אורי אבנרי: אתה מציע גם בורות-חובה לרווחי בעלי-הון?

ניסים אליעד: אני מדבר על שיטה של הס' דדת יחסי עבודה.

אורי אבנרי: מדוע הסחורה ששמה "עבודה" צריכה להיות כפופה לבורות-חובה, ולא הרווחים, לא הדיבידנדות, ולא שום סחורה אחרת?

ניסים אליעד: הסחורה נתונה לבורות ב' שוק. אם הסחורה תהיה גרועה, אם עיתונך לא יהיה טוב — לא יקנו אותו, ותפשוט את הרגל. אתה לא תחייב את הקונים שיבואו לקנות את העיתון שלך.

השר ויקטור שביטוב: אם כן, מדוע לא תשאיר גם את קביעת שכר-העבודה לשוק?

חרם

מול חרם

עניין ימי אחר לא נדון בכנסת בכלל — התקרית של המיכלית קוראל סי.

הגשנו הצעה לסדר היום ומחינו על איסור פיר' סום הידיעה במשך כמה ימים. יו"ר הכנסת העביר אותה במישרין להעדת-החקיקה-הביטחון.

בירתי ומצאתי שההצעה, בה אין אנחנו מיוצגים, תהג' כרגיל: תתן לנו לדבר, ולא תתן לנו להיות נוכחים ב' בירור עצמו. איננו יכולים לסבול נוהג זה.

הודענו, על כן, שלא נוסיע בחצדה כלל.

הדו"ח של המיכלית קוראל סי.

הדו"ח של המיכלית קוראל סי.

הדו"ח של המיכלית קוראל סי.

הדו"ח של המיכלית קוראל סי.

הדו"ח של המיכלית קוראל סי.

הדו"ח של המיכלית קוראל סי.

הדו"ח של המיכלית קוראל סי.

העיתון החדש

**בן האדמו"ר
מאשיים:**

**חסידיו אבי
איימו
לדעת
אותי!**

ישראל גנטל, בן האדמו"ר מסדגורה